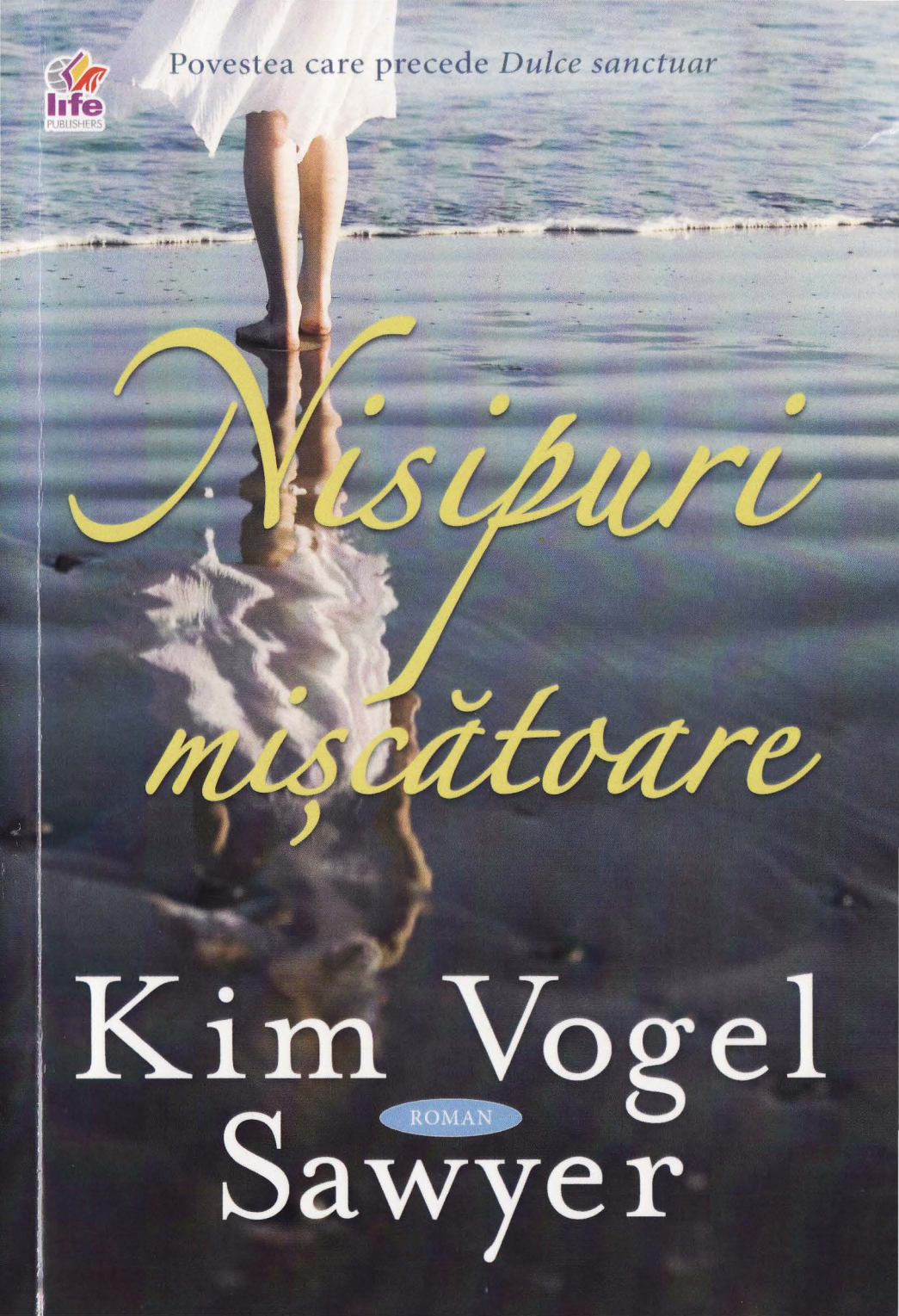
life
PUBLISHERS
Povestea care precede *Dulce sanctuar*
Nisipuri mișcătoare
Kim Vogel Sawyer
ROMAN

Nisipuri mișcătoare

Cărți de

Kim Vogel Sawyer

În așteptarea întoarcerii lui Summer
Unde te poartă inima
Unde cresc sălciile
Amintirile inimii
Promisiunea primăverii
Tărâmul făgăduinței
Șoapta împăcării
O nouă speranță
Speranțele inimii
Cântul inimii mele
Când înconjește speranța
Curtând-o pe domnișoara Amsel
Dulce sactuar
Sufletul meu cântă

Povestea care precede *Dulce sanctuar*

Nisipuri mișcătoare

Kim Vogel Sawyer

Roman

Oradea
2019

life
PUBLISHERS

Originally published in English under the title: *Sinking Sand*
Copyright © 2017 by Kim Vogel Sawyer
All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2019 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787
E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.
Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Poatcă Moldovan*
Editarea: *Narcisa Țiulete*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Adaptare copertă: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAWYER, KIM VOGEL
Nisipuri mișcătoare / Kim Vogel Sawyer. - Oradea : Life, 2019
ISBN 978-606-8915-11-1

821.111

Romanian Edition.
Printed in Romania.

În amintirea mătușilor mele

Lois și Vivian,
care au vrut tot ce e mai bun pentru cei pe care îi iubesc...
printre care mă număr și eu

„...mi-a pus picioarele pe stâncă
și mi-a întărit pașii."

Psalmul 40:2

1

Insula Oahu
Februarie, 1941

Callie Myers

– Doamne, chiar Te-ai întrecut pe Tine când ai creat acest colț de lume.

Calliope Myers stătea pe o întindere mare de nisip alb și admira neţărmuritul Ocean Pacific. Apele sclipitoare ale oceanului păreau a curge la nesfârşit înainte de a întâlni cerul de un albastru azuriu la linia orizontului. Nori albi, pufoși pluteau deasupra, dar nu reuşeau să ascundă soarele după-amiezii târzii ce îi dădea o senzaţie plăcută în părul răzleţit de vânt.

Neputând păstra tăcerea, râse.

– E februarie și e cald bine. O climă ca-n paradis!

Făcu încet un cerc, ochii ei captând fiecare amănunt deosebit. Câțiva metri mai departe, bucăți de stâncă dezvelite formau căminul ideal pentru păsările marine care protestau gălăgios și își agitau aripile, nemulțumite din câte se vedea că marea arunca stropi pe penele lor. Plaja scânteietoare făcea un contur domol, invitând-o pe Callie să exploreze orice era de găsit dincolo de locul unde făcea o curbură. Dincolo de plaja nisipoasă, începea un frunziș bogat, smaraldul, jadul și verdele închis și intens se amestecau cu o captivantă etalare de plante verzi cu accente vii de

roşu, precum al crăciuniţelor, dând insulei un aer de sărbătoare a Crăciunului.

În depărtare, Munţii Waianae erau acoperiţi de păduri dese, despre care auzise că erau nuci Kukui. Ea miji ochii la soare, ispitită să îşi acopere ochii, dar temându-se să piardă ceva. Inima ei vibra la vederea acelor frumuseţi ale naturii şi râse iar, pur şi simplu de încântare. Ce norocoasă era să se afle în Hawaii. Ce noroc ca postul acela vacant să apară tocmai când îşi încheia pregătirea ca soră medicală şi să fie admisă în serviciul armatei. Să fie providenţa?

O, da. Îi mulţumise lui Dumnezeu de nenumărate ori de când primise înştiinţarea că va fi repartizată în insula aceea tropicală, idilică, dar se gândea că Lui nu I-ar displăcea dacă ea îşi manifesta iar recunoştinţa. Întinse braţele în lături şi zâmbi norilor ce pluteau pe întinderea albastră.

– Mulţumesc, Ţie îţi mulţumesc!

Răspunsul veni prin bubuitul rostogolit al valurilor ce se spărgeau pe plaja de nisip şi se retrăgeau. Dorinţa de a se bucura şi mai mult de apă o cucerea. După ce aruncă pe furiş o privire în stânga şi în dreapta, ca să fie sigură că nu o vedea nimeni, se aplecă şi îşi înnodă fusta până la mijlocul coapselor. Apoi intră în apă până ce valurile îi cuprinseră genunchii. Forţa apei era surprinzător de mare. Se încordă să reziste, bucuroasă să câştige bătălia rămânând în picioare.

După ce trei valuri puternice încercară să o tragă la mal, buna-cuviinţă îi dădu semnalul: cineva se putea îndrepta într-acolo. Ar trebui să îşi lase fusta la o lungime mai decentă, la cinci centimetri mai jos de genunchi. Fără tragere de inimă, ieşi din apă, îşi desfăcu nodul şi lăsă fusta să cadă. Fusta din bumbac, foarte şifonată, n-ar fi primit aprobarea mătuşilor ei, Viola şi Vivian, dar ea ridică din umeri nepăsătoare la astfel de lucruri, din vreme ce era înconjurată de splendoarea creaţiei lui Dumnezeu. Callie zâmbi când un alt val păru să o urmărească, ştergând urmele paşilor ei şi năpustindu-se asupra picioarelor

goale cu un val de spumă caldă. Oceanul o invita la joacă. Fugi să scape de valul următor care venea rostogolindu-se și reuși să se ferească în ultimul moment fără a se uda decât foarte puțin.

Agită mâna la valul ce se retrăgea.

– Ha! Nu m-ai prins!

Tot râzând, începu să se plimbe de-a lungul plajei, privind împrejurimile cu ochi curioși. Oahu nu era o insulă mare, dar nu era o idee bună să se piardă și, astfel, să nu mai poată găsi mașina sport, model Hudson, pe care o împrumutase. După o curbă ușoară a liniei plajei, descoperi un copac uriaș căzut. Avea aspectul unui schelet, de un alb la fel de imaculat precum nisipul, complet lipsit de coajă.

Nu dădea niciun semn că ar fi crescut în vreun loc anume de pe insulă. De unde venise? Trebuie să fi fost adus de valuri, de la kilometri depărtare. Poate căzuse de pe un vas de-al vikingilor, ce fusese trimis să adune lemne pe care să le ducă la locul lor de baștină din Groenlanda. Râse de propriile închipuiri. Ce gând ridicol și, totuși, captivant!

Din câteva salturi pe nisip, ajunse la buștean și urcă pe el. Neted precum un os și cald de la soare, parcă mergea cu picioarele goale pe satin. Odată ajunsă sus, îndoi degetele mari de la picioare ca să își țină echilibrul. Se întoarse către ocean și ridică brațele, primind bucuroasă briza. Trase pe nări cât de mult aer putu, savurând mireasma proaspătă și sărată a acrului, apoi dădu drumul aerului cu un suspin lung și fericit. Bucuria momentului o copleși. Tot ținând mâinile deasupra capului, poza asemenea balerinei pe care o văzuse pe o scenă din San Francisco în seara de dinaintea îmbarcării pe vasul care o adusese pe insula aceasta. Începu să se încline și să se legene în timp ce îngâna o melodie, captivată de plăcerea de a-și mlădia trupul.

Pe mal în depărtare, filodendroni uriași își unduiau urechile ca de elefant, acompaniindu-i grațios recitalul improvizat. Prinse curaj și încercă o piruetă pe vârf. Piciorul îi alunecă.

– O, nu!

Se luptă să își recapete echilibrul, mișcându-și repede brațele și picioarele, dar totul era în zadar. Se împiedică în spate, plonjând în gol o veșnicie parcă înainte să aterizeze în șezut și să se lovească apoi cu capul de pământ. Deodată văzu stele verzi. Strânse instinctiv picioarele în timp ce scotea șuierând aerul din plămâni. Nu mai putu decât să se strângă ca un tatu, când cineva – sau „ceva" – făcu un salt peste buștean și îngenunche lângă ea.

Niște mâini puternice o apucară de glezne și îi forțară picioarele să stea iar pe pământ. Cel care o prinsese de glezne avea brațe, picioare și un cap, dar, în afară de acestea, nu era sigură ce era. Părul îi stătea zburlit, iar fața și hainele lui erau acoperite cu un fel de substanță neagră, cu aspect de pudră. Orice era, ea nu voia să o mai atingă. Încercă să se tragă. Un geamăt sufocat îi ieși pe gât.

– Nu vorbi. Întinde picioarele. Și nu te mai zvârcoli.

Timbrul vocii indica un bărbat, dar ce fel de bărbat? Ea dădu din mâini fără putere, mișcându-și maxilarul degeaba în încercarea de a spune persoanei autoritare, ce nu putea fi identificată, să o lase în pace. Oare își va da duhul în fața acelei făpturi?

– Relaxează-te!

O mână murdară o apăsă pe genunchi și cealaltă pe umăr. Chiar nu avea de ales decât să se supună. Nu putea scăpa din brațele acelea puternice. Chiar și prin materialul cămășii lui murdare, mușchii erau proeminenți. Își sili corpul să nu se mai zbată în strânsoarea mâinilor lui și ușor-ușor aerul binefăcător îi umplu treptat din nou plămânii.

Avea să trăiască în cele din urmă. El trebuie să fi simțit că revenea la viață, fiindcă slăbi strânsoarea și se trase. Privirea îi luneca de la cap la piciorul ei cu o detașare rece, făcând-o pe Callie să se simtă analizată în amănunt și găsită neconformă. Vlăguită, încercă să se rostogolească și să scape.

– Ho, nu te mișca. Bărbatul își puse iar mâna puternică pe umărul ei. Ține-ți brațele pe lângă tine. O să te întorc pe partea stângă. Nu încerca să mă ajuți. Lasă-mă pe mine să fac mișcările.

El îi puse brațele pe alături. Era ciudat cât de blândă îi era atingerea în timp ce vorbea pe un ton atât de aspru. El o întoarse de pe spate pe partea stângă, cu fața în partea cealaltă.

Ținea o mână sub obrazul ei, ca să îi susțină capul.

– Stai nemișcată! Degetele lui agile îi explorau ceafa detașat, dar ca un bun cunoscător. Te doare aici?

Callie îl putea vedea dacă întorcea brusc ochii spre dreapta.

– Numai când atingi.

El se încruntă. Cel puțin ea crezu că se încruntă. Pudra neagră de pe fruntea lui lată se mișcă ușor.

– Nu face pe deșteaptă. Nu te pot ajuta dacă nu cooperezi. Degetele lui se mutară încet, puțin câte puțin de la baza craniului spre omoplați, mergând ușor de-a lungul coloanei vertebrale la fel cum cineva ar apăsa pe clapele unui pian. Câți ani ai?

Chiar nu era treaba lui, dar ea simțea că nu era omul care să vorbească bazaconii. Nu îndrăznea să îl păcălească.

– Douăzeci și trei.

– Nu ți-aș fi dat nici cu o zi mai mult de doisprezece după cum dansai pe buștean. El își continua palparea cu vârfurile degetelor. Ai vreun pic de minte în cap?

În clipa aceea, el îi examina șalele și atingerea o gâdila. Ca să uite de senzațiile incomode, răspunse țâfnoasă.

– N-are nimic de-a face cu mintea. Eram fericită și mi-a venit să dansez, așa că am dansat. Tu câți ani ai? Trebuie să ai cel puțin nouăzeci, fiindcă am auzit că bătrânii sunt destul de morocănoși, iar eu n-am întâlnit pe nimeni mai morocănos decât tine.

El își întrerupse examinarea și se aplecă în față ca să o privească drept în ochi. Ochii lui scăpărau, însă mușchii obrajilor îi jucau. Se pregătea să izbucnească în râs sau într-un acces de furie? Aflându-se cu totul lipsită de apărare și la discreția a orice alegea el să facă, inima ei începu să bată deodată mai tare. Era îndârjită, dar văzând în ochii lui fulgerul emoțiilor ținute în frâu, curajul o părăsi.

– Morocănos? Ei bine, poate că sunt. Privirea lui hotărâtă o ținea prizonieră. Dar sunt morocănos numai când – lucirea din ochii lui negri o făcea să creadă că se silea să aibă o asprime în ton, pe care nu o voia de fapt – sunt nevoit să îmi întrerup munca pentru a avea grijă de niște fetițe prostuțe care se apucă de dansat prin locuri nesigure și ajung să pice-n cap.

Callie se lămuri că omul nu era atât de periculos cum sugerase aspectul lui fioros de la început.

– Nu sunt fetiță și n-am picat în cap. Am căzut în dos și, dacă vrei să știi adevărul, acolo mă doare cu adevărat.

Acum el părea că își mușcă obrajii pe dinăuntru. Așadar, poftă de râs ascundea, nu mânie. Gândul acesta o bucură. I se vedea mărul lui Adam în timp ce înghițea.

– Păi, zise el dregându-și vocea, măcar ți-ai folosit mintea. Dosul... tău... e un loc mult mai sigur de aterizat.

– Ți-e ușor să vorbești.

Ea nu avea de gând să i se destăinuiască străinului murdar, însă noada dosului îi zvâcnea. Probabil la noapte va fi nevoită să doarmă pe burtă.

– Nu cred că te-ai lovit prea tare. Hai să ne ridicăm în picioare.

El își pierduse asprimea din glas. Se ridică și o prinse de braț în timp ce vorbea. Punându-i brațul celălalt în jurul mijlocului, ridică încet în picioare. Ea se simți cuprinsă de amețeală și îl apucă de pieptul murdar al cămășii ca să se țină. Scoase un mic țipăt când simți ceva rupându-se și știu că dacă își trăgea mâna ținea unul din nasturii lui. Se roși la față, dar ținu mâna strânsă pe material și se prefăcu a nu observa nimic neobișnuit. El o ținea în continuare cu brațul pe după mijloc, ajutând-o să își recapete echilibrul.

– Stai destul de bine pe picioare, poți merge?

Ea își puse o mână tremurândă pe cap.

– Cred că m-am lovit mai tare la tărtăcuță decât am crezut. Chiar mă simt un pic amețită.

Să fi fost lovitura la cap sau compania de față îi dădea ameţeli? Să fie senzația aceea de tulburare acel ceva despre care mătușile Viv și Vi îi vorbiseră pentru a o preveni?

El aruncă o privire spre plajă într-o parte şi în alta.

– Cum ai ajuns aici?

– Am împrumutat o maşină de la o prietenă. Am lăsat-o... acolo.

Ea făcu semn cu mâna spre mare, înspre nord. Când el se întoarse pentru a se uita, ea strecură repede nasturele în buzunarul fustei. El întoarse privirea la ea și o privi de la înălțimea lui impresionantă.

– Te ajut să te întorci la maşină şi, dacă e nevoie, o să conduc unde eşti cazată, ca să te poți odihni.

Callie dădu din cap.

– Nu vreau să par nepoliticoasă, dar nu vreau să te apropii de locul unde sunt cazată ori de maşina pe care am împrumutat-o. Petele de praf negru de care era acoperit formau acum un model şi pe rochia ei albă din bumbac. De ce, vai de mine, eşti atât de murdar? Ai săpat după diamante?

– Aș zice că ar fi o pierdere de vreme. El se privi puțin și se încruntă. Înțeleg ce vrei să spui. El își mușcă buza de sus pe dinăuntru și încruntă fruntea. Dacă-mi dovedești în timp ce mergem că eşti în stare să conduci singură, nu o să pun piciorul în mașina ta, dar cred c-ar fi mai sigur să te conduc până la ea. Nu pari să stai bine sută la sută pe picioarele tale.

Ea vru să protesteze, dar ştia că el avea dreptate.

– O, mă învoiesc. Ea nu făcu nicio încercare de a-şi îndulci tonul ţâfnos. Am condus maşina Hudson a prietenei mele prin Trecătoarea Kolekole și am dus-o până la capătul drumului.

El încuviință dând din cap, ca și cum știa exact ce voia să spună. O luară în direcția aceea. O privi curios.

– Ai mers o bucată bună de drum în picioarele goale.

Ea ridică din umeri, oferindu-i un zâmbet timid.

– Nisipul arăta atât de ispititor că trebuia să îl simt printre degetele de la picioare. Aşa că mi-am lăsat papucii în maşină.

– Nisipul poate arăta ispititor, dar în el sunt pietre ascuţite şi cochilii sfărâmate. Nu e un loc sigur pe care să mergi atât de departe în picioarele goale. Am încredere că vei fi mai înţeleaptă pe viitor.

Nu cumva făcea pe şeful? Ea îşi înghiţi o replică acidă. Îşi continuară drumul, paşii ei încetinind în parte din pricina unei dureri surde la şale şi în parte a stânjenelii. Îşi jură să nu mai imite niciodată balerine pe buturugi aduse pe mal de valuri. După o tăcere lungă, el îşi drese glasul.

– Şi unde te-ai cazat pe insulă?

Oare îi va găsi nod în papură şi în privinţa locuinţei?

– Stau cu cineva într-un apartament la Grant Hall.

El se opri brusc, făcând-o şi pe ea să se oprească.

– Stai într-o locuinţă destinată surorilor medicale de la Schofield?

Întrebarea lui o făcu să se simtă ca şi cum era la un interogatoriu. O credea cumva spioană germană?

– Ei bine, ai voie dacă eşti asistentă.

Ea alese anume să vorbească pe un ton pe care cineva l-ar folosi mai degrabă în cazul unui copil mai greu la minte.

– Eşti soră medicală?

Tonul lui neîncrezător o scoase din sărite. Îşi înfipse mâinile în şold.

– Da, sunt. De ce pari atât de surprins?

El pufni amuzat şi o luă iar din loc.

– Mă gândeam că o soră are mai multă socoteală decât ai arătat tu plimbându-te atâta drum desculţă şi dansând pe un buştean alunecos.

Acum era rândul ei să stea pe loc. Să o fi urmărit?

Ca să îşi ascundă stânjeneala, prefăcu mânioasă.

– Ascultă, m-am săturat de aluziile tale la lipsa mea de minte. Doar fiindcă n-ai simţit niciodată dorinţa să dai frâu

liber pornirilor și să îți îngădui să te bucuri din plin de creația frumoasă a lui Dumnezeu, nu înseamnă că...

El ridică ambele mâini de parcă era arestat.

– Bine, bine, Domnișoară Veselie, nu o să te mai critic.

Ea înălță sprânceana dreaptă, încrucișă brațele și își țuguie buzele.

– Pe cuvânt de cercetaș!

Pf! îi scăpă ei.

– Pesemne nici n-ai fost vreodată cercetaș.

El o cuprinse cu brațul pe după mijloc și făcu semn cu capul înainte, pornind iar la drum.

– De ce ai crede un lucru atât de groaznic ca acesta?

El puse o mână murdară pe pieptul cămășii și se uită de sus la ea, cu sprâncenele împreunate. Ea nu luă seama la pretinsa lui rănire sufletească.

– Pentru că un cercetaș ar avea destulă minte să nu se umple din cap până-n picioare de funingine. Ea îl privi cu coada ochilor. De funingine ești plin, așa-i?

El ridică din umeri și îi aruncă un zâmbet în colțul gurii ce făcu inima să tresalte.

– De acord, ai dreptate. N-am fost niciodată cercetaș, iar pe hainele mele e funingine.

– Și pe față, îl informă Callie cu satisfacție.

– Ei, bineînțeles. Trebuie să fie peste tot.

O făcea din ce în ce mai curioasă.

– Dar de ce, Doamne iartă-mă?

– Din pricina țânțarilor. Sunt groaznici pe aici și nu mușcă prin funingine.

Ea râse.

– Înțeleg motivul. Pesemne că nici măcar nu își dau seama că ești om. Și eu am rămas cu întrebarea asta.

El nu râse, dar ea fu sigură că vedea o scânteie de haz în ochii lui. Și ce ochi incredibili, observă ea, acum că el își mai pierdea din bățoșenie. Ochi de un albastru marin închis în jurul irișilor

de culoarea aprinsă a safirului, înconjurați de niște gene dese și negre precum cărbunele. Negrul ca abanosul al pupilelor nu făcea decât să scoată în evidență intensitatea irișilor. Oare cum arăta fața lui? Ea nu îi putea desluși trăsăturile sub stratul de negreală, dar, pentru momentul acela, îi era de ajuns ca să se piardă în profunzimea nesfârșită a acelor ochi atât de fermecători de îi tăiau respirația.

Ajunseră la mașina model Hudson pe care ea o împrumutase de la colega ei de cameră. Drumul de întoarcere păruse mult mai lung decât plimbarea până la plajă, din cauza durerii de cap și de spate. El îi deschise galant ușa din partea șoferului. Ea urcă în mașină și își potrivi fusta ca să își acopere genunchii.

El încruntă fruntea.

– Poți să conduci?

Preocuparea lui vizibilă o emoționă pe Callie.

– Da. Și îți mulțumesc pentru ajutor.

– Cu plăcere! El se depărtă încet de mașină. Când ajungi acasă, pune niște gheață pe cucuiul din cap. Era sigură că el se abținea cu greu să nu râdă. Poate și stai pe ceva gheață.

Ea simțea cum îi urca fierbințeala spre ceafă.

– Dacă simți că te ia cu amețeli sau furnicători în membre, ai grijă să te vadă un medic de la bază.

Iar dădea ordine. Ea îl salută.

– Da, domnule!

Încă o scânteie de zâmbet în ochii lui și, apoi, fără un cuvânt, el se întoarse și o luă cu pași vioi înapoi spre plajă. Se depărtase deja vreo douăzeci de metri când, deodată, ea realiză un lucru.

Puse mâinile căuș la gură.

– Aștaptă!

El continuă să sară pe loc în timp ce se întorcea.

– Am uitat să întreb... Cum te cheamă?

El ridică o mână în semn de rămas-bun, apoi se întoarse și o luă la fugă. Dezamăgită, ea trânti ușa mașinii și scoase un oftat. Băgă mâna în buzunar și scoase nasturele. Avea niște zgârieturi

ciudate pe el. Îl ridică, îl înclină spre lumină și văzu inițialele: M.H. Un indiciu. Va face niște cercetări. Se vedea că era medic, priceperea lui când o îngrijise îl trădase. Și era neîndoielnic cadru militar. Cineva atât de autoritar trebuia să fi trecut printr-o pregătire militară.

Într-o bază de dimensiunea celei din Schofield cu siguranță va reuși să găsească medicul cu inițialele M.H. Când va da de urma lui, îi va afla numele și, cumva, avea să găsească ocazia de a petrece mai mult timp privindu-l adânc în ochi. Doar fiindcă era foarte curioasă să îl cunoască mult mai bine pe bărbatul acela misterios.

2

Dr. Holden Winters

Holden își continuă alergatul până ajunse la mica baracă ce se afla la o înălțime bună deasupra plajei, pe coasta de est a lanțului muntos Waianae. Înconjurat de ferigi și de palmieri și de un amestec de alte plante tropicale bogate în frunze, era un punct de observație perfect.

Avea posibilitatea să vadă tot ce se petrecea jos, dar era aproape invizibil pentru oricine stătea pe plajă și privea în sus. Râse când își aminti scena fetei care dansa pe buturugă. Cât de liberă și de lipsită de inhibiții păruse în exercițiul ei grațios. Și – pufni amuzat – cât de ridicol căzuse! Ca o caracatiță ce se dădea de-a rostogolul de pe deal la vale.

Măcar nu se lovise grav. Va fi țeapănă a doua zi, fără îndoială, dar nu prea cotonogită. Păși în întunecimea ca de smoală a adăpostului mic și dărăpănat, de formă pătrată, ce fusese construit cu ani în urmă de un insular necunoscut. Când dăduse întâmplător peste baraca cu aspect jalnic, al cărei acoperiș de paie era ros de intemperii, cu câteva săptămâni în urmă, o ocolise, nedorind să intre în refugiul personal al cuiva.

Cu toate acestea, după ceva timp, realizase că cel care îl construise îl și lăsase pradă sorții din câte se vedea, iar el hotărî să îl adopte ca pe refugiul lui secret. Murdar, fără geamuri, plin de pânze de păianjen și de praf, mirosind a abandon, ar fi nevoie

să pună osul la treabă și de o groază de timp pentru a-l face un loc plăcut de folosit, dar ce altceva avea în afară de timp? Pe insula aceea liniștită și paradisiacă, puținele cazuri de boală care îi solicitau atenția erau rare și la distanță unele de altele.

Avea nevoie să își umple mintea cu ceva care să îl solicite și fizic, pentru a umple ceasurile în care nu avea nimic de făcut. Reparațiile la baracă erau gura de oxigen pentru energia lui debordantă. Își reluă munca de care se apucase înainte ca râsetul plin de veselie să îi tulbure singurătatea. Țeava sobei ruginite de fier stătea tot agățată aiurea în tavan, așa cum o lăsase când mersese să vadă ce era cu zarva de fericire ce se auzea dinspre plaja din vale.

Desigur, acum putea pune ochiul în ea, ca într-un telescop, ca să vadă cerul albastru de deasupra. Funinginea adunată îi explodase pe toată fața și pe haine când bătuse ca nesăbuitul în țeavă mai devreme. Dar scopul fusese să o curețe și reușise. Holden îmbină iar bucățile de țeavă. Era prea cald pentru foc, dar singurul mod de a afla dacă soba funcționa cum trebuia era să o încerce.

Astfel, ieși afară și căută iarbă uscată, frunze și crenguțe cu care să facă un foc mic. Se îndreptă de spate cu brațele pline de uscături și își lăsă privirea să fugă la buștеanul albit de razele soarelui pe care dansase fata. Revăzu cu ochii minții sclipirea roșcată a buclelor ei în soare și mișcările mlădioase ale trupului ei zvelt.

Amintirea ochilor ei verzi ce scăpărau de indignare îi veni în minte. Dacă ea se număra printre asistentele de la baza militară, de ce nu o remarcase mai devreme? Clătină din cap, amuzat în sinea lui, amintindu-și reacția ei când sărise peste buturugă. Nu știuse că ochii pot deveni atât de mari, aproape cât farfurioarele de ceai.

Iar îndrăzneala ei, în ciuda fricii vizibile, îl impresiona. Nu era o femeie timidă, nu ea.

Douăzeci și trei de ani zisese că avea. Părea mai tânără, mai ales în comparație cu cei treizeci și unu de ani ai lui. De la distanță, ea arăta ca un copil care se jucase de zor toată după-amiaza. Dar când o cuprinsese cu brațul ca să o ajute să se ridice în picioare, se convinsese fără nicio urmă de tăgadă că sub rochia aceea șifonată și plină de pământ era cu siguranță o femeie. Și, pe deasupra, una incredibil de atrăgătoare. Unde se ascunsese? Și de ce era cu capul în nori?

Își veni deodată în fire și intră în baracă. Se lăsă ciuci, băgă mâinile pline de uscături în soba veche și apoi degetele în buzunarul de la cămașă după o cutiuță de chibrituri. Aprinse unul și se trase când chibritul luă foc, scoțând un miros înțepător de pucioasă. Își acoperi nasul cu mâna cealaltă, ca să se apere de mirosul pătrunzător și de amintirile nefericite pe care mirosul i le trezi și aruncă chibritul în sobă.

Privi înăuntru. Chibritul nu căzuse pe grămăjoara de uscături, ci fără efect pe fundul ruginit al sobei unde sfârâi și se stinse. Mormăind nemulțumit, scoase un al doilea chibrit și îl trecu peste partea aspră a cutiei. O flacără se iscă brusc, însoțită de alt iz de sulf. Scrâșni din dinți și se sili să pună cu grijă chibritul aprins pe grămăjoara de iarbă și de rămurele. De data aceasta, focul se aprinse, flacăra jucând mai întâi pe iarbă, iar apoi mușcând din frunze și rămurele până ce se formă o flacără mică, dar puternică.

Holden rămase pe vine, privind cum limbile galbene și portocalii ale focului consumau cu nesaț grămăjoara de crenguțe. Fumul șerpuia prin ușița deschisă, umplându-i nările și gâtul. Apoi, asemenea unor pocnitori ce explodau, amintirile se dezlănțuiră. Un nor de fum... Flăcări ce țâșneau prin acoperișul unei case... Al casei lui... Iar în pârâitul acelei flăcări mici i se păru că auzea ecourile strigătelor înnebunite de spaimă ale soției și fiului său...

„Zdrang!"

Trânti ușița de fier a sobei cu atâta putere încât aceasta se izbi de sobă și se dădu iar în lături. Soba se zdruncină un moment,

fierul scârțâind și dându-i dureri de urechi. Dar alungă amintirea. Îi tremura mâna când apucă ușița cu băgare de seamă și îi puse zăvorul ruginit. Ascunsese focul privirii, dar nu încuiase și fumul. Fâșii de un alb murdar se prelingeau pe marginile ușii.

Dădu din mâini spre fuioare. Apoi își aminti de coșul de fum. Se ridică și puse piedica la țeava sobei. Spre ușurarea lui, cantitatea de fum ce scăpa pe margini se micșoră. Își trecu mâna prin părul acoperit cu funingine. Poate că nu era o idee atât de bună să facă focul, dar trebuia să vadă dacă soba va trage fumul. Dacă avea de gând să facă mâncare acolo, avea nevoie de o sobă funcțională.

Luă repede câteva guri bune de aer, liniștindu-și bătăile nebunești ale inimii. Se uită cu atenție la țeava de evacuare. Nu ieșea fum pe la îmbinări. Ieși din baracă și observă firul subțire de fum ce se ridica spre cer din capătul scos afară al țevii. Totul părea să meargă ca la carte. În cazul acesta, focul nu mai era necesar.

Se întoarse repede în baracă și aruncă o privire în jur după un vas cu care să care apă. Într-un colț era o canistră veche din cositor. Puse repede mâna pe ea. Rugina făcuse o mică gaură pe fund, dar va reuși să o astupe cu degetul. Ținând canistra în mână, coborî cu pași repezi dealul până la plajă, unde o umplu cu apa de la valul de flux, apoi urcă iar dealul, mai încet, ca să nu verse apa.

Odată ajuns înapoi în baracă, se folosi de poala cămășii ca să își ferească degetele și deschise cu băgare de seamă ușa de la sobă. Lăsându-se pe vine dinaintea gurii sobei, aruncă conținutul canistrei peste flăcăruie. Focul sfârâi, apoi pârâi și se stinse, scoțând un fuior subțire de fum ce merse drept în sus, pe țeava de evacuare. El și-l închipui risipindu-se fără să facă vreo pagubă deasupra acoperișului barăcii. Oftă. Stinsese focul. Ce bine era dacă și amintirile s-ar depărta plutind și s-ar risipi la fel de ușor precum vălătucul de fum al unei flăcări care se stingea.

Plecă fruntea sub durerea ce îl copleșea din nou. Trecuseră peste patru ani de când îi pierduse pe Lorna și pe Timothy. Patru

ani în care se mutase de la un spital la altul, în căutarea unui loc unde și-ar putea șterge, în sfârșit, amintirile de când fusese soț și tată. Cu toate astea, erau momente în care durerea aducerii aminte îl străpungea la fel de arzător ca în ziua pierderii suferite.

Cât va trebui să treacă până ce timpul îi vindeca rana? Lorna fusese o frumusețe: soția ideală. Mică de statură, grațioasă și mereu foarte amabilă. Avea darul de a lumina o încăpere numai prin faptul că intra în ea. Bărbații mereu o priveau lung, cu admirație, când trecea prin preajmă, iar femeile o priveau de sus, invidioase, până ce prietenia ei molipsitoare le cucerea. Era atât de mândru să meargă alături de ea, să audă lumea adresându-i-se cu „doamna Winters".

Fericirea lor împreună se desăvârșise odată cu apariția micului Timothy. Copilul parcă se născuse cu firea veselă a mamei sale. Și semăna cu ea, cu părul lui blond ce se făcea cârlionți mici dinapoia urechilor perfecte și cu ochii lui foarte mari, albaștri, cărora nu le scăpa niciodată nimic.

Lorna prezisese că Timmy va fi a doua generație de medici din familie. Putea închide ochii și să își amintească de ei atât de limpede, de Lorna și de Timmy, soția și fiul lui, stând în ușa deschisă a casei lor, așteptându-l când se întorcea din turele de la spitalul din Chicago. Lorna purta întotdeauna perlele cu pantofii cu toc și avea rochia călcată perfect.

Când o tachina în privința ținutei ceremonioase, ea îi spunea că venirea lui acasă era motiv de sărbătoare. Din brațele ei, Timmy își întindea mânuțele cu gropițe după tati, în timp ce afișa un zâmbet cu doi dinți și chicotea de bucurie. Fără să își dea seama, Holden întinse mâinile, zâmbind destins că se întorsese acasă, spre amintirea fiului său în brațele soției...

– Holden?

Vocea îl aduse brusc și neiertător la realitate. Lăsă brațele în jos și deschise deodată ochii și înjură în barbă în timp ce Lorna și Timothy se pierdură în neant. El păși în umbra înclinată din fața barăcii.

– Hei, prietene, unde ești?

Holden îl recunoscu pe cel care striga, era prietenul lui, Mica, mai jos, pe plajă, întrebându-se din câte se vedea de ce Holden nu se întorsese de la plimbare. Aruncă o privire la ceasul de pe mână și mormăi în barbă încă o sudalmă mai puțin supărată. Pierduse cu totul noțiunea timpului. Între foc și fata aceea...

Cu spatele îndoit, Holden o luă pe după baracă și fugi spre răsărit, de-a lungul povârnișului, vreo nouă metri. Veni la vale prin frunziș și ajunse pe plajă unde Mica îl putea vedea cu ușurință. Îi făcu semn cu mâna și pe fața lui Mica apăru deodată un zâmbet de ușurare.

– Ia uită-te. Mica îi dădu o palmă zdravănă lui Holden pe umăr și se opri lângă el. Când am văzut că n-ai ajuns la mașină, m-am întrebat dacă nu cumva ți-a venit de hac vreun șarpe.

– Un șarpe? Holden zâmbi larg, prefăcându-se a gâfâi ca să își susțină prefăcătoria că fusese la o alergătură bună. Știi că nu e nici urmă de ei pe insula asta.

Mica ridică din umeri.

– Nici de țânțari nu era, dar, cumva, au găsit ei drumul până aici.

Ca pentru a-i întări cuvintele, una din insectele sâcâitoare în discuție aterizâ fără rușine pe brațul lui Mica și primi o palmă zdravănă pentru deranj. Mica își uni degetul mare cu un altul într-un cerc și îi făcu vânt gâzei moarte de pe braț, apoi cei doi bărbați o luară spre Trecătoarea Kolekole.

Mica parca totdeauna în locul acela când se întâlnea cu Holden după ce alerga de-a lungul plajei.

– Așadar... Mica îl măsură pe Holden din cap până în picioare, în timp ce mergeau unul lângă celălalt, lăsând perechi de urme de pași pe nisipul umed. Ai de gând să îmi zici cum de ai reușit să te murdărești în halul ăsta în timpul alergatului?

Holden mârâi în sinea lui. Uitase de funingine.

– Mda, trebuie să fi fost o alergare dură. Mica arătă spre pieptul cămășii lui Holden. Nu ești doar mai murdar decât te-am văzut vreodată, îți mai și lipsește un nasture.

Îi lipsea? Holden își trase cămașa de la piept și se holbă la ruptură. Când se petrecuse asta?

– Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș zice că ai fost la vreun soi de chef sălbatic (Mica rostea cuvintele tărăgănat, cu un accent texan exagerat) și te-ai rostogolit prin vatra focului în loc să fii la alergat.

Holden râse. Simțul umorului lui Mica era una dintre calitățile pe care i le admira cel mai mult. Deși cei doi bărbați se cunoscuseră numai în ultimul an și jumătate, ajunseseră să fie apropiați ca frații. Nu o dată fuseseră luați drept frați, din greșeală, având aceeași statură și culoare a pielii. Cu toate acestea, erau foarte diferiți ca temperament. Holden tindea să fie serios când Mica găsea mereu motiv să râdă, dar nu erau zgârciți cu laudele unul la adresa celuilalt și aveau o relație profesională excelentă, lucru de care aveau nevoie, de vreme ce conduceau spitalul garnizoanei Schofield.

Mica ridică din sprânceană, așteptând răspunsul. Holden dădu din cap.

– Regret să te dezamăgesc, prietene, dar n-am dat peste niciun joc. El imită accentul din sud al lui Mica. Dar chiar am de gând să dau fuga la duș când ne întoarcem.

– Mm! Mica îl privi pieziș pe Holden, căutătură ce spunea că nu era încântat de lipsa de răspuns la întrebarea lui. Sună bine.

Ajunseră la mașina lui Mica, un Ford Coupe din '36, la care Mica ținea foarte mult și care fusese adus special pentru a fi folosit de Mica cu doar trei luni și ceva în urmă. Mica întinse mâna în timp ce Holden vru să apuce mânerul ușii.

– Hopa, prietene! Înainte de a urca, scutură-te bine.

Holden își aminti reținerea tinerei de a-l lăsa să îi atingă mașina și un zâmbet îi apăru pe buze. Se depărtă câțiva pași de mașina cu două locuri, se aplecă în față îndoindu-se de la mijloc și își trecu repede mâinile prin păr. Fu uimit să vadă câtă funingine scutură. Apoi își scoase cămașa și o lovi de o piatră de câteva ori. O ținu

la lungimea brațului. Era încă destul de murdară. O întoarse pe dos și o îmbrăcă așa.

Se întoarse către Mica și întinse brațele, cu o întrebare tăcută. Mica se încruntă, dar încuviință din cap, și, astfel, amândoi bărbații urcară în mașină. Mica făcu o întoarcere cu îndemânare în partea opusă și o luă spre unitatea ofițerilor ce găzduia personalul medical.

Holden coborî geamul și lăsă adierea vântului să îi zburlească părul, în timp ce mintea îi fugea la lucrurile pe care va trebui să le facă pentru a transforma baraca într-o locuință. Să spele pereții, să repare acoperișul, să mătură podcaua și să acopere cu scânduri orice găuri se găseau în jurul fundației...

Mica îl înghionti în umăr pe Holden.

– Suntem acasă, prietene. Sari jos.

Holden întinse mâna după mâner, dar atunci își aminti ceva.

– Hei, Mica, ne-au venit asistente noi în ultimele două zile?

Mica zâmbi cu toată gura.

– Zău!, Holden Winters, nu știam că te interesează.

Holden deschise larg ușa și coborî din mașină.

– Scuze că am întrebat.

Mica izbucni într-un râs amuzat, dar Holden alese să îl ignore, trântind ușa și luând-o spre bungaloul său. Mica grăbi pașii și se puse în calea lui Holden, făcându-l să se oprească. Își privi mânios prietenul.

– Acum, să nu-ți sară mușt aru'. Un zâmbet strâmb apăru pe fața lui Mica. Ai întrebat de asistente... Se scărpină în barbă. Mda, de fapt, cred c-am auzit într-adevăr că a sosit o barcă azi-dimineață cu *SS Washington*. Vreo doișpe ori așa ceva, deși cred că noi am primit numai două sau trei aici, la Schofield. De ce?

– O, fără niciun motiv, sincer. Holden ridică forțat din umeri a nepăsare și mormăi. Am crezut numai că am văzut o față nouă pe plajă ceva mai devreme azi.

Ochii lui Mica se luminară.

– Prin o față nouă vrei să zici o față de *femeie*?

Holden se încruntă.

– Să nu îți vină idei nebunești. A fost o întrebare într-o doară.

– Mda. Mica scoase bărbia în afară și îl privi pe Holden printre pleoapele apropiate. Impenetrabilul Holden Winters n-ar pune întrebări fără noimă. Asta ar putea dovedi că e om la urma urmei.

– Încetează, Hatcher.

Un altul s-ar fi simțit descurajat de avertismentul aspru, dar nu Mica. Holden îl admira și îl deplângea pe Mica deopotrivă că nu se dădea bătut din pricina mârâielilor lui.

Mica zâmbi larg.

– Sigur, prietene, o să-ncetez. Dar cred că e un semn grozav că întrebi despre o persoană pe care ai văzut-o azi pe plajă, chiar dacă e o simplă întrebare, pusă într-o doară.

Holden simți compasiunea ce se ascundea în spatele îndrăznelii lui Mica. Într-un moment de slăbiciune el îi vorbise despre pierderea soției și a fiului. Mica îl încurajase să își continue viața și să își întemeieze o familie nouă, dar nu era un lucru atât de simplu. Holden nu îi spusese totul lui Mica și nici nu avea de gând.

Erau unele lucruri pe care nu le va mărturisi vreodată. Și nu avea să se mai pună în situația de a mai pierde o persoană pe care o iubea atât de mul. Asta nu se va mai repeta niciodată. Mica îi dădu încă un ghiont prietenesc pe umăr, apoi își privi mâna prefăcându-se mirat.

– Prietene, chiar ai nevoie de un duș. Iar acum și eu. Ce-ai zice să ne întâlnim în sala de mese peste un ceas ca să halim ceva? Poate mai aruncăm și o privire la nou-veniți.

Avea un zâmbet atât de strâmb încât, deși nu îi venea, Holden pufni în râs.

– Mica, ești incorigibil.

– Da, știu. Atunci pornim?

Nemulțumirea de mai devreme a lui Holden se topi în lumina bunei dispoziții irezistibile a lui Mica.

– La drum! Ne vedem peste un ceas.

Mica se întoarse agitându-și vesel mâna lui mare. Holden se grăbi spre bungaloul lui ca să spele urmele de funingine și să lase jetul aburind de apă să îi elibereze mintea de amintirile după-amiezii. Dar, în timp ce stătea în aburii aceia care îl învăluiau, imaginea tinerei care dansa pe plajă cu o naturalețe atât de lipsită de constrângeri reapăru.

3

Callie

– Callie, eşti gata să mergem la cină?

Callie scria o scrisoare la masa mică de scris aflată în colţul camerei pe care o împărţea cu Lidia Eldredge, dar la întrebarea colegei de cameră, se întoarse şi privi peste umăr. Zâmbi larg la imaginea Lidiei reflectată în oglinda mare, fără ramă, de deasupra măsuţei generoase de toaletă, ce se găsea în partea cealaltă a încăperii.

Gura Lidiei se arcui mult, buzele îi dezvelirăă dinţii şi păru a-şi face o examinare a danturii. Callie se sili să nu râdă.

– Tu ce faci?

Ochii negri ai Lidiei abia fugirăă în direcţia lui Callie.

– Mă uit după ruj. Nu-mi place deloc când zâmbesc cu dinţii roz.

Callie clătină din cap, tot râzând. Nu întâlnise în viaţa ei o persoană atât de preocupată de aspectul exterior cum părea Lidia. Li se dăduse aceeaşi cabină pe *SS Washington*, vasul care le adusese din California în Oahu. În pofida diferenţelor în ce priveşte mediul din care proveneau, fetele reuşiseră să se împrietenească şi hotărâseră să stea împreună în continuare, în aceeaşi cameră, în locuinţele destinate asistentelor.

Lidia era o frumuseţe, recunoscu Callie fără urmă de ranchiună. Avea părul negru şi lucios ca aripa corbului, tăiat scurt în jurul urechilor, dar mai lung pe creştet, aşa că venea într-un fel plăcut

ochiului deasupra sprâncenelor pensate cu grijă. Avea ochii la o distanță anume, de un căprui catifelat și gene incredibil de dese, cu o tentă aurie.

Deși avea părul negru și ochi căprui, pielea era de un alb la fel de intens și de nepătat precum zăpada proaspăt căzută. Da, Lidia era incredibil de frumoasă. Dacă avea dinți roz, Callie se îndoia că cineva ar observa măcar.

– Ai fi cuceritoare și cu dinți *verzi*, Lidia.

– Serios?

Lidia se purta de parcă nu auzise în viața ei așa ceva. Callie își dădu ochii peste cap. Spera ca colega ei de cameră să nu fie mereu în căutare de complimente. Cu timpul, ar deveni obositor.

– Da, chiar așa, nu te mai strâmba la tine.

Lidia se depărtă de oglindă și merse la Callie, privind peste umărul ei la foaia de hârtie fără linii de pe masa de scris.

– Scrii o scrisoare pentru ai tăi?

Callie dădu din cap, mușcând gânditoare radiera creionului, fără a se deranja să explice că ai săi erau două mătuși nemăritate, care o crescuseră de când avea șapte ani.

– Ai de gând să le spui de ce stai pe perna aceea? o tachină Lidia.

Callie pusese perna de pe pat pe scaunul din lemn al mesei de scris, înainte de a se așeza, dar, dacă se fâțâia, încă simțea urmările căderii stângace de pe buturugă, suferită ceva mai devreme în după-amiaza aceea. Lidia se prăpădise de râs când Callie intrase în cameră șchiopătând, cu un ceas în urmă, și îi spusese care era motivul pentru mersul acela greoi.

Poate că, într-o zi, Callie va vedea ceva amuzant în povestea asta, însă durerea era încă prea vie pentru a găsi ceva de râs legat de căderea neașteptată. Îi aruncă Lidiei o privire tăioasă.

– Nu o să termin niciodată și nu vom mai apuca cina dacă nu îmi dai pace și nu mă lași să termin.

Lidia ridică din umeri și se depărtă făcând stânga-mprejur.

– Bine. Eu o să stau aici și te las să scrii. Dar să te grăbești, da? Mi-e foame.

Callie își reluă scrisul. Nu îi venise greu să le descrie călătoria până acolo în câteva cuvinte și escapada de la plajă. Voia să pomenească de apariția salvatorului ei, dar nu știa cu ce cuvinte să descrie bărbatul acela misterios pentru a fi pe placul mătușilor ei. Aveau păreri atât de stricte din punct de vedere moral și erau atât de protectoare.

Făcuse eforturi destul de mari pentru a le convinge să o lase să își urmeze chemarea de a face parte din Corpul Asistentelor Armatei. Planul fusese pus în practică încă din luna septembrie a anului '39, când războiul din Europa impusese o stare de necesitate. Mătușile ei fuseseră împotriva ideii dar, până în luna octombrie a anului 1940, ea era oficial primită în rândurile Serviciului de Pregătire al Crucii Roșii Americane.

Cadoul ei cel mai frumos de Crăciun din anul acela fusese înștiințarea că va lucra la Station Hospital din incinta garnizoanei Schofield, pe insula Oahu. Scrisoarea trebuia să le asigure pe mătușile ei că luase decizia bună venind în locul acela. Reciti cele scrise până atunci.

Dragi mătuși Vi și Viv,
După șase zile pe mare, mă aflu în sfârșit în garnizoana Schofield. SS Washington e unul dintre cele mai frumoase vase de pe pământ. Am avut cazare la clasa întâi, așa că nu am de ce mă plânge în privința aceasta. A fost destul de rece pe punte și câteodată apa era cam agitată, lucru care mi-a dat emoții, dar m-am rugat mereu să ajungem la destinație întregi și așa s-a întâmplat.

Insula Oahu e frumoasă! Baza se află într-o vale aflată între două lanțuri muntoase – nu am învățat încă să le scriu numele, dar voi învăța – și este atât de multă verdeață. Mă duce cu gândul la o pădure tropicală. Tușă Viv, aici crăciunițele cresc pe câmp și înfloresc din abundență; știu că ți-ar face mare plăcere să le vezi. Poate o să cumpăr un aparat foto de la magazinul garnizoanei și îți trimit niște poze în curând.

În după-amiaza asta am făcut o plimbare lungă pe plajă. Priveliștea oceanului te face să te simți incredibil de mic și, cu toate astea, teribil de împlinit în același timp. Am rămas cu gândul la ce lucrare minunată a făcut Dumnezeu când l-a creat. Pe când eram acolo, am întâlnit un bărbat care...

Și aici se opri. Cu o privire încruntată își dădu seama că nu mai avea ce adăuga ca să aibă cât de cât un sens. De altfel, își aminti de promisiunea pe care o făcuse atunci când primise scrisoarea prin care era informată de misiunea din Oahu. Se cădea să le pomenească măcar de bărbatul acela? Ce putea spune, că întâlnise un om care o ajutase? Nu îl putea descrie, decât că era murdar și cu ochi albaștri. Și nici să le spună numele lui, în afară de inițiale. Prinse cu vârful degetelor nasturele de unde îl lăsase pe colțul mesei.

Privindu-l din nou îndeaproape, ochii i se concentrară pe literele gravate. „Am întâlnit un bărbat cu inițialele M.H. și i-am smuls un nasture." Ea termină propoziția în minte apoi își înăbuși un chicot când își imagină expresia îngrozită de pe fețele mătușilor când aveau să o citească.

Oftând puse nasturele la loc pe masă, șterse cu grijă câteva cuvinte și continuă scrisoarea.

Pe când eram în locul acela, am reușit chiar să fac câteva mișcări de balet pe o buturugă căzută și m-am purtat cu totul copilărește, așa cum mereu mi-ați zis să nu fac, dar m-am distrat.

O să vă scriu iar în curând, după ce mă obișnuiesc ceva mai mult cu spitalul și cu împrejurimile. Până atunci, să știți că vă trimit amândurora gândurile mele de iubire.

Nepoata voastră, Calliope Jane Myers

Ea împături paginile în două, le puse în plicul pregătit și scrise adresa mătușilor cu litere mari, îngrijite, pe fața plicului. Vru să scrie adresa expeditorului, dar își dădu seama tresărind că nu știa

sigur cum să o noteze corect. Scrisoarea va trebui să mai aștepte. Se ridică în picioare, crispându-se când durerea o fulgeră prin zona lombară la mișcarea bruscă și strecură plicul în buzunarul rochiei.

Se întoarse către Lidia care stătea și privea pe fereastră.

– Sunt gata.

Lidia se întoarse cu un zâmbet binevoitor pe față, dar apoi expresia ei se schimbă în neîncredere în timp ce o măsura pe Callie din cap până în picioare.

– Nu ai de gând să îți schimbi rochia?

Callie se măsură din ochi. Încă purta rochia albă de plajă, din bumbac, cu care fusese îmbrăcată la plimbarea ei dansantă pe malul oceanului. Poala era rușinos de șifonată după ce fusese înnodată și apoi desfăcută când doctorul acela necunoscut o întorsese pe o parte. Avea pete de murdărie de-a lungul șoldului, iar Callie era sigură că dinapoi avea și mai multe.

– Bănuiesc că ar trebui să mă schimb repede.

Lidia dădu din cap.

– Da, ar trebui. Merse după Callie la dulapul pe care îl foloseau amândouă, de unde Callie scoase o cămașă curată și o fustă plisată. Îți dai seama că numărul bărbaților față de femei aici e în jur de 100 la unu?

Callie aruncă Lidiei un zâmbet fugar în timp ce își potrivea fusta.

– Semne bune pentru tine, nu?

– Aș zice că da! Pentru amândouă. Probabil o să fim curtate de fiecare bărbat eligibil de pe insulă. N-am de gând să mă mulțumesc cu nimic mai prejos decât cu cel mai bun. Ea îndreptă un deget în direcția lui Callie ca pentru a o preveni. Și nici tu.

Callie se încruntă. Nu ardea de nerăbdare să fie „curtată," după cum se exprimase Lidia, dar nu îi plăcea insinuarea că ar fi ușor de prins în mreje.

– De ce aș face asta?

Sprâncenele prefect arcuite ale Lidiei se înălțară în timp ce tânăra stătea cu privirea ațintită asupra rochiei de plajă șifonată,

întinsă de-a curmezișul la piciorul patului lui Callie, unde aceasta o aruncase la întâmplare.

– Ce crezi că ai fi atras mergând la cină în rochia aceea?

Callie merse la oglindă să vadă cum arăta. Își încheie ultimul nasture de la cămașa albă și apretată, iar în timpul acesta mintea îi fugi la nasturele de pe masa de scris. Dacă nu se schimba, l-ar fi atras pe stăpânul acelui nasture? Înlemni pentru o clipă, privindu-și lung reflexia din oglindă.

– Lidia, vrei să te căsătorești într-o zi?

Lidia veni în spatele ei și o privi în ochi în oglindă.

– E o întrebare prostească. Sigur că vreau.

– Cu ce fel de om vrei să te căsătorești?

– Cu unul bogat. Vorbea cu siguranța cuiva care se gândise mult la subiectul acela. Cu maniere. Și frumos. Nu unul cu urechi mari ori împiedicat. Un bărbat care să-mi dea fii voinici și arătoși de care tatăl meu să fie mândru să îi numească nepoții săi.

Callie se întoarse și privi în ochii Lidiei, surprinsă fiind să întrevadă o urmă de nesiguranță mijind în ei. Din câte se părea, și Lidia își dădu seama că lăsase garda jos, fiindcă râse șters.

– Da, Callie, nepoți. Sunt singurul copil și am făcut greșeala de a mă fi născut fată. Scumpul meu tată nu s-a împăcat niciodată cu asta. Singurul mod de a-mi răscumpăra greșeala e să îi fac un niște nepoți pe care să îi legene pe genunchi, pe care să îi ducă la pescuit și să îi învețe sportul lui nou, golful. Abia atunci va fi împăcat cu mine.

Callie simți cum i se înmoaie inima.

– Lidia, tatăl tău sigur e împăcat cu tine. Uite ce cadou minunat de despărțire ți-a dat! Printre bunurile Lidiei se număra și mașina sport, model Hudson, care depășea cu mult posibilitățile familiei lui Callie. De ce ar face asta dacă nu te-ar accepta?

– Ca să mă ajute să pun mâna pe un soț bogat și arătos. Lidia strâmbă din buze. Un bărbat bogat nu umblă după fete sărace. Așa ceva nu se face, pur și simplu.

Ea se aplecă la oglindă ca să își verifice iar rujul. Un bogat nu umblă după fete sărace? Callie nu se gândise la asta. Desigur, ea

nu luase niciodată în calcul cu adevărat bogăția ca pe un atribut necesar viitorului ei soț. Își dorea să devină soție într-o zi, nu ca mătușile Viv și Vi care erau fete bătrâne și adesea ridiculizate în orășelul lor.

Dar tot ce voia Callie cu adevărat era să fie soția unui creștin, un bărbat care să fie un lider spiritual în casa lor, așa cum fusese tatăl ei. Dar să îl caute în locul acela era o nesăbuință, în ciuda semnelor bune. Mătușile ei o făcuseră să le promită că se va întoarce în orașul ei natal ca soră medicală, iar Callie știa că asta avea să facă.

Totuși, nu era nimic promițător în Shyler's Point în materie de bărbați. Micuța comunitate abia își putea susține membrii care locuiau deja acolo. Nu avea rost să aibă o relație cât timp era pe insula aceea. Fascinația pentru salvatorul necunoscut nu trebuia cultivată, dar tot nu îi dădea pace. Oare stăpânul nasturelui era creștin? Cum să afle dacă nu mai dădea niciodată de el?

Callie își aminti cum o ajutase bărbatul misterios. Avea mâini puternice, dar blânde. La început tonul lui fusese aspru, dar apoi se îndulcise și chiar o dăduse pe glume spre sfârșitul plimbării lor împreună. Îl îngrijorase, iar asta o emoționase, chiar dacă o nemulțumise că nu văzuse în comportamentul ei decât un copil.

Privind în urmă, probabil că merita mustrările lui. Se purtase cu nesăbuință și și-ar fi putut face mult rău singură. Se cădea măcar să îi mulțumească pentru ajutor. Poate era mai bine să își pună iar rochia murdară, ca să fie ușor de recunoscut pentru el, oricine ar fi fost. Apoi își aminti că o mustrase pentru purtarea ei nesocotită și scuturâ din cap, făcându-și buclele neascultătoare să fluture. Nu, îl va găsi și îl va impresiona cu o apariție matură, impecabilă. Nu va lăsa niciun loc de îndoială privitor la feminitatea ei la a doua lor întâlnire. De fapt...

O prinse de braț pe Lidia.

– Poți să mai aștepți doar un minut?

Lidia pufni nemulțumită, dar încuviință din cap. Callie se trânti pe marginea saltelei și duse mâinile la picioare. O durea spatele să se aplece înainte în modul acesta, dar își scoase papucii

maro cu negru și șosetele albe din bumbac pe care le lăsă lângă pat. Merse la dulap și scoase o pereche de ciorapi din nailon pe care îi trase ușor în picioare. Într-un final, își strecură picioarele îmbrăcate în dresuri și încălțate într-o pereche de pantofi de lac cu toc mic, de culoare bej cu cafeniu.

Atunci îi zâmbi Lidiei.

– Acum sunt gata.

Lidia o privi lung pe Callie, de jos până sus.

– Nu, scumpa și nevinovata mea prietenă, nu ești.

Callie se studie în oglindă. Fusta ei plisată, de culoare maro cu bej nu era șifonată și îi cădea perfect pe șoldurile frumoase, bluza albă nu avea nicio pată și era băgată cu grijă pe dedesubt. Se întoarse să își vadă picioarele din spate. Ciorapii nu aveau fire trase, iar pantofii erau bine puși în picioare. Dădu mâinile în lături.

– Ce e în neregulă de data asta?

Lidia își luă peria de păr din dulap și o împinse pe Callie fără prea multă finețe pe marginea patului. Callie țipă de durere când se lovi cu șezutul de saltea. Lidia chicoti.

– Scuze, am uitat că dosul tău e sensibil. Stai locului și lasă-mă să îți perii părul, apoi o să te dăm și cu niște ruj pe buze.

– O, dar Lidia, eu niciodată...

– Sunt convinsă că tu „niciodată", dar a sosit vremea să faci asta.

Obrajii lui Callie luară foc, dar o lăsă pe noua ei prietenă să îi treacă prin păr țepii aspri ai periei. Închise ochii, mișcarea deosebit de plăcută a periei întorcând-o la anii copilăriei când mama îi peria buclele naturale în inelușe bine definite, înainte de a o trimite afară la joacă.

– Gata!

Lidia aruncă peria pe pat și o luă pe Callie de după umeri, întorcând-o spre oglindă. Lidia reușise să îi îmblânzească buclele într-o coafură cu onduleuri frumoase ce îi încadrau fața lui Callie. Aceasta netezi cu mâna firele rebele, uluită de transformare.

– Acum rujul. Lidia își luă poșeta-plic și scoase un tub argintiu. Țuguie așa buzele. Lidia îi făcu o demonstrație. Arăta ca un pește ce trăgea aer cu nesaț. Callie izbucni în râs. Lidia se încruntă. Callie, cooperează, rogu-te.

Vorbele acestea îi amintiră lui Callie de bărbatul de pe plajă. Îl va impresiona să o vadă dată cu ruj? Își înăbuși chicotelile și imită buzele țuguiate ale Lidiei. Aceasta se aplecă spre ea, cu fruntea ridată de la concentrare, și ceva neted trecu pe buzele Lidiei. Apoi, se ridică în picioare și îi zâmbi de sus lui Callie, dând din cap.

– Tocmai cum am crezut. Chiar ești o cuceritoare.

Ea păși în lături și arătă cu mâna spre oglindă.

– Privește.

Callie se privi. Și căscă gura. Ea era femeia superbă din oglindă? Cum se putea ca o simplă pată de culoare să dea pielii ei strălucire? Apoi se aplecă mai aproape de oglindă și mai observă ceva.

– Hopa! Se întoarse către Lidia și arătă spre gură. Dinți roz.

Lidia scoase o batistă dintr-o cutie aflată pe dulap.

– Pată.

Callie împături batista în două și o prinse între buze, așa cum o văzuse făcând pe Lidia mai devreme. Apoi, șterse cu grijă rujul rămas pe dinții din față. Încă un zâmbet în oglindă scoase la iveală numai dinți albi.

Lidia îi aruncă o ocheadă.

– Hai să mergem să îi dăm gata.

Emoția îi dădea lui Callie fluturi în stomac. Va trebui să îl găsească mai întâi.

4

Holden

Holden își ducea cana aburindă de cafea la gură când un cot înfipt deodată în umăr îl făcu să se miște brusc. Cafeaua se vărsă pe tăvița din aluminiu, înecându-și salata de fasole verde în băutura tare și neagră.

– Mica, ai grijă. Uite ce ai făcut.

Mica aruncă o privire, dar Holden nu văzu multe regrete pe fața lui. În schimb, o scânteie copilărească îi lumina chipul.

– O, îmi pare rău, n-am vrut să vărs nimic. Accentul lui discret din Texas trăda o urmă de regret. Dar ia de te uită.

Cu o mișcare abia schițată a capului, el arătă spre ușa larg deschisă a sălii unde se servea masa. Privirea lui Holden urmă direcția privirii lui Mica și trebui să admită că cele două femei care stăteau în ușă erau demne de priviri admirative. Cea înaltă avea păr negru, lucios și ochi negri. Avea o postură grațioasă și relaxată, stătea cu greutatea lăsată pe piciorul drept, ținea o mică poșetă-plic lipită de coapsă și bărbia într-un fel ce arăta încredere, în timp ce își plimba privirea în jur.

Ea emana un aer ce lăsa să se înțeleagă că era o persoană importantă. Bluza de culoare crem părea de mătase și cădea bine peste tot. Fusta neagră ce îi venea pe corp se vedea a fi croită pe comandă și îi scotea în evidență silueta zveltă în toată splendoarea. Lorna ar fi fost o apariție cuceritoare în ținuta aceea.

Gândul îl trezi brusc la realitate, făcându-l să își îndrepte atenția spre femeia cealaltă. Cea scundă, cu bucle cam rebele de culoare roșcat-cafenii, stătea puțin în spatele prietenei sale. Își ținea mâinile strâns pe burtă și se uita pe după umărul tinerei cu părul negru, părând a nu ști dacă voia să intre în sala de mese sau nu.

El scoase hm! fîrav. Cum să o condamni când aproape toți bărbații din sală le făceau ochi dulci celor două nou-sosite? Câțiva bărbați, printre care și Mica, se purtau de parcă nu văzuseră în viața lor femei.

Mica zâmbea cu gura până la urechi.

– Sigur am murit și am ajuns în rai, pentru că cele două sunt cele mai cerești creaturi cu care eu am avut vreodată plăcerea de a-mi bucura ochii...

Holden pufni în barbă.

– Vorbăria ta sună la fel de nesuferit ca o mâncărime usturătoare. Cred că începi să salivezi.

Mica își dădu scaunul în spate și sări în picioare.

– Tu stai aici. Mă întorc cât ai clipi.

– Unde te...

De ce se mai deranjase să întrebe? Mica era deja la jumătatea sălii și nu încăpea vreo îndoială încotro se îndrepta. Holden privea ușor amuzat în timp ce Mica le saluta pe cele două femei care îi zâmbeau și dădeau politicos din cap. Mica arătă cu mâna spre Holden vorbind cu înflăcărare și două perechi de ochi feminini se ațintiră asupra lui.

El ridică stângaci mâna într-un gest scurt de salut. Tânăra mai înaltă mișcă un deget spre el și se lumină la față, dar cea scundă se mulțumi să dea din cap și abia afișă un zâmbet.

Zâmbetul ei timid îl lovi în plexul solar. Era fata de pe plajă. Nu o recunoscuse la început, fără să fie desculță și cu rochia înfoiată de vânt, dar părul ei roșcat-cafeniu și ochii ei verzi...

Sigur ea era. I se puse un nod în gât. Cei trei se îndreptau în direcția lui, iar el îi porunci inimii nebune să se liniștească. Se ridică în picioare când cele două femei ajunseră la masă.

– Bună seara!

– Salutare! răspunseră ele în cor.

Tânăra cu ochi negri îl țintui pe Holden cu privirea, fără să își rețină admirația. Fata de pe plajă părea a nu ști încotro să își îndrepte ochii, privirea îi fugea când la Mica, când la Holden, de parcă era un canar speriat care se uita la doi motani.

– Doamnelor, mi-ar plăcea să vi-l prezint pe prietenul meu, doctorul Winters. Holden, ea e domnișoara Lidia Eldredge și ea domnișoara Callie Myers. Sunt nou-venite la Schofield, tocmai au debarcat de pe vas azi-dimineață în Pearl Harbor.

Holden se abținu să zâmbească spre trăncăneala tărăgănată, cu un accent texan pronunțat, a prietenului său. Mica avea tendința să vorbească în dialect texan ori de câte ori încerca să impresioneze pe cineva, de obicei de parte feminină.

– Mă bucur să vă cunosc pe amândouă.

Holden își îndreptă privirea spre cea pe care o chema Callie ca să o poată studia pentru câteva clipe. Era mai drăguță în picioarele goale și cu părul răvășit de vânt.

– Și eu, Mica își puse palma mare pe piept, înălțându-și sprâncenele și coborându-și bărbia, eu sunt doctorul Hatcher, după cum v-am zis deja. Dar să îmi ziceți toți doar Mica.

Tânăra cu păr roșcat-castaniu, Callie, întoarse repede capul în direcția lui Mica și îngustă privirea. Părea să îl analizeze pe Mica cu privirea ei pătrunzătoare. Mica trebuie să fi fost conștient de atenția ei, fiindcă îi aruncă o ocheadă generoasă. Ea se roși pe loc și își feri privirea.

– O să le însoțesc pe doamnele acestea încântătoare la rând la mâncare, Holden, și apoi ne întoarcem la tine. Mica se întoarse către tinere și le oferi brațele. Domnițelor?

Cu un râset cristalin, tipic femeilor, Lidia își puse imediat mâna pe brațul pe care acesta i-l oferea. Callie ezită, dar apoi și ea îl luă de braț și toți trei își făcură drum printre mese către rândul la mâncare. În timp ce se depărtau, din când în când

înghesuindu-se unul într-altul ca să aibă loc prin spațiile înguste, Holden observă mersul înțepat al lui Callie.

Își mușcă obrajii pe dinăuntru să nu râdă, la fel cum făcuse și pe plajă ceva mai devreme. Douăzeci și trei să fie? Mai degrabă o copilă... Duse la gură ceașca de cafea și sorbi din ea. Dar și Lorna avea douăzeci și trei de ani când se născuse Timmy și nu o privise ca pe o copilă. Puse cu zgomot ceașca pe tavă. Callie asta nu semăna deloc cu Lorna a lui. Nici măcar nu îndrăznea să le compare pe cele două.

Fluierături timide de admirație și comentarii laudative în șoaptă, unele nerușinate, îl scoaseră din reveriile lui. Atenția soldaților pofticioși din toată sala se mutase de la tăvile cu cina la tinerele care treceau pe lângă ei. Mișcările aproape sincronizate îi aminteau lui Holden de mișcarea inversă a pieselor de domino aflate în cădere.

Scrâșni din dinți. Lidia Eldredge avea probabil destulă încredere în sine încât să facă față unei săli pline de soldați desfrânați, Callie însă... În ciuda bățoșeniei pe care o arătase mai devreme, în după-amiaza aceea, îi dădea impresia că nu era obișnuită să înfrunte atenția a zeci de bărbați.

Poate avea nevoie de protecție. Dar îl lăsase pe Mica să se descurce. Mica era în măsură și cu siguranță doritor. Holden nu avea nici timpul, nici dorința de a fi protectorul nimănui. Femeile, cu tăvile în mâini, se întoarseră făcându-și loc printre mese în sala plină ochi, iar Mica le ținea spatele.

Lidia își plimba privirea peste fețele celor adunați și arunca zâmbete seducătoare în toate direcțiile, iar acestea erau întoarse sută la sută. Callie continua să privească drept în față și o ușoară roșeață îi pișca obrajii. Încântătoare... Mica trase scaunele de metal pliabile pentru ele cu un aer curtenitor, iar Holden rămase în picioare până ce ele se așezară. Callie plecă fruntea, închise ochii și buzele se mișcară puțin în timp ce era limpede că spunea o rugăciune de mulțumire pentru mâncare. Holden simți o strângere de inimă.

Putea la fel de bine să vorbească pieptului de pui din farfurie. Atâta o ajutau rugăciunile. Da, era mai bine ca femeia aceasta să îi rămână lui Mica. Imediat ce înălță capul, Mica se apropie cu zâmbetul lui neștirbit de băiețandru.

– Și, ia ziceți domnițelor, ați sosit în dimineața asta, așa e? De unde sunteți?

Lidia își tamponă buzele cu șervețelul.

– Familia mea locuiește în San Francisco. Dar Callie aici de față e dintr-un orășel incredibil de mic, situat pe dealurile din Arkansas. Cum se cheamă orășelul tău, Callie?

Callie înghiți cartofii pe care îi mesteca.

– Shyler's Point.

– Shyler's Point, repetă Mica tărăgănat, pe dealurile din Arkansas, zici? Pun pariu că-i chiar frumușel.

– Era un strat de aproape o jumătate de metru de zăpadă când am plecat. E un loc destul de diferit față de locul acesta.

Callie înfipse furculița în două păstăi verzi pe care le duse la gură. Mica își îndreptă atenția spre Lidia.

– Domnișoară Eldredge...

– Te rog, spune-mi Lidia. Domnișoara Eldredge sună de parcă aș fi o profesoară rămasă fată bătrână.

Ea zâmbi cu drăgălășenie și Holden își stăpâni râsul. Ce flirt fără cusur. Oare cum de ajunsese ea alături de Callie? Cele două nu păreau a se potrivi.

Mica râse.

– Lidia. Ce nume drăguț...

Lidia râse ușor.

– Dacă mi-e îngăduit să îndrăznesc atât de mult, cred că sunt singura de la masă cu nume normal. Roti privirea la cei din grup, în timp ce le rostea numele. Mica, Holden și Calliope... Unde au găsit mamele voastre numele astea deosebite? Își fâlfâi genele la Mica. Ai un nume inspirat de o piatră?

Mica izbucni într-un hohot de râs entuziasmat peste măsură.

– Nu, nu sunt mica mineralul, ci sunt Mica profetul apocalipsei. Nu citeşti Biblia?

Cu accentul lui texan, se auzi Biiiblia. Callie ridică brusc capul şi în ochii ei apăru o lumină.

– Citeşti Biblia?

Mica ridică din umeri.

– Firește. Tatăl meu a fost pastor baptist în Arlington, un adevărat propovăduitor al Bibliei. A sădit în mine şi în fraţii mei de timpuriu însemnătatea primirii Cuvântului lui Dumnezeu în inimile noastre. Îl am strâns bine aici.

El îşi duse mâna la piept, chiar deasupra inimii. Când Callie zâmbi aprobator, lui Holden îi veni să îi dea una zdravănă lui Mica, de preferat cu Cartea aceea mare şi neagră ce stătea pe noptiera acestuia. L-ar aduce cu picioarele pe pământ, la fel ca praful de pe coperta Bibliei în acelaşi timp.

– Care e pasajul tău preferat?

Callie privea pătrunzător cu ochii ei verzi în cei albaştri ai lui Mica cu o intensitate pe care Holden o găsi deranjantă. Mica îşi mângâie barba.

– Păi, de fapt, e destul de greu să aleg doar unul, sunt multe pline de însemnătate. Bănuiesc că ar trebui să zic un pasaj din ultimul capitol din Mica. Să văd dacă îmi pot aminti totul de la un capăt la altul...

El îşi ţuguie buzele pentru o clipă şi ridică privirea în tavan, în timp ce privirea ochilor verzi ai lui Callie rămase aţintită asupra lui. Holden se lupta cu pornirea de a se ridica şi de a pleca.

Într-un final, Mica vorbi.

– „Care Dumnezeu este ca Tine, care ierţi nelegiuirea şi treci cu vederea păcatele rămăşiţei moştenirii Tale? El nu-Şi ţine mânia pe vecie, ci Îi place îndurarea! El va avea iarăşi milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre, şi va arunca în fundul mării toate păcatele lor." Îi zâmbi radios lui Callie. Mereu am aflat alinare în cuvintele acestea când eram mic, „vei arunca în

fundul mării toate păcatele noastre", fiindcă eram un pic cam neastâmpărat și aveam multe păcate de aruncat.

Deja Mica vorbea tărăgănat și suna ca arcurile de la o saltea veche. Cu toate acestea, Callie părea cucerită cu totul de monologul lui Mica. Era un lucru deranjant, din motive pe care Holden nu le putea desluși.

Lidia bătu ușor cu mâna pe încheietura mâinii lui Holden, făcându-l să fie atent la ea.

– Acum știm de unde vine numele Mica. Al tău de unde vine, doctore Winters? Nu cred că am mai auzit numele Holden.

Holden împături șervețelul de masă și îl puse lângă tava rămasă pe jumătate goală.

– De fapt, sunt două istorisiri legate de felul în care am primit numele Holden. Sunt cel mai mic din șase copii, singurul băiat. Tatăl meu zice că mama a fost atât de încântată că până la urmă a dat naștere unui fiu, încât nu voia deloc să se dezlipească de mine și mă ținea[1] în brațe tot timpul. Prin urmare, numele meu i se datorează.

El simțea că ascultătoarea nu știa dacă să îl ia în serios ori ba. Ridică din umeri, adoptând voit un ton vesel.

– A doua explicație, mai credibilă, este că numele de față al bunicii din partea mamei era Holden. S-a prăpădit cu două luni înainte de nașterea mea, așa că mama mi-a dat numele în amintirea ei.

Lidia râse ușor.

– Prima poveste e mult mai înflorită, dar sunt de acord că a doua e mai credibilă.

– Fiindcă nu îți poți închipui că mama mă ținea în brațe tot timpul?

Holden nu se putea să nu o sâcâie puțin pe tânără. Sprâncenele perfect arcuite ale Lidiei coborâră puțin, dar apoi se lumină la față și zâmbi.

---

[1] În engleză cuvântul este „holdin' " (de la verbul to hold=a ține în brațe) (n.ed.)

– Sigur că nu. În glasul ei era multă dulceață teatrală. Orice mamă dorește mult să își țină copilul în brațe. Eu însă prefer ideea unui nume din familie, care să treacă de la o generație la alta. Indică originile. Ea îi aruncă în treacăt o privire aspră, ce trăda nemulțumirea, apoi se întoarse spre Callie. Calliope e nume de familie?

Callie lăsă capul într-un gest pripit, ce părea rușinat.

– O, nu. Nici pe departe.

Mica continuă.

– Atunci ce e?

Callie își plimba privirea de la Lidia la Mica, la Holden și apoi iar la tava din fața ei. Holden simți clar că prefera să nu divulge ce însemna numele ei. Se cădea să îi vină în ajutor schimbând subiectul? Înainte să îl poată distrage pe Mica ori pe Lidia, ea ridică fruntea și privi pătrunzător.

– Părinții mei s-au întâlnit la bâlciul din Benton. Tatăl meu a întrebat-o pe mama dacă îi poate cumpăra un cornet de înghețată. Undeva în fundal se auzea o orgă, despre care mama zicea că suna ca o melodie dulce și înălțătoare, fredonată de îngeri. Toată viața ei, de câte ori a mâncat înghețată, și-a amintit de orgă și de zâmbetul tatălui meu.

Holden nu își putea feri privirea, chiar dacă încercă. Parcă ei doi erau singurii oameni din sală.

– În ziua când m-am născut, tata a întrebat-o pe mama dacă îi poată alina durerea cu ceva, iar ea a răspuns că voia înghețată. Tata a întrebat-o apoi: „Vrei și o orgă?" Mama a râs și a zis că da. Așa că tata mi-a pus numele Calliope[2].

Callie continua să îl țină pe Holden captiv privirii ei neabătute. El își simțea inima bătând undeva în creștetul capului. Oare încerca ea să îi trimită un mesaj secret? Dintr-un motiv inexplicabil, el simți dorința puternică de a se întinde peste masă și de a-i da o sărutare pe buzele nevinovate și date cu ruj de culoarea vinului roșu.

[2] În engleză calliope înseamnă caterincă sau flașnetă, o orgă mai mică.

– Măi să fie, e cea mai romantică și mai frumoasă poveste de dragoste pe care am auzit-o vreodată. Se auzi vocea lui Mica și, spre ușurarea lui Holden, Callie își dezlipi într-un final privirea de el și o îndreptă spre Mica, rupând vraja pe care povestea ei scurtă o aruncase asupra lui. Bătăile inimii îi reveniră la normal.

– Da. Lidia țugui buzele făcând o față bosumflată. Te face să simți că Lidia e un nume fără sare și piper.

Mica îi dărui Lidiei cel mai cuceritor zâmbet.

– Ei, nu e nimic fără sare și piper la tine, draga mea.

Lidia îi zâmbi radios și mai adăugă niște fâlfâiri din gene. Ospitalitatea enervantă a lui Mica, tipică celor din Texas, cochetăria prea mult exersată a Lidiei și nevinovăția curioasă a lui Callie... Holden nu voia să aibă de-a face cu niciunul dintre ei. Se ridică de la masă, își luă tava și le făcu doamnelor o plecăciune din cap.

– Dacă sunteți amabile, vă rog să mă scuzați, mâine dimineață intru în tură devreme, așa că o să vă doresc o noapte bună. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe amândouă.

– Și nouă, răspunse Lidia, dar Holden avu impresia că răspunsese cu jumătate de gură.

Callie îl fixă din nou cu o privire adâncă și visătoare.

– Mulțumesc, doctore Winters. Noapte bună.

Mica îi aruncă lui Holden o ocheadă șireată.

– Cred că le voi conduce acasă pe domnițe.

Holden șovăi. Se cădea să facă și el pe însoțitorul? Dar apoi își întări inima, amintindu-și că fetele – Callie îndeosebi – nu erau răspunderea lui.

– Noapte bună, atunci!

Holden se îndreptă cu pași mari spre ușa bucătăriei, dădu tava unui om din personalul de la bucătărie și ieși hotărât din sală, fără să privească spre masa lui Mica. Dar bănuia el șiret că, dacă s-ar fi întors și s-ar fi uitat, ar fi descoperi că era urmărit de doi ochi de un verde ca jadul.

5

CALLIE

– Bună dimineața, domnițelor! Mă bucur să vă văd îmbrăcate și gata să vă preluați îndatoririle.

Callie și Lidia stăteau în fața noii lor supervizoare, domnișoara Myrtle Torkelson. Lui Callie i se părea că asistenta cu aer de matroană nu era prea încântată. Fruntea ei era crestată de-a curmezișul de niște încruntături, iar dungile care cădeau de la nas spre bărbie îi dădeau un aer de permanentă nemulțumire.

– La spitalul garnizoanei Schofield ne mândrim cu un aspect impecabil în orice situație, așa că o uniformă apretată și bine călcată e o necesitate absolută. Domnișoara Torkelson strânse cu vârful degetelor volănașul prins la umărul șorțulețului cu dungi cafenii și albe al lui Callie. Vârstele se adânciră. Mai mult apret data viitoare, domnișoară... Se uită la mapa cu clamă... Myers. Acum, veniți după mine să vă spun în amănunt ce îndatoriri aveți.

Lidia și Callie se uitară una la alta și se aliniară dinapoia noii lor supraveghetoare. Domnișoara Torkelson se oprea des ca să le fixeze cu privirea ei aspră și ca să le dea dispoziții. Callie încerca să fie atentă, dar mișcarea ridurilor schimbătoare de pe fața asistentei înaintate în vârstă în timp ce vorbea o distrăgea. Sau poate oboseala o împiedica să se concentreze. Vocea tărăgănată, aproape monotonă a domnișoarei Torkelson o ducea cu gândul la

ventilatorul din tavan pe care Lidia îl voia neapărat pornit toată noaptea, din pricină că nu putea dormi fără curentul de aer.

Callie era obișnuită cu vântul ce bătea prin cedrii și cu țipătul răzleț al unei bufnițe care o îndemnau la somn. Ducea dorul acelor sunete liniștitoare, familiare. În schimb, era obligată să asculte paletele din răchită ale ventilatorului din tavan ce făceau un vaier ritmat și apăsat.

Zgomotul ventilatorului cu care nu era obișnuită se adăuga culcatului într-un pat străin, într-un apartament străin și într-o poziție neobișnuită, toate acestea ținând-o trează până târziu în noapte. Nu se putuse întinde comod pe burtă și cu fața întoarsă pe o parte. Dar nu avea de ales dacă voia să nu pună presiune pe oul acela de gâscă de pe cap și pe vânătăile de pe șezut. Oare cât din nesomnul ei era din pricină că nu își putea liniști gândurile? Până și ventilatorul părea să scârțâie un mesaj care se tot repeta. M.H.... M.H.... M.H....

M.H.... Mica Hatcher. Nasturele trebuia să fie al lui. Dar ceva nu se potrivea. El avea ochii albaștri. Nu de albastrul intens pe care îl văzuse, dar poate lipsa funinginii de pe față îi schimbase și aspectul ochilor. Ori poate că lovitura ei la cap o făcuse să îi pară ochii acestuia de un albastru atât de intens pe plajă.

Dar nu era vorba doar de ochii lui. Nici timbrul vocii nu se potrivea. Doctorul Winters avea o voce mai apropiată de cea pe care și-o amintea, pe plajă însă simțise în ea o urmă de haz înăbușit în spatele asprimii. În sala de mese tot ce văzuse fusese cinism, răceală și o tristețe în toate.

Doctorul Hatcher fusese cel pus pe glume. Un cot înfipt brusc o trezi pe Callie pe hol. Lidia și domnișoara Torkelson stăteau amândouă cu privirile ațintite asupra ei, Lidia vădit îngrijorată, iar domnișoara Torkelson vizibil nemulțumită. Callie ratase cu siguranță ceva, însă nu avea habar ce anume.

Lidia șuieră printre dinții încleștați.

– Răspunde la întrebare.

Întrebare? Care întrebare? Callie își scormonea mintea. Tot ce putea oferi era un răspuns la nimereală. Avea o jumătate de șansă să răspundă corect.

– Ăăă... da.

Gura de aer pe care Lidia o luă imediat și încruntătura și mai adâncă de pe fruntea surorii erau semnalele că nu ghicise corect. Sperase să nu mai fie chestionată privitor la ce se petrecuse în ultimele câteva minute. Domnișoara Torkelson își dădu ochii peste cap, iar Callie îndreptă umerii, hotărâtă să fie atentă înainte de a-și păta reputația pentru totdeauna.

– Lista de serviciu va fi afișată în fiecare zi de luni pe panoul cu informații din holul Grant Hall, dar, dacă vei ține minte formatul acesta simplu, n-ar prea trebui să aveți nevoie să așteptați până luni dimineață, ca să știți când vă vine tura. A-B-C. Asta e, domnițelor. Alfabetul.

Oare încerca să fie hazlie? După expresia ei, Callie era sigură că nu, dar era ceva amuzant legat de femeia acesta mohorâtă care repeta alfabetul. Callie se mușcă de limbă să nu izbucnească în râs.

– A e prima tură, B e a doua și C a treia. Totdeauna în ordinea asta. Veți fi de serviciu în fiecare tură, timp de o săptămână, apoi treceți la următoarea. C e cea mai lungă, de la 10:00 seara până la 8:00 dimineața. De aceea facem schimbul, pentru ca nimeni să nu fie în tură zece ore în fiecare săptămână. Aveți întrebări?

Oare cum ar reacționa domnișoara Torkelson în cazul în care Callie ar întreba dacă știa vreun doctor cu ochi albaștri și cu inițialele M.H.? Își drese glasul.

– Nu, doamnă.

Lidia repetă cuvintele lui Callie.

– Foarte bine atunci. Domnișoara Torkelson lăsă capul în jos, făcând un pliu de piele asemănător unei clătite sub bărbie. O să vă las la trebușoarele voastre. Din vreme ce în dimineața asta nu sunt pacienți, vă ocupați de curățenie. Mopurile, găleți și cârpe sunt în debaraua cu materiale. Am încrederea că nu o să

trebuiască să vă învăț cum să dați cu cârpa pe jos și cum să spălați geamurile.

Lidia și Callie încuviințară amândouă dând din cap. Fără să adauge alt cuvânt, domnișoara Torkelson se suci pe un toc destul de tocit și se făcu nevăzută după colțul holului. Lidia făcu câțiva pași înainte, aplecându-se din mijloc și pândind silueta care se depărta. După ce trecu un minut bun se întoarse repede către Callie.

– Ce acriturâ! Crezi că a uitat să zâmbească?

– Cred că nu vrea să lase garda jos până ce ne cunoaște mai bine. Callie tăcu, aruncând o privire pe hol, în ambele direcții. Mai știi unde debaraua cu materiale?

Lidia pufni.

– Am știut eu că nu erai atentă. Și, că veni vorba, când ai răspuns „da" domnișoarei Torkelson, te întrebase cât timp trecuse de când ți-ai încheiat pregătirea la Crucea Roșie.

Callie scoase un oftat adânc.

– Visam cu ochii deschiși.

– Se vede! Lidia o luă de braț pe Callie și o conduse spre debaraua cu materiale. La fel și aseară, când ne-am întors acasă împreună cu Mica. El tot încerca să lege o vorbă cu tine, dar tu te purtai de parcă erai dusă pe altă lume. Ce se-ntâmplă?

Callie simțea mai multă îngrijorare decât nemulțumire în tonul Lidiei. Oftă.

– Lidia, mai știi că ți-am povestit cum am căzut de pe buturuga aceea pe plajă? Zâmbetul Lidiei într-un colț al gurii îi oferi răspunsul. Ce nu ți-am zis e că, atunci când am căzut, cineva a venit să mă ajute. Știu că e doctor după felul cum s-a purtat...

Ochii Lidiei se făcură mari.

– Dar nu i-am putut vedea fața din pricină că, dintr-un motiv oarecare, el era tot numai funingine...

Lidia căscă uimită gura.

– Și când m-a ajutat să mă ridic, i-am smuls unul din nasturi.

– Ce-ai făcut?

Fața Lidiei oglindea mirarea.

– I-am smuls unul din nasturii de la cămașă, repetă Callie, punând un deget pe buze și îndemnând-o pe Lidia să tacă, deși nu erau pacienți pe care să îi deranjeze.

– Și cum, Doamne iartă-mă!, ai reușit să faci asta?

Lidia părea îngrozită, dar Callie văzu amuzamentul sclipindu-i în ochi. Callie își dădu mâinile în lături, într-un gest ce arăta consternarea.

– L-am apucat de pieptul cămășii ca să îmi recapăt echilibrul – mă lovisem la cap, doar știi – și, când mi-am tras mâna, aveam nasturele în ea.

– Și el n-a știut?

– Din câte se pare, nu. Am nasturele pe birou, la noi în cameră.

Callie tăcu. Să aibă încredere să îi povestească Lidiei și restul? Scoase capul din debara și îi aruncă o privire în stânga și în dreapta pe hol. Nimeni. Se întoarse către Lidia.

– Pe el se văd gravate niște inițiale, care cred că sunt M.H.

– Mica Hatcher.

Lidia rosti cuvintele ca pe o litanie și duse două degete la buze, cu ochii larg deschiși.

Callie aprobă din cap.

– Asta cred și eu. Dar aseară, m-am tot uitat la el, încercând să îmi dau seama dacă el era cel care m-a ajutat. Are ochi albaștri ca cei ai bărbatului de pe plajă, numai că...

Ea tăcu, neputând găsi cuvintele pentru a-și pune în ordine toate informațiile confuze. Acolo, pe plajă, mergând alături de el, simțindu-i brațul în jurul taliei, privind în ochii lui de un albastru incredibil de intens ea simțise... fiori din cap până în picioare. Nimic din toate acestea însă aseară, în timp ce mergea alături de Mica.

Să fie din pricină că nu era același bărbat, să fie din cauză că Lidia fusese împreună cu ei sau era...

Se auzeau paşi venind de după colţ. Lidia şi Callie se grăbiră să pună mâna pe mopuri şi găleţi. Loviră lucrurile unele de altele de zăpăceală, făcând o zarvă stridentă.

Domnişoara Torkelson apăru în uşa debaralei cu materiale, blocând lumina ce venea de pe hol. Arăta şi mai puţin încântată decât înainte.

– N-aţi început să faceţi curat? Ridurile din jurul bărbiei deveniră şi mai vizibile când îşi coborî brusc colţurile buzelor strânse. Văd limpede că voi două n-ar trebui să fiţi puse de serviciu în acelaşi timp. O să vă las să încheiaţi împreună săptămâna pe tura A. Dar, începând de luni, domnişoara Myers va merge la serviciul C, în timp ce domnişoara Eldredge va merge la servicul B.

Bărbia aproape îi dispăru în pliurile următoarei încruntături teribile.

– Şi, pe viitor, domnişoara Myers şi domnişoara Eldredge, când vi se dau instrucţiuni, mă aştept să le urmaţi de îndată. Nu vă aflaţi în State la un eveniment social. Îşi încrucişă braţele pe pieptul generos şi bătu nerăbdătoare din piciorul ei gros. Acesta e un spital militar şi vor fi momente când acţiunea voastră neîntârziată va face diferenţa dintre viaţă şi moarte. M-am făcut înţeleasă?

Callie aprobă dând din cap, cu o faţă roşie ca focul. Domnişoara Torkelson îşi muta ochii de la Callie la Lidia, cu o privire ameninţătoare, tăioasă ca o sabie.

– Treceţi la treabă, domniţelor!

Domnişoara Torkelson se făcu nevăzută din nou. Lidia scoase un oftat adânc de uşurare.

– Chiar e o femeie dură. Nu ştiam că vom fi tratate ca în armată. Mă face să mă-ntreb dacă am făcut alegerea potrivită venind aici.

Callie apucă o găleată pe lângă mop şi o luă spre hol.

– Ei bine, eu una o să mă apuc de treabă. Nu cred că mai vreau să fie supărată pe mine multă vreme.

Câteva minute mai târziu, în timp ce Callie împingea mopul ațos pe podeaua care nu avea trebuință să fie curățată, gândurile îi fugiră iar la nasture. Să fie al lui Mica Hatcher? Exista un singur mod de a afla. Îl putea întreba. Deși inima îi bătea cu putere de emoție chiar și numai la gândul de a face un lucru atât de curajos, în felul acesta misterul avea să fie dezlegat. Dacă nu cumva, desigur, nasturele nu îi aparținea. Atunci misterul nu va face decât să se adâncească.

❧

Oare ora 15:00 nu mai avea de gând să vină? Callie și Lidia șterseră toate podelele spitalului cu 250 de paturi, spălară toate geamurile de pe latura de nord, reorganizară dulapurile cu materiale și stivuiră la loc grămada de ploști pe care Lidia le împrăștiase din greșeală, lovindu-le cu coada mopului.

Zgomotul ultimei întâmplări ghinioniste pricinui mai multă emoție decât îi trebuia domnișoarei Torkelson. Păru ușurată să le trimită pe ușă afară, la terminarea turei. Callie privi în urmă și o surprinse pe sora cea corpolentă clătinând din cap la siluetele lor care se depărtau, vădit nelămurită cum avea să se descurce cu ele a doua zi. Chicotelile pe care Callie și le înăbușise ceva mai devreme în acea zi o îmboldeau iar, dar, acum, în libertatea de a umbla sub soarele plăcut al după-amiezii, râdea cu poftă.

Lidia se uită la ea.

– Ce e de râs?

– Domnișoara Torkelson. Callie ridică din umeri. Știu că n-ar trebui să fac haz de oameni, dar nu crezi că arăta ca o budincă de Crăciun lăsată să se usuce și să crape?

Lidia râse.

– Ba da! Și, din spate, aș putea jura că avea două perne îndesate pe sub fustă.

– Pesemne crede că am capul plin cu pene după răspunsul fără noimă pe care i l-am dat la întrebarea ei.

Cum era voioasă peste poate, Callie nu îi văzu pe cei doi soldați ce le stăteau în drum, până ce aproape îl călcă pe picioare pe cel mai apropiat de ea. Râsetul amuți.

– Hei, bună, domnițelor! Cel mai înalt dintre cei doi le măsură din cap până în picioare, privirea lui curioasă făcând-o pe Callie să simtă furnicături pe sub piele. Libere azi?

Callie nu vru să răspundă, Lidia însă se adună și îl privi cu îndrăzneală în ochi.

– Da.

– Asta e bine. E bine. E bine. Cel înalt părea a fi purtătorul de cuvânt. Cel scund stătea lângă el și rânjea prosteşte. Astanseamnă că sunteți libere acum pentru puțină distracție.

– Ne distram, răspunse Lidia, până ne-ați apărut voi în drum. Acum, dacă sunteți amabili să vă dați la o parte, eu și prietena mea ne grăbim.

Bărbatul se apropie puțin de ea, prietenul lui păși în față și el, punându-se în calea lor. Aveau fețe prietenoase, însă Callie simțea că aveau un aer amenințător. O prinse pe Lidia de braț. Lidia o bătu ușor pe mână să o liniștească, apoi le vorbi iar bărbaților.

– Ascultați, domnilor, eu și Callie...

– Callie zici? Cel înalt îi zâmbi lui Callie drept în față. Își înclină basca din pânză, de culoarea măslinei. Mă bucur să te cunosc, domnișoară. Se întoarse spre Lidia. Și numele tău e...?

Lidia luă o gură bună de aer, ca pentru a încerca să își stăpânească iritarea.

– Eu și Callie mergeam să ne odihnim. Am avut o zi destul de obositoare și...

– Ce se petrece aici?

O voce hotărâtă de bărbat o întrerupse. Cei doi indivizi priviră peste umăr, apoi se întoarseră pe călcâie și luară poziția de „drepți", îndoind brațele într-un salut milităresc. Doctorul Holden Winters se îndrepta cu pași mari spre ei. Îmbrăcat în uniforma militară, era atât de arătos, încât Callie simți cum îi sare inima din piept.

El aruncă o privire preocupată tinerelor, ca apoi să își îndrepte ochii aspri și deloc amabili asupra bărbaților. Salută scurt și amândoi își lăsară brațele în jos.

– Am pus o întrebare.

Privirea lui îngustată se ațintì asupra unuia, apoi asupra celuilalt.

– Le ofeream domnițelor puțină distracție, domnule.

Cel înalt răspunse în timp ce scundul înghițea în sec, urechile luându-i foc.

– Pesemne că doamnele nu sunt interesate de distracție. Tonul doctorului deveni și mai tăios. Ați băut?

Cel scund plecă fruntea, dar cel înalt scoase bărbia în afară.

– Doar puțin, domnule.

Callie îl privea cu ochi mari, uluită de îndrăzneala lui. Holden respiră adânc pe nas, nările i se umflară.

– Din câte se pare aveți nevoie să vă amintesc regula: „Distracția după apusul soarelui." Vă ordon să vă întoarceți amândoi la cazarma voastră pentru restul după-amiezii. La 17:00 ne vom întâlni cu sergentul responsabil cu instrucția privitoare la timpul potrivit consumului de alcool și la modul permis de a „oferi distracții." El tăcu, privindu-i amenințător. Puteți pleca.

Cei doi soldați o luară la fugă spre cazarmă. Doctorul Winters se întoarse către Callie și Lidia cu o față mai prietenoasă.

– Îmi pare rău dacă cei doi v-au speriat. Sunt convins că n-au vrut să vă facă niciun rău, dar o să mă asigur că vă vor lăsa în pace de acum încolo.

Lidia îi întinse mâna.

– Mulțumesc!

– Cu plăcere! Doctorul Winters îi îngădui Lidiei să îl țină de mână, dar el se uita numai la Callie. Ești bine?

Grija din tonul lui îi amintea de bărbatul de pe plajă. Inima lui Callie bătea atât de tare încât o lăsă fără puterea de a vorbi. După câteva secunde, doctorul Winters trase o gură de aer ce îl făcu să ridice umerii și își desprinse mâna din prinsoarea Lidiei.

– Sunteți în siguranță acum. Puteți merge acasă.

El vru să le ocolească. Într-un final, Callie își recăpătă vocea.

– Doctore Winters?

El se opri și o fixă cu privirea aceea îngrijorată. Albastrul irișilor lui păreau ca de safir în lumina soarelui.

– Da?

– Eu... Înghiți în sec. Vă mulțumesc pentru amabilitate. „Tu ai fost atât de bun cu mine ieri pe plajă?"

– Cu plăcere!

Se mișcă părând să facă un pas.

– Doctore Winters?

Zări o urmă de nerăbdare în ochii lui, dar oricum îi adresă curajoasă întrebarea.

– Locuiți cu... cineva?

El încruntă sprâncenele și Lidia o privi nedumerită, însă Callie rămase cu fața la doctor.

– Nu. El strânse buzele. Nu stau.

– Atunci... împrumutați... vreodată haine de la altcineva?

Callie știa cât de absurd trebuia să sune. Își simți obrajii cuprinși de fierbințeală, dar nu își abătu privirea, ținându-și în același timp respirația, în așteptarea răspunsului ce o putea ajuta să dezlege misterul. Un colț al buzelor urcă pentru doar o singură clipă, înainte ca el să își recapete expresia hotărâtă.

– Nu, n-am obiceiul ăsta.

Dezamăgită brusc, Callie răsuflă ușurată. Umerii îi căzură în timp ce scăpa de încordare.

– O!

– De ce întrebi?

Ea ridică deodată capul. Se făcu mai roșie la față. Începu să își facă vânt, sperând ca el să creadă că era de la soare.

– O, fără motiv. Sunt doar... curioasă.

El dădu din cap, dar zâmbetul acela abia schițat apăru iar ca o scânteiere, dovedind neîncredere.

– Mai ai întrebări, domnișoară Myers, sau îmi dai voie să mă întorc la spital acum?

Acum el o tachina, dar era prea stânjenită ca să intre în joc. Dădu din mână.

– O, nu, nu mai am întrebări. La revedere, doctore Winters!

În momentul când el se depărtă destul de mult încât să nu o poată auzi, Lidia o prinse pe Callie de braț.

– Ce, Doamne sfinte!, a fost în mintea ta? Tonul ei arăta limpede că o credea pe Callie cu mințile rătăcite. Mai întâi, mi s-a părut că îi puneai întrebări ca să afli dacă e însurat, apoi aproape suna de parcă aveai de gând să îi împrumuți niște haine!

Callie își trase brațul.

– Încercam să aflu dacă a împrumutat o cămașă de-a lui Mica.

Lidia făcu ochii mari.

– Cred că el e.

– Nu sunt sigură. Ochii lui și ceva în tonul vocii...

Îl privise adânc în ochi când îi vorbise despre numele său neobișnuit, în sala de mese, cu o seară înainte, încercând să își dea seama dacă el fusese cel de pe plajă. La rându-i, el o privise pătrunzător în ochi, dar fără a trăda nimic. Încă nu era sigură. Lidia o privi pieziș pe Callie, bănuitoare.

– Speri să fie el?

– Nu... nu știu.

Lidia își mușcă o clipă buza de jos.

– Dacă speri să fie el, să însemne asta că nu te interesează Mica?

Mica se declarase creștin, inițialele se potriveau cu cele de pe nasture, iar ochii lui scăpărători arătau o fire veselă. Callie era sigură că era un bărbat care se făcea plăcut cu ușurință. Chiar și așa, nu avea astfel de simpatii pentru Mica.

Oftă.

– Pe mine nu mă interesează în felul acesta.

– Bun! Lidia râse și se aplecă spre ea. Îmi place de Mica. Și e medic, ceea ce înseamnă că există șansa să devină foarte bogat când nu va mai fi în serviciul unei baze militare.

Callie se încruntă. Lidia era atât de sigură ce voia. De ce nu putea fi la fel de ușor și pentru Callie? Lidia o luă la pas pe trotuar și Callie își potrivi imediat pașii cu ai ei.

– Dacă doctorul Winters e cel pe care l-ai întâlnit pe plajă, nu te baza pe el să devină o prezență permanentă în viața ta. Acelui om îi curge prin vine un sânge rece ca gheața.

Callie îi aruncă Lidiei o privire tăioasă. Rece ca gheața? Ei bine, da, el chiar demonstrase că are sânge rece. Dar Callie era convinsă că mai era ceva, dedesubtul acelei aparențe, ceva ce el încerca să ascundă. Voia să îl cunoască mai bine până ce adevăratul doctor Holden Winters avea să iasă la lumină. Cu siguranță era genul de bărbat pe care merita să îl cunoști mai bine.

6

Callie

– Callie! Callie!

Callie se ridică brusc din patul unde dormea adânc. Lidia dădu buzna în cameră țopăind, apoi ateriză în pat, pe genunchi, lângă coapsa lui Callie, cât pe ce să o doboare pe Callie pe partea ceralaltă. Lidia o prinse de braț.

– Ghicești ce am să îți spun?

– Ce?

Vocea lui Callie suna răguşită de somn. Lidia o scuturâ pe Callie de braț.

– O, trezește-te! Dormi de ceasuri bune. Tocmai m-am întâlnit din întâmplare cu doctorul Hatcher. Chicoti. Vreau să zic cu *Mica* și ne-a invitat la cină. Și nu la cină în sala de mese. Ar vrea să ne ducă în Haleiwa, un local în aer liber, pe o plajă unde au muzicieni hawaiieni și unde se dansează. Sigur că am acceptat! Așa că, haide, ridică-te și pune niște haine pe tine.

Lidia sări în picioare și începu să se dezbrace de uniforma de soră medicală. Callie căscă.

– Cină? Haleiwa? Dar trebuie să fie la ore distanță.

Lidia se opri, cu brațele deasupra capului și cu rochia întinsă peste coate.

– Sigur că da, găgăuță, de aceea trebuie s-o luăm din loc.

Callie rămase în pat. După o săptămâna atât de grea, nu avea energie pentru un drum lung cu mașina, nici măcar pentru o masă la un local în aer liber, aflat pe malul oceanului. Îndatoririle de soră medicală nu erau solicitante. Dimpotrivă, cele mai multe îndatoriri pe care le avea erau mai degrabă administrative decât medicale.

Dar tot ștersul pe jos o istovea. O singură dată îi fuseseră solicitate serviciile de soră și atunci trebuise să ajute la imobilizarea unui marinar beat, care avea nevoie de câteva cusături la un braț. Bărbatul ajunsese la Schofield din întâmplare, adormise pe Pineapple Limited, un tren cu care cândva se transporta ananasul la piață. Acum însă asigura transportul de la Schofield la Honolulu.

Când se trezise și se văzuse într-un loc necunoscut, lovise cu pumnul un geam. De fapt, doctorul Winters făcuse cusătura, iar Callie nu reușise decât să se concentreze asupra pacientului, nu la doctor. Oare ce o atrăgea atât de puternic la el? Lidia se întoarse, cu mâinile pe șolduri, doar în lenjerie intimă.

– Callie, te rog, dacă nu te grăbești, o să plece fără noi.

– Cât e ceasul? Callie îngustă ochii privind la micul ceas deșteptător ce stătea pe măsuța de toaletă.

– Trei și un pic.

Callie se trânti pe perne.

– Atunci sunt de serviciu încă șapte ore. Sunt în tura C săptămâna asta, mai știi?

– Te-nșeli. Ai *fost* în C. Azi e sâmbătă, Callie. Mâine e duminică, ziua ta liberă. Nu ești la muncă în noaptea asta. Domnișoara Torkelson a pus pe cineva să asigure tura.

– E sâmbătă?

– Sâmbătă. Așa că, haide!

– Ești sigură că ne-a invitat pe amândouă, nu doar pe tine?

Lidia scoase un geamăt.

– Callie, pentru Dumnezeu, da! Ne-a invitat pe amândouă. Acum ridică-te din patul acela și îmbracă-te, că de nu te trag de aici în pijama.

Callie zâmbi cu șiretenie.

– Ai face asta, nu-i așa?

– Pentru șansa de a mă bucura de o cină adevărată, sub stele, în aer liber și de un doctor frumos cu care să dansez, da, cu siguranță.

Buna dispoziție a Lidiei era molipsitoare. Callie începea să înțeleagă.

– Am timp de un duș?

– Nu. E un loc în aer liber. Probabil vom merge cu geamurile lăsate. O să fii ciufulită toată când o să ajungem acolo, oricum.

Lidia puse mâna pe umerașe ca să aleagă ceva. Scoase o rochie viu colorată și înflorată, cu partea de jos într-o culoare țipătoare, cu spatele gol și cu o curea lată din material, și o ținu în fața ei. Callie se lupta cu un fior de invidie. Ea nu avea nimic atât de atrăgător.

Callie se ridică din pat.

– Lidia, ai... ai ceva și pentru mine?

Lidia zâmbi radioasă.

– Eu am mereu.

Băgă iar mâna în dulap și scoase o rochie albă, simplă, în carouri, presărată cu frunze de un verde închis și cu flori mici și roșii. Era mai lungă, venea până mai jos de genunchi și avea o poală generoasă. Partea de sus venea pe corp, era fără mâneci și etala un decolteu pătrat atât în față cât și dinapoi.

Modelul îi amintea lui Callie de ceea ce văzuse prima oară pe plajă, tot frunzișul acela verde, presărat cu crăciunițe. O îndrăgi imediat. Luă rochia cu ambele mâini și o ținu la lungimea brațului.

– Crezi că îmi va veni bine?

– Nu ai să știi până ce nu o încerci.

Cu zâmbetul pe buze, Callie se dezbrăcă de pijama și își trecu rochia peste cap. Se închidea la spate, cu nasturi mari, rotunzi, pe care îi prinse Lidia. Apoi, merse la oglindă, se privi și exclamă.

– O, Lidia, îmi place nespus de mult! Se învârti pe călcâie, făcând poalele să se umfle, și râse de plăcere. Se opri din învârtit și o privi îngrijorată pe Lidia. E prea lungă?

Lidia studie rochia cu sprâncenele adunate.

– Nu. Firește că e mai lungă pe tine decât ar fi pe mine, dar nu prea mult. Arată minunat, de parcă ar fi fost croită pentru tine. De fapt... Își lovi ușor buzele cu degetele. Ce ar fi să o consideri a ta, pur și simplu?

– O, dar...

Lidia ridică palma în aer.

– Fără comentarii, Calliope Myers. Am mai multe rochii decât aș putea purta, iar aceasta arată mult mai bine pe tine decât a arătat vreodată pe mine. Te rog să o păstrezi.

Cuvintele „Te rog", spuse cu glas duios, pecetluiră totul. Callie se duse repede la Lidia și o strânse în brațe din toată inima. Lidia râse, cuprinzând-o și ea.

– În regulă, acum, dă-mi pace să pot termina cu rujul. Lidia se dezlipi de ea și se întoarse la oglindă. I-am zis lui Mica că ne vedem la mașină la ora 15:45 fix. Așa că trebuie să ne grăbim.

❖

HOLDEN

– De ce Haleiwa în seara asta?

Holden răspunse la bătaia din ușă și îl află pe Mica în prag. Fără măcar să salute, Mica îl informase că în seara aceea aveau să meargă la o cină în Haleiwa.

Mica ridică din umeri, puțin nepăsător.

– De ce nu?

Holden își țuguie buzele și se uită la Mica prin ochi îngustați.

– Pui ceva la cale...

Mica râse, dar Holden simți o frivolitate forțată. Mica nu era malițios niciodată, dar putea fi puțin nesincer. Bănuitor, Holden încrucișă brațele și așteptă.

– Haide, Mica. Spune tot.

Mica oftă ca și cum era persecutat. Ridică palmele amândouă și scutură din cap.

– Bine, bine. Ai ghicit. Am un motiv ascuns.

Holden înălță o sprânceană.

– Am invitat și două asistente.

Holden lăsă brațele în jos.

– Nu.

Se întoarse cu spatele și intră în bungalou. Ușa cu plasă se trânti în cadru, iar Mica se luă după el pe terasă, până în camera de zi.

– Haide. Nu e nimic extraordinar. E o simplă cină. Fără obligații. Care e problema?

Holden se suci repede către el, încruntat.

– Știi care e problema. Eu nu merg la întâlniri.

Mica ridică din umeri.

– Atunci nu o lua ca pe o întâlnire. Consideră că e... o seară în oraș la care se întâmplă să fie și o femeie. Nu trebuie să fie o problemă dacă o iei așa.

Holden lăsă capul pe spate și privi fără țintă în tavan pentru o clipă, ca să își liniștească emoțiile. Fără măcar a întreba, știa cine erau asistentele pe care Mica le invitase. În ultimele două săptămâni, Mica nu vorbea decât despre Callie Myers. Mica avea emoții prea mari ca să o invite pe Callie la o întâlnire, ceva cu totul ieșit din comun pentru el, care spunea foarte multe despre sentimentele lui pentru tânăra aceasta.

Holden bănuia că Mica recurgea la un artificiu invitând-le pe Callie și pe colega ei de cameră la cină, fără să facă promisiuni niciuneia dintre tinere. Dar Mica voia să fie singur cu Callie cu proxima ocazie. Asta era problema. Și Holden voia să fie cu Callie. Iar acest lucru era absolut ridicol.

De ce era fascinat de tânăra aceea zveltă, cu părul rebel, care nu semăna deloc cu Lorna lui meticuloasă și rafinată? Scena de pe plajă, dansul ei liber de bucurie, se relua în mintea lui fără să vrea. Când o certase pentru nesăbuința ei, îl acuzase că nu

simțise niciodată pornirea de a-și da frâu liber și de a se bucura din plin de creația lui Dumnezeu. O, să ai libertatea aceea... Dar el nu va mai fi niciodată lipsit de griji, nu avea rost să se prefacă.

– Deci, Holden, da sau nu?

Mica aștepta cu speranța citindu-se pe fața lui copilăroasă. Holden oftă. Era o cutezanță, o nesăbuință, ceva ce nu va duce la nimic altceva decât la tulburare pe viitor. Își puse bărbia în piept și își studie picioarele.

– Da.

Mica scoase un chiot.

– Da?

Holden ridică bărbia și forță cuvântul să iasă printre dinții încleștați.

– Da!

Mica îl bătu cu mâna pe Holden pe umăr.

– Grozav! Ne vom simți de minune. Le-am spus fetelor că ne întâlnim la mașina mea la 15:45, așa că nu avem multă vreme. Pune pe tine ceva comod. Ne vedem atunci.

Mica ieși lăsând ușa să se trântească. Să se schimbe în ceva comod... Mintea îi dicta pantaloni de culoare kaki și o cămașă în stil hawaiian. Dar când scoase cămașa de pe umeraș, se opri la jumătatea gestului. O seară împreună cu Callie? Ce credea că făcea?

❖

CALLIE

Mica fierbea la foc mic, era evident, iar Callie, înghesuită pe bancheta din spate a mașinii cu două locuri, alături de Lidia, știa motivul. Doctorul Winters se trântise pe scaunul din față al pasagerului, nelăsând fetelor altă alegere decât să împartă bancheta din spate. I se oferise privilegiul de a-i admira ceafa tăcutului doctor toate cele trei ore, cât durase drumul cu mașina.

Deși Mica încercase să facă glume în prima parte a călătoriei spre Haleiwa, parcă nu aveau niciun haz. Renunțase cu totul văzând că doctorul Winters nu intra deloc în joc. De altfel, devenise repede limpede că trebuia să se concentreze la drum. Cum să converseze omul când săreau ba sus, ba jos, de parcă erau călare pe un cangur? Strângând de volan cu toată puterea, încheieturile degetelor lui Mica se făcuseră albe. Doctorul Winters apăsa cu o mână pe bord și cu cealaltă pe plafon, ca să se țină în loc, iar Callie și Lidia înfipseseră mâinile în plafon, ca să nu se dea cu capul. Fetele făceau scurt schimb de cuvinte, în șoaptă, în spatele mașinii, în timp ce Mica fierbea, iar doctorul Winters părea să îi ignore pe toți.

În cele din urmă, ajunseră la destinație. Văzând peisajul elegant de pe malul oceanului, se convinse imediat că tot drumul cu mașina meritase disconfortul. Deși o dureau mâinile, picioarele erau în stare foarte bună, așa că sări din mașină cu un zâmbet întins pe toată fața.

– O, Lidia, privește! E minunat!

Lidia coborî din mașină și fetele se priviră zâmbind de plăcere. Mese cioplite rudimentar erau așezate sub un cort uriaș în aer liber, construit cu stâlpi nefinisați și acoperit cu stuf. Felinare colorate ce atârnau de bolta cortului și lumânări cu ulei pe fiecare masă răspândeau o lumină difuză. Torțe înfipte în nisip scoteau flăcări luminoase și trimiteau avertismente țânțarilor să stea departe. Încântată, Callie arătă spre cănile făcute din coji de nuci de cocos. Mica veni în spatele ei și o atinse pe umăr.

– Ți-e foame?

– O, da. De vreme ce am dormit aproape toată ziua, n-am pus gura pe nimic. Stomacul meu a tot făcut gălăgie pe ultima bucată de drum.

– Și toate hârtoapele nu ți-au alungat pofta de mâncare?

Râse, animată de simțul umorului pe care îl avea bărbatul.

– O, nu, nu prea sunt șanse. Pofta mea e cam la fel de mare. Și își cere drepturile chiar acum! Își puse palmele pe stomac și se prefăcu că se strâmbă. Auzi? Stomacul cere: „Dă-mi mâncare!"

– Atunci hai să îi dăm ceva.

El îi atinse talia şi o îndemnă să o ia înainte. Picioarele ei încălţate cu sandale se afundau în nisipul fin. Mica zâmbi când se opri să îşi scuture piciorul drept, împrăştiind particule fine. În timp ce se sprijinea pe braţul ferm al lui Mica şi stătea într-un picior, Callie privi în spate la Lidia şi la doctorul Winters. Nu se depărtaseră de maşină. Îi întâlni scurt privirea doctorului Winters, care se întoarse spre Lidia şi înălţă sprâncenele într-o întrebare tăcută, arătând cu mâna spre mesele pregătite.

Fără să zică nimic, Lidia o luă după Mica, iar Callie şi doctorul Winters o urmară îndeaproape. Brusc, Callie se simţi nelalocul ei. Nu cumva Mica îi făcuse invitaţia Lidiei? Cu siguranţă voia să fie partenerul Lidiei în seara aceea. Cu toate acestea, după ce îi ţinu scaunul lui Callie ca să se aşeze, trăgându-l de sub masă ca un adevărat gentilom, Mica se puse la stânga ei.

Lidia şi doctorul Winters se aşezară pe locurile din faţă, doctorul stând chiar faţă în faţă cu Callie. În felul acesta, Lidia stătea în faţa lui Mica. Ochii negri ai Lidiei scăpărau, întărind faptul că nici ea nu era mai încântată decât Callie de felul în care ocupaseră locurile.

Un ospătar cu pieptul gol se apropie de masă. Când le zâmbi, i se văzură dinţii albi ca zăpada pe pielea închisă la culoare.

– Bună seara şi bine aţi venit la Terasa Tahitiană. Vorbea o engleză fără cusur. Le oferi fiecăruia câte un meniu scris cu litere mari, negre, pe o foaie groasă de hârtie, de culoare maro. Vă pot oferi ceva de băut sau un aperitiv până alegeţi ce doriţi din meniu?

– Da, răspunse Mica. Am vrea câte o *piña colada* şi adu-ne, te rog, şi o tavă cu fructe.

În timp ce ospătarul se îndepărta grăbit, Callie simţi că îi stă inima în loc. Ce să fie *piña colada*? Bătu uşor cu mâna pe încheietura lui Mica.

– Ei, Mica? Eu nu beau.

Ochii lui se încreţiră pe la colţuri şi îi luă mâna.

– Dragă, în locul acesta nu se servește alcool. *Piña colada* e făcută dintr-un amestec de de suc de ananas și cocos, e foarte gustos. Se servește într-o cupă frumoasă din cocos, în care se înfige și un băț, pe care sunt bucăți de ananas și cireșe. O strânse de mână și o privi tandru și atent. Poți să ai încredere în mine că nu o să te duc pe căi greșite, Callie.

Ea se făcu roșie la față și își trase ușor mâna. În spatele ei se auzea muzică. Se întoarse în scaun, căutând să vadă de unde venea. Lângă apă, o trupă mică de muzicanți cântau pe o platformă din lemn. Chitarele hawaiiene, timpanele și niște instrumente ce semănau cu niște fluiere acompaniau cinele cu o melodie plăcută, tipic hawaiiană ce se împletea perfect cu zgomotul discret al valurilor.

Callie se aplecă spre Lidia, punând o mică distanță între ea și Mica.

– Nu-i așa că muzica e frumoasă?

– Îți place să dansezi?

Mica îi recâștigă atenția. O sorbea din priviri cu atâta admirație, încât se simți stânjenită. Ridică sfioasă din umeri. Nu mai dansasc, dar știa să danseze. La gândul de a fi în brațele lui o străbătu un fior de emoție. Întoarse iar privirea, doar ca să îl privească pe doctorul Winters.

Ochii lui albaștri se uitară în ochii ei. Ceva ardea mocnit pe dedesubt, ceva infinit mai tulburător decât gândul de a gusta alcool sau de a dansa în brațele lui Mica. Simți un fior pe spate, plecă privirea la meniu, dar știa că el nu își luă ochii de la ea. Inima îi bătea tot mai tare. Închise meniul cu zgomot ca să scape de sentimentele tulburătoare.

– Lidia, știi ce e „Ah-hee po-kee?"

Lidia ridică din umeri, ridicând un colț al gurii într-un zâmbet șters.

– Îmi miroase a pește.

Mica zâmbi larg.

– O, a pește da, doamnelor. Ahi Poke e ton crud.

Calli îl privi mirată.

– Crud? Se mănâncă *crud*?

Mica izbucni în râs, lăsă capul pe spate amuzat, până și doctorul Winters părea să își muște obrajii pe dinăuntru. Obrajii lui Callie se făcură ca para focului.

– Cu siguranță eu nu o să comand *asta*.

Ea scutură bine meniul și îl ridică ca să își ascundă fața îmbujorată. Privi peste marginea de sus a meniului. Doctorul Winters se uita din nou la ea, cu o privire atât de pătrunzătoare încât simțea că vede până în adâncul sufletului ei, deși ar fi putut jura că și zâmbea firav.

Inima stătea să îi spargă pieptul și nu se putea hotărî încotro să-și îndrepte ochii. Apoi se încăpățână. Doar nu o să își petreacă seara încercând să îi evite privirea? Ce nerozie! Și ce lucru fără noimă, din vreme ce stătea chiar în fața ei. Privi în ochii lui.

– Ce propui, doctore Winters?

El strânse din buze și o privi și mai intens, de parcă încerca să o convingă să își ferească privirea. În mintea ei, puse piciorul în prag, fără să piardă contactul vizual. Disputa lor din priviri parcă dura de-o veșnicie, voințe puternice luate în tăcere la trântă peste o masă din scânduri de lemn, în timp ce flacăra unei lumânări din seu ce pâlpâia într-un borcan verde se reflecta în două perechi de ochi.

El își drese vocea.

– Am de gând să comand o friptură *pulehu*, legume asortate făcute la abur, cartofi dulci în lapte de cocos, orez prăjit și, ca desert, o prăjitură cu *guava* și cafea.

Nu își lua deloc privirea de la ea. Nici măcar nu clipea. Callie simțea că nevoia de a clipi îi ardea ochii.

– Recomanzi toate aceste preparate?

Ea încerca să-și păstreze un ton rece, doar că îi venea greu simțindu-și inima în gât.

– Foarte călduros.

Recunoscuse toate preparatele înșirate de el, mai puțin primul, dar lista era îndeajuns de lungă ca să îi potolească foamea, chiar dacă află că primul preparat se servea crud.

– Atunci o să mă las pe mâna ta și o să comand la fel ca tine.

Ea lăsă meniul pe masă. Privirea lui fugi spre locul de unde venea zgomotul numai pentru o secundă și își ascunse zâmbetul. Câștigase. Pentru moment. Privirea incredibilă a ochilor lui albaștri reveni imediat la ea, fixând-o cu cea mai derutantă expresie de până atunci.

O căldură mare o ardea pe sub piele. Se ruga să nu își dea nimeni seama. Cum era cu putință ca privirea lui Mica să fie tulburătoare într-un mod care o stânjenea, în vreme ce privirea doctorului Winters o tulbura și, cu toate acestea, o făcea să și-o dorească mai mult? Nu înțelegea. Când Holden se întoarse către muzicieni, simți că o ia cu leșin, fiindcă el nu o mai onora cu atenția lui.

Ea se uită peste umărul lui și văzu uluită ce ratase din pricină că se uitase numai la ochii lui.

– O, Lidia, privește! Ce apus de soare minunat!

Lidia și Mica se întoarseră ca să vadă și confirmară în cor ceea ce spusese Callie.

– Aici culorile sunt mult mai vii decât acasă. Uimirea lui Callie i se simțea în glas. Mă tot gândesc ce lucrare minunată a făcut Dumnezeu când a creat locul acesta. Frumusețea lui e atât de cuceritoare încât îmi vine să îl iau în brațe.

Mica o luă iar de mână.

– Mi-aș dori să pot inspira reacția aceasta la tine.

Doctorul Winters se întoarse și ochii i se aprinseră când le văzu mâinile unite discret. Își îngustă privirea și Callie bănui că francheța lui Mica îl deranja. Sau îl tulburase acceptul ei tacit? Ea încercă să își elibereze mâna, dar, cumva, Mica își împletea degetele între ale ei. Era captivă. Doctorul Winters se întoarse către Lidia, îi oferi zâmbetul cel mai cuceritor pe care Callie îl văzuse vreodată și îi întinse mâna.

– Domnișoară Eldredge, îmi acordați un dans?

Lidia coborî brusc sprâncenele într-o expresie nedumerită, însă fața i se destinse și îi zâmbi la rândul său.

– Da, mulțumesc, doctore Winters, cred că da.

– O, te rog, spune-mi Holden.

El făcu invitația ca un gentilom, strecurând gelozie în inima lui Callie.

– Holden. Lidia flutură din gene. Și, te rog, nu uita să îmi spui Lidia.

El încuviință dând din cap.

– Lidia. Mergem?

Lidia își dădu acceptul zâmbind. Cei doi se ridicară și se îndreptară către ringul de dans, Holden ținând mâna lui mare pe spatele Lidiei, în timp ce Callie strângea din dinți simțind usturimea lacrimilor.

7

Callie

– Știi că și noi am putea merge la dans.

Speranța răzbătea în glasul lui Mica și știu că era momentul să se lase în voia lui, însă nu își putea dezlipi ochii de la cuplul care se mișca cu atâta dezinvoltură, unit pe ringul acela improvizat.

Buzele doctorului erau aproape de urechea Lidiei în timp ce făceau un cerc ușor și el trebuie să îi fi șoptit ceva fiindcă ea se trase, zâmbi și dădu din cap, ca apoi să își lipească tâmpla de obrazul lui.

Făcând un efort, Callie se întoarse de la Holden – dacă Lidia îi putea spune Holden, atunci și Callie putea – și Lidia și după câte se vedea îmbrățișarea lor lentă, în ritmul melodiei plăcute, ce plutea pe deasupra nisipului.

Callie oftă.

– Nu știu să dansez și, ca să fiu sinceră, nu cred că m-aș simți în largul meu dansând.

El zâmbi într-un fel anume, plăcut și timid.

– Asta-mi place la tine, Callie Myers. Ești o femeie matură, dar ți-ai păstrat nevinovăția. Să nu te schimbi niciodată. Cere mai departe băuturi fără alcool, rămâi cu inima strânsă la gândul de a mânca din carne crudă, minunează-te mai departe de frumusețea apusurilor de soare și bucură-te și de acum înainte de muzică, folosind urechile în locul picioarelor.

Fără să vrea, Callie izbucni în râs.

– Să mă bucur de muzică folosindu-mi urechile în locul picioarelor?

– Da, sigur. El lăsă capul într-o parte, rezemându-şi bărbia în pumn şi acordându-i toată atenţia. Să asculţi de aici, admirând un apus splendid e pur şi simplu la fel de bine ori şi mai bine decât să te mişti de colo-colo pe scândurile de lemn.

Ea dădu din cap, amuzată.

– Accentul tău din sud se strecoară iar în glasul tău. Îl foloseşti după cum ţi-e voia?

Un zâmbet îi luminã ochii.

– Da. Îţi „plaaceee"?

Callie râse iar. Nu se putea altfel. Era atât de relaxat, cum putea cineva să nu îl placă? Ea socoti în minte lucrurile plăcute din timpul petrecut alături de el. Era creştin sau cel puţin aşa declarase. Era plăcut, politicos şi atent. Ar fi în stare să îi poarte de grijă dacă ar înflori o relaţie.

Şi, desigur, mai era şi nasturele pe care scria M.H.. Se simţise atât de atrasă de bărbatul acela de pe plajă. Trebuia să fie Mica Hatcher. Să răspundă la gesturile lui de atenţie ar fi un lucru înţelept, dacă avea să răspundă atenţiilor cuiva... Cu toate acestea, nimic nu părea înţelept în clipa aceea. În ciuda tuturor motivelor de a-i dărui inima lui Mica, ştia că nu va face acest lucru.

Cineva atât de deschis ca Mica Hatcher nu ar putea niciodată să se stabilească într-un orăşel precum Shyler's Point. Şi apoi era acel „ceva" misterios ce o împingea spre doctorul Holden Winters, bărbatul care o cucerise cu ochii lui albaştri, dar care o ţinea în braţe pe Lidia...

Ospătarul se apropie de masa lor, cu o tavă pătrată de lemn, pe care o ţinea în echilibru pe palmă deasupra umărului stâng. El lăsă tava sucind-o cu o mişcare bruscă din încheietura mâinii şi puse băuturile şi tava cu fructe pe masă. Holden şi Lidia se

întoarseră și cu toții făcură comanda de cină. Callie își sorbi timidă *piña colada* și înălță sprâncenele plăcut surprinsă.

– Ai dreptate, Mica. E foarte bună.

În timp ce el o privea zâmbitor și lua cana pentru a bea, Callie sorbi din nou, mai lung. Apoi ea scoase bățul din lemn și mușcă de pe el o bucată de ananas, chicotind când sucul i se prelinse pe bărbie. Mica îi întinse tava cu fructe. Felii de ananas cu tot cu coajă și bucăți de banană, de mango și papaya erau aranjate într-un mod artistic în formă de evantai, presărat ici-colo cu cireșe roșii.

Callie se servi cu puțin din fiecare.

– E păcat să strici un aranjament atât de frumos.

Lidia aruncă o bucată de mango în gură.

– Are un gust prea bun ca să nu îl mănânci.

Mica dădu din cap.

– Da. Acum, firește că în Texas nu aveam fructele astea tropicale, dar mâncam grepfrut și portocale aproape în fiecare zi. Și în curtea din spatele casei noastre creștea cel mai mare măr pădureț pe care l-ai văzut vreodată. Merele nu erau bune de cules și de mâncat, dar îți zic eu că merișoarele acelea făceau gemul cel mai limpede și mai gustos. Râse și se aplecă în față, conspirativ. O să-ți zic un mic secret dacă promiți că nu mă spui.

Lidia și Callie schimbară repede o privire, apoi dădură din cap aprobator. Holden se lăsă pe spătarul scaunului, ținând cotul pe masă și un deget lipit de obraz. Cu toții se uitau curioși la Mica.

– Când eram în Arlington, noi, băieții Hatcher nu eram cunoscuți tocmai ca niște îngerași, în ciuda slujbei de pastor a tatălui nostru. Bănuiesc că făceam câte o boroboață din când în când numai ca să dovedim că eram doar ca toți ceilalți. Mica îi aruncă o ocheadă lui Callie. Ei bine, fratele meu mai mare, Iona, făcut o praștie uriașă, legând o fâșie ruptă dintr-o roată veche de crengile unui stejar tânăr ce nu supraviețuise. A tăiat tot copacul lăsând trunchiul și două crengi. Era un „Y", un copac în formă perfectă de praștie.

El se rezemă pe coate, cu ochii scânteind jucăuși.

– Acum, eu și Ieremia, cum eram cei mai mici, am primit slujba de a strânge toate merele putrede de sub mărul mare pădureț. Am făcut o grămadă de mere moi lângă praștie și apoi Iona, Amos și Ioel trăgeau pe rând cu praștia în mașinile sau căruțele ce treceau pe drumul din fața casei. De vreme ce praștia era în mijlocul unui pâlc de stejari crescuți alandala, era destul de greu să fim văzuți acolo. Amos era trăgătorul cel mai iscusit. Găsea momentul potrivit pentru un „bici" cu praștia pe crupa unui cal sau un „plescăit" pe parbrizul unei mașini care trecea pe acolo.

– Mica, să îți fie rușine!

Callie încerca să îl certe, dar vocea îi bulbucea de râs. El o privi cu ochii cei mai nevinovați, punând o mână pe piept.

– Acum, eu eram numai strângătorul de mere. Nu eu trăgeam cu praștia, să știi! El zâmbi și își continuă povestea. Ca să vedeți, într-una din zile am lovit același cal de trei ori. Asta trebuie să fi fost picătura ce a umplut paharul, fiindcă vizitiul a oprit căruța, a coborât și a venit într-o fugă ca să ne prindă. Normal că noi, băieții, am rupt-o la fugă, care pe unde a apucat, dar cu toții am ajuns să ne îngrămădim unii într-alții în podul șurii. Am stat cocoțați acolo până ce mama ne-a strigat să venim la cină. N-ați mai văzu o adunătură mai jalnică de băieți ca cu și frații mei în seara aceea, stând la cină și așteptând să ne cheme tata în magazia de lemne.

El scutură mâhnit din cap, apoi fața i se lumină.

– Doar că tata n-a scos o vorbă despre omul acela și calul lui. Și, noi, băieții, am mers la culcare cu gândul că, dintr-un motiv anume, bărbatul nu vorbise cu tatăl nostru. Cu toții am căzut în genunchi la rugăciunile de seară și I-am mulțumit Domnului că scăpaserăm de pedeapsă. El oftă. Desigur, pedeapsa a venit dimineață, dar nu după cum ne așteptam...

Callie și Lidia se aplecară ficcare spre el, curioase să afle restul poveștii. Se părea că Holden o mai auzise, fiindcă înclină scaunul pe două picioare și le zâmbi amuzat.

– A doua zi, când ne-am dus la copacul-praștie, am avut parte de o surpriză îngrozitoare. Fâșia din cauciuc dispăruse și pomul nostru era făcut surcele. Erau toate stivuite frumos, chiar lângă micul butuc rămas din ce fusese praștia noastră. Mica scoase un oftat adânc. N-am mai ajuns să mă fac destul de mare să trag din praștie că tata a făcut-o bucăți. Totdeauna am regretat asta.

Lidia și Callie râseră. Lidia îl tachină.

– Ați avut noroc că tatăl vostru n-a tăiat copacul în șase nuiele cu care să vă roșească fundul!

Mica trase aer printre dinți și se prefăcu că se teme, apoi râse. Se uită la Callie.

– Pariez că n-ai ajuns niciodată într-un asemenea bucluc, adevărat, Callie?

Callie lăsă capul într-o parte.

– N-am fost un copil fără cusur. Părinții mei căutau mereu să mă liniștească, să mă port mai mult ca o domnișorică. Bănuiesc că s-a întâmplat asta din pricină că nu avea un băiat care să îl urmărească peste tot. Tatăl meu nu mă descuraja dacă mă țineam după el, așa că am devenit un pic cam băiețoasă. Dar n-am aruncat niciodată cu mere pădurețe în căruțele care treceau pe drum.

Mica se întoarse către Lidia.

– Dar tu?

– Nici eu n-am aruncat cu mere pădureț.

Râseră iar cu toții. Mica se lăsă pe spătar și oftă, aruncând un zâmbet vesel în direcția lui Holden.

– Și, desigur, Holden n-ar fi făcut niciodată un lucru atât de nesăbuit și de îndrăzneț în copilăria lui. Pariez că te-ai născut responsabil și matur pentru anii tăi. Am dreptate, prietene?

Callie crezu că simțea o urmă de provocare în spatele întrebării lui Mica. Holden trebuie să fi simțit și el subînțelesul, deoarece coborî puțin sprâncenele într-o încruntătură cc arăta că nu îi cădea bine când îl privi pe Mica în față. Așteptă câteva secunde înainte de a răspunde, iar, când vorbi, tonul lui sec puse punct subiectului discuției.

– Anii copilăriei mele au fost unii obișnuiți, ca ai oricărui băiat și plini de farse făcute surorilor mele mai mari, deși pot dovedi că aruncatul cu mere pădurețe n-a fost niciodată o activitate la care să iau parte. Numai la maturitate am ajuns să par mai în vârstă decât anii mei.

El îl țintui mai departe pe Mica cu privirea mânioasă și aspră secunde bune, până ce Mica se roși ușor la față și numai atunci Holden întoarse capul. Colțurile gurii îi urcară ușor când se adresă tinerelor.

– Bineînțeles, s-ar putea să par mult mai în vârstă dacă sunt comparat cu Mica, din cauză că e un bărbat care nu s-a maturizat niciodată.

Callie îi ținu isonul Lidiei când aceasta râse la comentariul lui Holden, dar nu știa sigur dacă intenția lui era amuzantă și dojenitoare în același timp. Cu toate acestea, Mica lăsă capul pe spate și râse mai copios decât fetele, ca pentru a dovedi că nu fusese jignit. Poate i-ar fi dat un răspuns lui Holden, însă ospătarul își făcu apariția cu o tavă mai mare decât prima.

Tânărul aduse o farfurie aburindă cu mâncare pentru fiecare și le promise că le va mai aduce un rând de băuturi înainte de a se depărta grăbit. După cum avea obiceiul, Callie plecă fruntea să se roage. Când înălță capul, observă că și Mica plecase fruntea pentru a se ruga la masă. Lidia îi aștepta să își termine rugăciunea, dar Holden își luase deja cuțitul și furculița și începea să taie friptura generoasă din farfurie.

Callie se încruntă. Chiar dacă Holden nu Îi mulțumea Domnului pentru că le dăduse mâncarea, nu avea nici măcar puțin respect pentru cei care făceau acest lucru? Nu avu prilejul de a-l întreba, deoarece conversația se îndreptă spre varietatea delicioasă de mâncăruri de pe platourile din lemn, încărcate.

La prima vedere, Callie se întreba dacă va putea mânca măcar jumătate din platoul bine garnisit, dar își goli farfuria până la ultima îmbucătură, termină și friptura *pulehu* care se dovedi a fi un mușchi făcut la grătar, cu mare artă. După ce terminară

desertul și se destinseră la câte o ceașcă de cafea aromată, Callie ridică privirea spre cer și scoase un oftat prelung de plăcere.

– Știu că poate ați obosit să mă tot auziți spunând asta, dar, pur și simplu, nu mă pot abține să mă minunez de frumusețea creației lui Dumnezeu. Arkansas e cu adevărat un stat încântător, cu munții lui, cu plantele perene și cu apele învolburate, dar e un alt fel de frumusețe decât aici. Dumnezeu e atât de inspirat! A făcut atât de multe feluri de a ne încânta simțurile.

Holden își puse cana goală de cafea în mijlocul mesei și se rezemă într-un cot, prinzându-și barba între două degete.

– Callie, pot să te întreb ceva?

Solemnitatea tonului său o puse în gardă, însă dădu totuși din cap.

– De ce zici tot timpul că e meritul lui Dumnezeu pentru tot ce vezi? Ce te face atât de sigură că El chiar există?

O ispitea? Ea îi studie expresia feței. Nu găsi nicio urmă de tachinare în ochii lui, doar cinismul pe care îl văzuse și înainte și, poate, puțină curiozitate forțată. Inima îi bătu mai tare în timp ce își căuta cuvintele pentru a răspunde la întrebare.

– Ei bine, Biblia ne spune că Dumnezeu a creat cerul și pământul, așa se pare...

– Biblia nu e decât o carte, ca orice altă carte de povești. Asta nu e o dovadă.

– O simplă carte de povești? Callie lăsă capul într-o parte, neîncrezătoare. Holden, Biblia e cuvântul inspirat de Dumnezeu.

– Scrisă de oameni.

– Da, oameni care au fost inspirați de Dumnezeu ce anume să scrie.

Mica și Lidia se uitau când la unul când la altul, urmărind conversația ca niște spectatori ce se uitau la un meci de tenis.

Holden se lăsă în scaun.

– Nu spun că Biblia nu are niște povestiri destul de interesante, multă dramă, ba chiar și ceva umor. Cred că am auzit ceva spunându-se despre un măgar care vorbește. Asta în sine ar trebui să îți spună că e o ficțiune. Animalele nu vorbesc.

Faţa lui Callie ardea.

– Nu, nu cu noi, dar cu Dumnezeu totul este posibil.

Holden clătină din cap.

– Callie, nu încape îndoială că eşti o femeie foarte inteligentă. Sigur eşti, dacă ai făcut faţă pregătirii de soră medicală, dar ai fost înşelată amarnic dacă ai fost învăţată să crezi în Biblie şi în Dumnezeu ca fiind reali. Lasă poveştile cu zâne în urmă, în copilăria ta. Îţi va fi mult mai bine fără ele.

Oare el chiar era sincer când spunea aceste cuvinte? Ea se uită la Mica, sperând să vadă o scânteie de amuzament, numai că, în loc de asta, în privirea lui vedea numai compasiune. Îşi mută privirea la Lidia şi expresia de pe chipul colegei sale de cameră „Ţi-am zis eu" confirma. Callie nu înţelesese greşit. Deodată se lupta iar cu lacrimile. Ce mai seară cu urcuşuri şi coborâşuri fusese.

Clipi repede ca să nu se lase copleşită de tristeţea ce o cuprinse şi, deodată, ştiu exact ce voia să spună. Îl privi pe Holden drept în faţă, ţinând bărbia sus.

– Doctore Winters, nu mi-e mai bine dacă văd în Dumnezeu un simplu rod al imaginaţiei şi în Cuvântul Lui, o carte de poveşti. Dumnezeu e viu şi adevărat, iar Duhul Lui trăieşte în inima mea chiar în clipa asta. Îşi puse pe piept o mână tremurândă şi apoi arătă cu mâna spre tot ce îi înconjura. Mâna Lui a creat toate minunăţiile de care ochii şi urechile mele se bucură. Priveşte la stelele ce scânteiază, milioane ce strălucesc în imensitatea spaţiului! Şi valurile puternice ale oceanului... vezi cum se sparg la mal? Ascultă-le forţa când scot mugete pe plajă, aduse de vânturile ce vuiesc prin lume şi ating fiecare om care trăieşte pe planeta aceasta. Când vântul te atinge, trăieşti realitatea unui Dumnezeu extraordinar, fie că alegi să Îl recunoşti, fie că nu.

Ea îi aruncă o privire mânioasă, provocându-l să o contrazică. Era sigură că dorinţa de a râde sclipea dinapoia cinismului din ochii lui albaştri şi aceasta o irita şi o provoca deopotrivă.

– Îți înțeleg pesimismul, doctore Winters, dar nu o să mă las trasă în jos de el. Dimpotrivă, fii pregătit pentru că, cumva, într-o zi o să îți dovedesc că am dreptate. Așteaptă numai și ai să vezi.

Mica bătu deodată din palme, luând-o pe Callie prin surprindere. Cuprinsă de dorința de a sparge zidul pe care Holden îl ridicase în jurul lui, uitase de ceilalți aflați de față.

– Măi să fie! Fața lui Mica se lumină de plăcere. Callie, adu-mi aminte să n-am niciodată o dispută cu tine. Ai câștiga cu ușurință.

Holden pufni, însă expresia lui era departe de a fi aspră.

– Abia mi-a aruncat mănușa, Mica, n-a câștigat încă nicio dispută. Tot ce aud e pasiunea ei, fără vreo dovadă. Bănuiesc că timpul va avea ultimul cuvânt. Dar, în seara asta, nu e vreme de așa ceva. Trebuie să ne întoarcem la unitate.

Callie se oțărî și mai tare, văzând că se discuta de parcă ea nu era de față. Ridică tonul mai mult decât și-ar fi dorit.

– Bănuiesc că te temi să continui conversația aceasta cu mine din pricină că, în adâncul ființei tale, știi că există Cineva superior, dar, dintr-un motiv anume, ai hotărât să lupți împotriva Lui. Chiar lucrul acesta e dovada existenței Sale, fiindcă nu te lupți cu nimicul.

Își încrucișă brațele și privi triumfătoare, de parcă dăduse șah-mat într-un campionat de șah. Holden strânse buzele într-o linie ce arăta că rămânea de neclintit și ochii i se întunecară de mânie.

– Singurul lucru cu care mă lupt, domnișoară Myers, e indigestia de la prea multă mâncare și de la prea multă conversație fără miez la masă.

El se ridică, își împinse scaunul și o luă cu mers îmbătoșat spre mașină, fără să arunce o privire în urmă. Callie se uită după el, bucuria ce îi umpluse pieptul fiind transformată acum într-un pietroi de dezamăgire ce i se lăsa în stomac.

Lidia oftă.

– Callie, nu-l lăsa să te tulbure. Mai știi ce ți-am zis mai devreme? Apă rece ca gheața. Doar apă rece ca gheața.

Callie clătină din cap.

– Nu-mi vine să cred, Lidia. E ceva în neregulă, se luptă cu ceva ce îl face să se închidă în sine.

Mica își lăsă mâna pe brațul lui Callie.

– Ascultă, îl iubesc pe Holden ca pe un frate, dar, în cazul acesta, Lidia are dreptate. Holden e rece și vrea să fie așa. El închise ochii pentru o clipă, ca pentru a se ruga pentru îndrumare. Când se uită iar la Callie, ea citi regretul în ochii lui albaștri și expresivi. Sper să nu îmi depășesc limitele în cazul ăsta. Nu ne cunoaștem atât de bine, dar cred că te văd legându-te sufletește. El privi spre silueta lui Holden, ce se depărta, apoi se întoarse și vorbi încet. Să nu te îndrăgostești de el, Callie! Doar vei suferi.

Mica o bătu ușor pe braț, apoi merse să plătească nota. Callie și Lidia mergeau fără grabă pe nisip spre mașina lui Mica, însă Callie nu văzu nimic din frumusețea serii care se lăsa în Oahu. Simțurile ei erau captivate de silueta solitară a doctorului Holden Winters care stătea lângă mașina ce le aștepta, cu spatele la ele, cu umerii lăsați și cu mâinile îndesate în buzunare.

Ea citi în postura lui o tristețe copleșitoare, nu răceală, indiferent ce voiau Lidia și Mica să o facă să creadă. El avea nevoie de Dumnezeu. Oare acesta să fie motivul pentru care Dumnezeu o trimisese în Hawaii, ca să îl ajute pe Holden Winters să cunoască iubirea Lui? Holden o acuzase că îi lansa o provocare, iar ea acceptase. Nu avea de gând să renunțe până ce nu Îi va dovedi existența lui Dumnezeu și până ce Holden nu va recunoaște că avea nevoie de Dumnezeu în viața lui.

Calliope Jane Myers nu se dădea niciodată în lături în fața unei provocări, așa că doctorul Apă Rece ca Gheața făcea bine să se pregătească. Când va fi isprăvit cu el, habar nu va avea ce l-a lovit.

8

Callie

Hotărârea lui Callie de a-l convinge pe doctorul Winters că Dumnezeu e real deveni o obsesie în săptămânile de după cina din Haleiwa. De fiecare dată când drumurile li se întâlneau, lucru care nu se petrecea atât de des precum ar crede cineva, dată fiind dimensiunea bazei militare și teritoriul spitalicesc comun, ea aducea vorba despre Dumnezeu în conversația lor. Nu aveau niciodată vreme să discute profund și îndelung, dar ea se ruga seară de seară ca Dumnezeu să ude semințele pe care ea i le arunca lui Holden.

La început, primise mesajele despre existența lui Dumnezeu cu o răceală distantă. Dar, odată cu trecerea timpului, Callie observă o îmblânzire discretă. O, nu accepta niciodată deschis cuvintele ei, dar, în loc să o ignore sau să îi răspundă tăios, ea începu să simtă o notă șugubeață, ca și cum, de fapt, îi făcea și lui plăcere să fie provocat.

Luă acest lucru ca pe o fisură în armura lui și hotărî să continue să bată fierul până când făcea o gaură mare. Domnișoara Torkelson nu era de acord să fraternizeze cu medicii cât timp se aflau la muncă, iar Holden păstra o distanță profesională care uneori o supăra pe Callie. Dar, cumva, Mica reușea mereu să dea de Callie și să stea de vorbă câteva clipe. Callie era încântată de compania lui. Era foarte fermecător și mereu o făcea să râdă.

Dar apoi își dădea seama că își dorea să interacționeze la fel cu Holden.

Într-o după-amiază de joi, din ultima parte a lunii aprilie, Callie fredona încet un cântec, în timp ce scotea cearceafurile de pe un pat. Se întoarse cu brațele pline și se trezi cu cineva în spatele ei. Țipă și aruncă în aer toată grămada de așternuturi. De îndată ce își recăpătă suflarea, îi dădu intrusului o palmă peste braț.

– Doctore Hatcher, m-ai speriat de moarte!

Mica râse în felul lui anume, netulburat.

– Ei, ai noroc atunci, pentru că specialitatea mea e să readuc oamenii la viață.

Callie râse la rândul ei, neputând să stea supărată pe el, deși o speriase să îi sară inima din piept, furișându-se în spatele ei în felul acela. Ea strânse rufele și se îndreptă spre spălătorie.

Mica merse pe urmele ei.

– Ce zici, domnișoară Myers, ai planuri pentru sfârșitul acesta de săptămână?

Callie ridică din umeri și își mișcă ușor brațele ca să nu scape colțul unui cearșaf care aluneca.

– Nu, nu tocmai. Am vorbit cu Lidia despre posibilitatea de a merge cu trenul în Honolulu, acum că epidemia de febra pisicii pare să fie sub control.

Cât de neajutorată se simțise văzând bieții bărbați suferinzi căznindu-se să ia o gură de aer din pricina inflamării căilor respiratorii.

– Avem nevoie de puțină distracție după ultimele trei săptămâni. Chiar a fost greu să pierdem doi oameni.

– Da. De data aceasta, Mica își pierduse tonul glumeț. Ar trebui să fim recunoscători că au fost numai doi. Luând în calcul câți bărbați au contactat catar, aș zice că am fi putut avea mult mai multe pierderi de vieți omenești. Holden a zis că i-ai îngrijit foarte bine pe toți.

Callie se opri și căscă gura mirată.

– Chiar așa a zis Holden?

Nici măcar nu ar fi bănuit că o remarcase, părea mereu foarte absorbit de munca lui atunci când era la spital.

– Da, a zis. Și ia cuvintele astea ca pe un compliment, pentru că Holden nu laudă prea des.

– Mi-am dat seama de asta.

Callie o luă la pas.

– Așadar, ce ai de gând să faci împreună cu Lidia în Honolulu?

Mica își potrivi pașii cu ai ei, din nou cu zâmbetul lui obișnuit pe chip. Ea surâse.

– Lidia vrea să petreacă noaptea la Hotel Regal Hawaii și să se uite la ofițerii care își duc nevestele la seara de dans. Dar nu știu dacă trenul ne va aduce înapoi la muncă la timp duminică seară. Lidia e în tura C săptămâna viitoare. Ajunseră la spălătorie, iar Callie se opri în fața ușii și ridică ochii la Mica.

– De ce întrebi?

O urmă de roșeață îi colora urechile.

– E un film bun la cinematograful de la unitate. M-am gândit că ți-ar face plăcere să îl vezi.

– O? Cum se numește?

– *S-a întâmplat într-o noapte*, cu Clark Gable și Claudette Colbert. L-ai văzut când a apărut?

Callie strâmbă din nas.

– Of, nu. N-am fost niciodată la cinema.

Mica făcu ochii mari.

– N-ai mers niciodată la cinema? N-ai văzut niciodată un film?

– Nu.

– Filme mute? Cu sunet? Nimic?

Callie râse.

– Mica, uiți că am crescut într-un oraș foarte mic. Nu erau cinematografe acolo și părinții mei n-au considerat mersul la film o experiență prin care trebuia să trec, așa că n-au făcut niciun efort să mă ducă la nici un film.

– Și tu *câți* ani ai?

Callie izbucni în râs. El zâmbi larg.

– Uit cât de nevinovate puteți fi voi, fetele dintr-un orășel din Arkansas. Cum am spus, *S-a întâmplat într-o noapte* rulează în acest sfârșit de săptămână. A câștigat câteva premii în 1934 sau 1935, cred, așa că e nou, dar bănuiesc că, dacă n-ai fost niciodată la un film, va fi ceva nou pentru tine, nu? Ți-ar plăcea să-l vezi?

Callie zâmbi.

– Sigur. O să vorbesc cu Lidia, dar sunt sigură că va fi încântată de idee.

Spre mirarea ei, expresia luminoasă de pe fața lui Mica păli pentru o clipă, apoi vorbi pe tonul lui obișnuit și vesel.

– Sună grozav, Callie. O să îți spun amănuntele mâine, înainte să pleci la muncă, bine?

– Bine. În timp ce Mica se întorcea să plece, ea strigă. Va veni și doctorul Winters?

Mica se întoarse. Fața lui nu trăda nimic. Callie nu putea ghici la ce se gândea.

– Probabil că nu. Holden nu e amator de filme. El își supse buzele. Vrei să îl întreb?

Callie îi dărui zâmbetul cel mai dulce, în timp ce dădea din cap.

– Dacă nu îi plac filmele, nu îl deranja. O să vorbim mâine.

Ea intră în spălătorie și lăsă în cadă cearceafurile pe care le ținea în brațe. Îndreptându-se de spate, se încruntă. Dacă voia să ajungă la o înțelegere cu Holden, avea nevoie să petreacă timp alături de el. Întâlnirile scurte pe care le apuca pe holul spitalului nu erau de ajuns. Cum putea să stea în preajma lui, fără să pară o înfiptă? Ce bine ar fi fost să fi avut mai multă experiență în relația cu bărbații. Atunci știa cum să se poate cu Holden și cum să reacționeze față de Mica.

Mica se schimbase la față fără doar și poate, când ea spusese că va vorbi și cu Lidia. Era posibil ca el să nu fi avut de gând să le invite pe amândouă, ci numai pe Callie? Oare tocmai o invitase la o întâlnire? Își duse degetele tremurânde la buze. Nu îi

displăcea ideea de a petrece timp alături de Mica. El avea simțul umorului și îi inspira încredere că era un gentilom.

Dar Lidia pusese ochii pe el. Cum avea să reacționeze Lidia dacă va petrece doar ea timp în compania lui Mica? Callie nu voia să își strice prietenia cu Lidia, dar nici să îi rănească sentimentele lui Mica. Și el îi era prieten.

– Ce bucluc! Întoarse robinetul și începu să umple cada cu apă. Apoi, dorindu-și un dialog mai profund cu Domnul, opri apa și se puse în genunchi lângă cadă. Am nevoie de îndrumarea Ta, Doamne. Ajută-mă să știu ce să fac cu atenția lui Mica. Deși n-ar trebui, simt cum inima îmi sare în piept de fiecare dată când Holden e în preajmă. Sigur asta înseamnă ceva, nu? Trebuie să mă întorc în Shyler's Point – oamenii de acolo au nevoie de o soră ca mine – așa că, Te rog, liniștește-mi inima și depărtează-mă de Holden. Ajută-mă să mă îndrept pe calea pe care Tu vrei să o urmez.

Rămase pe genunchi câteva minute, cu mintea liniștită și cu sufletul înălțat spre Creatorul ei. Apoi, simțindu-se mai bine, se ridică și își reluă munca. Deși se liniștise sufletește, mintea îi zbura mai departe. De ce era mereu atrasă de un bărbat care nu avea nici dorința de a fi cu ea, nici să îl recunoască pe Dumnezeul ei?

❖

HOLDEN

Holden trase cu putere ușa grea din lemn a spitalului unității și aproape că dădu nas în nas cu Mica care tocmai ieșea.

– Hopa, prietene! Mica râse și îl prinse pe Holden de umăr. Bănuiesc că am misiunea de a băga lumea-n sperieți azi.

– Ce?

Holden trase ușa după el și se rezemă de ea. Mica se fâțâia de emoție. Îi va dezvălui și motivul, dacă va avea vreme. Și nu trecu mult timp.

– Da, din cauza mea Callie era să scape, de spaimă, un braţ de cearşafuri mai devreme şi, cum am luat-o pe nepregătite, am profitat de ocazie şi am invitat-o în oraş mâine seară.

Mica îşi juca sprâncenele şi zâmbetul i se întindea până la urechi. Îl împunse pe Holden cu cotul.

– A zis da.

Imaginea lui Callie la braţul lui Mica, zâmbindu-i în felul ei dulce şi atent, trecu ca un fulger prin mintea lui Holden. Se stăpâni să nu mârâie.

– Felicitări.

El păşi în faţă vrând să îl ocolească pe Mica. Acesta îl opri punându-i mâna pe braţ.

– Dar e o problemă.

Holden aşteptă, lăsându-şi capul într-o parte, într-un fel ce trăda nerăbdarea.

– Care poate fi problema, Mica? De săptămâni nu vorbeşti decât despre cum să inviţi fata în oraş. Acum ai făcut asta şi ea a acceptat. Nu văd nicio problemă în asta.

Îşi dădu seama că vorbea tăios, dar nu se putea abţine. Pe cât de mult rezista propriului interes crescând pentru Callie, gândul la ea împreună cu Mica îi atingea o coardă sensibilă. Ca de obicei, Mica nu luă seama la proasta lui dispoziţie.

– Callie, când am invitat-o, a presupus imediat că invitaţia e pentru amândouă, ea şi Lidia. Aşa că am două fete la întâlnire.

Holden bătu în retragere.

– Nuuuu!

Făcu doi paşi în spate, dar Mica îi tăie repede calea.

– Nu e atât de rău. Mergem la film, aşa că nu vei fi nevoit să vorbeşti. Callie m-a întrebat în mod deosebit dacă vii şi tu. De altfel, Lidia e superbă.

Lui Holden îi sări inima în piept când auzi că tânăra întrebase de el, dar se îndârji.

– Mica, ştiu că am fost data trecută, dar...

– Te-ai distrat cu Lidia în Haleiwa, știi bine. Mica își băgă mâinile în buzunare și zâmbi larg. Haide. Ce zici? Încă o dată în patru și gata.

Holden privea peste umărul lui Mica, cu buzele strânse. Da, Lidia era o femeie frumoasă, iar el îi acordase atenție în Haleiwa. Asta, ca să nu stea prea mult cu ochii pe Callie. Dar nu dorea să continue șarada atenției. Mama lui îi vorbise clar și răspicat despre regula de aur în copilărie și nu avea de gând să se lase folosit de cineva ca de un paravan împotriva altcuiva. Scuturâ din cap.

– Nu, Mica.

– O, haide. Jovialitatea lui Mica păli puțin. De ce trebuie să fii atât de încăpățânat? Nu stă în firea lucrurilor ca un bărbat să fie singur. Nu-ți poți petrece restul vieții ca un pustnic, numai din pricină că Lorna a murit. Trebuie să-ncepi să trăiești iar.

Holden se făcu stacojiu la față și strânse din dinți ca să își țină nervii în frâu. Mica nu avea niciun drept să vorbească despre trecutul lui. Mica nu avea dreptul să scormonească în adâncul durerii pe care moartea Lornei și a lui Timmy îl săpaseră. Oare Mica se aștepta ca el să dea cu ușurință la o parte durerea și să stea cu altcineva, de parcă anii petrecuți împreună cu Lorna nu aveau niciun sens?

– N-am obiceiul să mă joc cu sentimentele femeilor. Holden mârâi cuvintele făcând efortul de a păstra un ton așezat. Nu o să joc teatru cu Lidia numai ca să îți dau cale liberă cu Callie.

– Nu îți cer să...

– Mă pui în postura de a o ține pe Lidia la distanță de tine, ca să îți netezesc calea spre Callie. Holden ridică palma într-un gest menit să oprească orice alte proteste. E un lucru necinstit. Oi fi eu în multe feluri, dar nu sunt un om necinstit. Nu o să îi joc farse Lidiei, ca să îți ușurez ție goana după Callie.

Fața lui Mica ardea, iar pe frunte îi apăruseră riduri adânci.

– Insinuezi că sunt necinstit?

– Nu insinuez nimic, dar dă-mi voie să îți amintesc cum ai insinuat tu când ai cunoscut-o pe Callie că citești Biblia în fiecare

zi. Întâmplarea face să știu că nu ai obiceiul să o deschizi. Poate știi lucruri din Scriptură din trecut, din copilărie, dar, de când te cunosc, Cartea asta nu te-a interesat. Și, cu toate astea, ai făcut-o intenționat pe Callie să creadă altceva. Dacă îți pasă cu adevărat de fată, atunci fii sincer cu ea.

Mica scoase bărbia în față provocator, dar nu protestă. Holden vorbi mai departe, ca și cum cuvintele așteptau de ceva vreme prilejul de a sparge un zăgaz.

– Se vede că pentru Callie meandrele flirtului sunt necunoscute. Pe de altă parte, tu ai multă experiență cu așa ceva. Acum, nu e treaba mea dacă alegi să flirtezi cu ea, dar nu o să fiu părtaș la așa ceva. Nu mă amesteca în asta.

– Mie mi se pare că vrei de fapt să fii personajul principal.

Sarcasmul nefiresc al lui Mica îi stârni mânia lui Holden.

– Ce vrei să spui cu asta?

Mica încrucișă brațele și se uită la Holden cu ochi îngustați.

– Ești teribil de protector. Ești sigur că nu ești interesat de Callie și că nu încerci să mă îndepărtezi de ea ca să fie liberă pentru tine?

Holden strânse pumnii și numără până la trei.

– Mica, de nu ai fi prietenul meu, ți-aș da un pumn fix în gură.

– Iar dacă tu nu ai fi prietenul meu, ți-aș răspunde cu aceeași monedă.

– Callie mă interesează strict platonic. Holden vorbi pe un ton apăsat, ca să se convingă și pe sine la fel de mult ca pe Mica. E nevinovată și are valori înalte. Amândoi știm asta. Nu încerca să îi compromiți valorile pentru propria-ți plăcere.

Mica rămase cu gura căscată și deschise larg ochii. Își puse mâna pe piept și scoase bărbia în afară.

– Crezi că i-aș face una ca asta lui Callie?

– Nu știu ce să cred. Lui Holden i se mai domoli mânia la vederea reacției lui Mica. Te-am urmărit cum ai flirtat cu fiecare soră de la unitate, dar nu ai făcut pași serioși cu niciuna. Callie

e nouă, așa că umbli după ea. Cum pot să fiu sigur că nu ai să o lași cu ochii în soare după ce te joci cu ea o vreme?

– Pentru că ea e altfel. E genul de fată care te inspiră să fii un om mai bun decât ai fost înainte. Nu e genul de tânără cu care să te joci. Nu vreau să o fac să sufere, Holden. Cred că... El privi în lături, mușchiul obrazului îi zvâcnea. Apoi ridică din umeri. Ei bine, ce îți pasă ție, oricum?

Se întoarse către ușă. Holden îl opri.

– Crezi că...?

Mica îl privi adânc în ochi, ca pentru a se hotărî dacă să aibă încredere să îi spună lui Holden ce gândea sau nu. În cele din urmă, Mica oftă și lăsă umerii.

– Cred că e posibil să mă îndrăgostesc de ea.

Prietenia lor lungă îl făcu pe Holden să depășească iritarea simțită mai devreme.

– Cum poți să te gândești la așa ceva? Nu o cunoști atât de bine, Mica.

– Știu, fiindcă nu reușesc niciodată să petrec timp cu ea. Cel puțin nu un timp care să însemne ceva. Vorbea cu patimă. Dar e tot ce aș putea dori la o soție. E creștină, e rezervată și totuși dezghețată. Ca să nu mai pomenesc cât de drăguță e cu părul ei rebel și ochii ca smaraldul. Părinții mei ar primi-o cu brațele deschise, dacă aș duce-o acasă. Poate că Dumnezeu a trimis-o pe insula asta ca să devină jumătatea mea?

Denumirea învechită îi smulse un zâmbet lui Holden. Mica se strâmbă la față făcând o grimasă scârbită.

– Au, n-ar fi trebuit să îți dezvălui toate acestea.

El puse mâna apăsat pe ușă. Holden oftă.

– Voi veni.

Mica îngheță locului, făcând ochii mari.

– Vorbești serios?

Holden dădu din cap.

– E contrar firii mele, dar ești cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Doar asigură-te că atât Callie, cât și Lidia înțeleg

că nu sunt partenerul Lidiei, ci vin doar ca să fim în formulă completă.

– S-a făcut, prietene. Mica îl lovi pe umăr prietenește, tot un zâmbet. Și n-ai să regreți. Mulțam, Holden!

El ieși pe ușă, săltând și fluierând.

Oftând, Holden o luă cu pași apăsați spre birou. Mica era mai potrivit pentru Callie decât ar putea fi el vreodată. Se simțea prea protocolar, prea trist. Prea lipsit de credință. Poate că, dacă încuraja relația dintre Mica și Callie, va scăpa și el de atracția ciudată pe care o simțea față ea.

Deși părea lucrul cel mai înțelept de făcut din punct de vedere rațional, inima era mai greu de convins.

9

Holden

Sâmbătă seara, Holden mergea împreună cu Mica la Grant Hall ca să le ia pe Callie şi pe Lidia. Cu fiecare pas care îl ducea mai aproape de Callie, inima îi bătea şi mai tare. Când Mica deschise uşa de la intrare, Holden scrâşni din dinţi, mustrându-se singur.

Fetele aşteptau în sala mare. Când o zări pe Callie, Holden simţi cum i se umezesc palmele şi inima începe să îi bată ca o tobă la un marş. Purta o rochie drăguţă cu buline albe şi roşii. El auzise mereu că roşcaţii nu ar trebui să poarte roşu, dar cumva rochia aceasta îi scotea în evidenţă firele aurii din părul roşcat-cafeniu, iar ochii ei verzi păreau chiar mai mari şi mai luminoşi decât înainte. Abia îşi putea lua ochii de la ea.

Mica fluieră uşor printre dinţi.

– Callie, dragă, arăţi ca o bomboană de mentă, gata de savurat. Privirea lui trecu la Lidia, care stătea alături de Callie cu un zâmbet mult exersat pe buzele vopsite. Şi tu, Lidia. Păcat că vom sta închişi într-un cinematograf întunecos. Pe voi două ar trebui să vă vadă tot oraşul. Le faceţi concurenţă starletelor din filme, sunt convins.

– O, Mica. Callie râse şi obrajii îi luară foc. Îi zâmbi lui Holden. Bună seara, doctore Winters.

Holden o salută cu o mişcare din cap, înghiţind, ca să scape de nodul ce îi stătea în gât.

– Bună seara, domnișoară Myers. Domnișoară Eldredge.

Mica își dădu ochii peste cap și lovi prietenește cu palma pe umărul lui Holden.

– Acum, haideți, să nu fim atât de protocolari. Mergem la un film, nu la operă. Nu putem renunța la toate titulaturile și să ne mulțumim cu numele mici?

Lidia ridică din umăr într-un fel tipic femeilor, fluturând genele cu cochetărie în direcția lui Mica.

– Sunt întru totul de acord să ne familiarizăm în loc să fim ceremonioși, Mica.

Ea păși înainte și își strecură mâna pe sub brațul lui, arătându-i o față zâmbitoare. Mica îi aruncă o privire neajutorată lui Holden.

– Bine atunci, domnițelor, sunteți gata de plecare?

Callie părea deodată că nu știe cum să se poarte. Își muta privirea de la Mica la Holden și înapoi la Mica. Apoi, cu un chicot timid, făcu repede doi pași în față și se agăță de brațul celălalt al lui Mica, așa cum făcuseră la prima lor întâlnire din sala de mese. Ea se uită curioasă peste umărul lui Mica la Holden.

– Doctore Winters? Adică, Holden. Prinde un cot liber și putem pleca.

Acesta nu își putea ascunde zâmbetul ce i se întindea pe obraji. Arăta ca o nimfă cu părul ei rebel ce îi venea pe fruntea frumoasă și peste ochii aceia incredibil de verzi ce scânteiau jucăuși. El îi recunoscu șiretlicul și, chiar dacă i-ar fi părut tare bine să îi ocolească pe toți trei și să îi ofere brațul, era mult mai la îndemână să îi ofere, pur și simplu, brațul Lidiei. Callie îi salvase foarte elegant pe toți dintr-un moment stânjenitor și admirația lui crescu vertiginos în cele câteva secunde de care avu nevoie ca să facă ce îi cerea.

El întinse galant brațul.

– Lidia?

Tânăra se agăță de el îndată, oferindu-i și zâmbetul mult prea afectat. Porniră la drum în același timp, râzând ușor în timp ce pașii lor păstrau ritmul perfect stâng, drept, stâng. Când ajunseră

la ușă, Holden o deschise făcând o plecăciune ușoară. Din vreme ce era imposibil să intre cu toții odată, era firesc din partea lui să o conducă înăuntru pe Lidia.

Dar, spre uimirea lui, în loc să facă un pas în lături împreună cu el și să îi lase pe Mica și pe Callie să treacă, Lidia își retrase brațul. Strângându-l de braț pe Mica, ea intră pe ușă, forțând-o pe Callie să lase brațul lui Mica, ca să nu se lovească de tocul ușii. Mica se lăsă în voia Lidiei, dar întoarse peste umăr o față foarte nedumerită, în timp ce aceasta îl conducea pe trotuar.

Holden și Callie rămaseseră în ușă, privindu-se în ochi și neștiind ce să creadă.

– Veniți?

Lidia făcea pe gazda, părând a nu avea habar – sau a nu-i păsa – de neplăcerea pricinuită celorlalți. Holden nu își putea da seama dacă era incredibil de naivă sau șireată. Oricare era adevărul, purtarea ei îl punea într-o situație imposibilă. Se cădea să o însoțească pe partenera lui Mica – femeia de care Mica credea că se îndrăgostise? De ale cui sentimente se cădea să aibă grijă, ale lui Mica sau ale lui Callie?

Callie stătea fără să miște, ridicând sprâncenele într-o întrebare tăcută și așteptându-l să facă o mișcare. Încă o privire spre Mica îi confirmă neplăcerea legată de situația creată, dar nici Mica nu părea să aibă o soluție. Într-un final, Holden ridică din umeri și îi făcu semn lui Callie să meargă înaintea lui. Odată ajunși afară, el îi oferi brațul.

După o clipă de ezitare, ea își trecu mâna delicată pe după brațul său îndoit. El simți un tremur ușor, dar alese să nu îl bage în seamă. Spera ca nici ea să nu dea importanță emoțiilor lui.

Lidia și Mica mergeau în fața lor, spre cinematograful unității, iar Holden și Callie îi urmau la o depărtare de câțiva metri. Lidia întreținea conversația pe un ton vesel, aruncând din când în când priviri peste umăr, pentru a implica și cuplul din spatele ei, dar cel mai mult îl bombarda cu vorbele ei pe Mica.

Acesta dădea din cap, însă pentru Holden era limpede că doar o asculta. Holden nu se băgă în discuție, nici Callie. Deși, din când în când ridica privirea la el, zâmbind fugar, avea ochii larg deschiși și părea speriată. El își dorea foarte mult să o liniștească. Cum să o convingă pe roșcata energică să-și întoarcă privirea spre el?

A! Știa. Avea nevoie doar de un prilej. Ajunseră la capătul aleii străjuite de balcoane la etaj și păși în curtea deschisă. Se ivea ocazia. El arătă cu degetul spre cer, iar ea urmări cu privirea direcția acestuia.

– Se pare că vom avea lună plină în seara asta.

– „Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii, și alta este strălucirea stelelor; chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea."

– Tennyson? o întrebă el neîncrezător.

Ea dădu repede din cap, fluturându-și buclele.

– Lord Byron, atunci.

Ea îl trase ușor de braț, mustrându-l cu blândețe.

– Nu, prostuțule, apostolul Pavel.

– O, da. El dădu din cap gânditor. Cum de am putut fi atât de nesocotit. Firește că trebuia să fi fost apostolul Pavel.

– Iar râzi de mine, doctore Winters.

Reproșul ei avea o urmă de haz. El luă un aer afectat.

– Aș face eu una ca asta?

– Doar de fiecare dată când ai prilejul.

El râse și își lipi cotul de coaste ca să îi strângă și mai tare brațul. Plecă privirea și o surprinse că se uita la el zâmbind, mult mai destinsă. Inima îi bătea și mai tare.

Ea lăsă capul într-o parte.

– Să știi, Holden, că tu și apostolul Pavel aveți multe în comun.

El înălță sprâncenele întrebător, deși era destul de sigur că știa ce voia să îi spună.

– Vezi tu, înainte să devină Pavel, s-a chemat Saul și a dus o luptă aprigă împotriva creștinilor. A fost nevoie ca o lumină

orbitoare, în mijlocul unui drum să îl convingă că Dumnezeu e real și, odată ce s-a deșteptat, a devenit la fel de zelos în credință precum fusese în necredință. Ș tu te împotrivești aprig oricărei urme de creștinism, dar, odată ce te vei convinge de prezența lui Dumnezeu, vei fi și tu schimbat, întru totul.

Holden lăsă capul în jos spre ea.

– Înainte să fie Pavel, a fost Saul?

El zisese în glumă, dar se pare că ea îl luă în serios fiindcă dădu din cap cu convingere.

– Da, primul nume al lui Pavel a fost Saul. Mergea pe drumul Damascului ca să aresteze cât de mulți credincioși cu putință, când o lumină din cer l-a orbit și Domnul Însuși i-a vorbit. Atunci Domnul a trimis un om pe nume Anania la Saul ca să îl ajute să învețe despre Dumnezeu și Saul a devenit credincios. Mai târziu, după ce l-a chemat Pavel, a devenit un apostol mare, care a adus mulți oameni la credința în Dumnezeu.

– Chiar știi povestea, Callie. Holden îi bătu ușor cu mâna peste mâna pe care o odihnise pe brațul lui. Ea cunoștea foarte bine fiecare detaliu. Mica, știi despre Pavel-care-cândva-era-Saul?

Mica îi aruncă un zâmbet larg peste umăr.

– O, firește. A fost un mare zurbagiu până ce și-a pierdut vederea pe drumul Damascului. Când și-a recăpătat lumina ochilor trei zile mai târziu, vedea cu adevărat. A devenit un ucenic grozav.

Callie îi zâmbi lui Holden umflându-se în pene.

– Înțelegi?

– Înțeleg că tu și Mica ați citit aceeași carte de povești.

Holden se abținu să nu râdă în hohote văzând expresia indignată a lui Callie. Era nemaipomenit de simpatică atunci când se bosumfla, dar cel mai bine era să nu îi spună lucrul acesta, la fel cum nu îi spusese nici că știa deja despre transformarea incredibilă a lui Saul. Nu avea rost să îi dea prilej la prea multe întrebări.

– Doctore Winters, ești o persoană imposibilă.

– Aşa am auzit şi eu. El îşi ascunse zâmbetul văzând-o cum se încrunta. Dar cred că am mai auzit şi că o soră mai mică de statură şi cu părul roşcat pretinde că la Dumnezeul ei nimic nu e imposibil. El o privi cu coada ochilor. Era limpede, cuvintele lui îşi aflaseră ţinta.

Văzu pe faţa ei regretul, în timp ce încetinea paşii. Îl strânse tare de braţ până ce se uită direct la ea. Căinţa ce se citea în ochii ei îl mişca, dar se strădui să rămână serios.

– Îmi pare rău! Ai dreptate. Nu o să mai zic niciodată că eşti imposibil.

Cu greu îi puteai rezista acestei Callie sincere şi cuprinse de remuşcări. Căută degrabă ceva cu care să o supere din nou, ca să rămână pe un teren sigur.

– Să nu faci promisiuni pe care nu le poţi onora, fiindcă te pot încerca cu răbdarea lui Iov.

Callie îi făcu pe plac şi muşcă momeala.

– Tocmai ţi-am promis că nu îţi mai zic că eşti „imposibil". Las cale liberă pentru multe alte titulaturi.

Holden dădu capul pe spate şi râse în timp ce o luă iar la pas.

– Ah, domnişoară Myers, sunt sigur că aşa este.

Ochii ei scânteietori îl priveau luminoşi, rivalizând cu strălucirea stelelor ce începeau să apară pe cer. El îşi feri privirea, înainte să cadă pradă dorinţei arzătoare de a o săruta până o lăsa fără suflare.

– Şi iată-ne ajunşi.

Mica se opri în faţa cinematografului.

– Staţi aici până iau bilete.

El merse la ghişeul unde se vindeau biletele, în timp ce Lidia, Holden şi Callie îl aşteptau. Holden petrecea cu privirea militarii gălăgioşi adunaţi într-un grup zgomotos care trecu pe lângă ei şi dădu cu ochii de afişul cu reclama din fereastra sălii de cinema. Parcă ar fi călătorit în timp, într-o seară de sâmbătă alături de Lorna, când, braţ la braţ, intrau în Chicago Palace să vadă premiera filmului *S-a întâmplat într-o noapte*. Amintirea era atât

de vie încât îi putea simți parfumul Lornei, capul ușor lăsat pe umărul lui și îi auzea suspinul ușor în timp ce eroul își lua eroina în brațe.

Imboldul de a fugi, de a se ascunde, de a evada îl chinuia. Ce căuta el acolo, cu altă femeie la brațul lui? Respira greu.

Mica se întoarse.

– Ce zici să facem schimb de partenere o vreme, prietene? Să îți dau prilejul să stai de vorbă cu Lidia, iar eu cu Callie?

Îi luă câteva secunde până ce cuvintele lui Mica ajunseră în mintea lui Holden și căpătară un sens.

– Sigur. Sigur, e în regulă.

El puse mâna care nu se opunea a lui Callie în mâna întinsă a lui Mica. Nu o privi. Deși simțea nevoia să o lase, pentru un motiv anume, nu voia să vadă dorința ei de a fi eliberată. Lidia pufăi ușor și, pentru o clipă, Holden se întrebă dacă va refuza. Însă ea îi luă brațul oferit. Trase aer adânc în piept ca să capete putere, apoi o însoți pe Lidia în sala de cinema.

❖

CALLIE

– Mă doare capul.

Lidia se plângea cu glas tare în timp ce îi urma pe Callie și pe Mica care ieșeau din holul foarte luminat al sălii de cinema și pășeau pe trotuarul învăluit în întuneric. Callie o privi îngrijorată. Holden mergea în urma Lidiei, în loc să o însoțească. Să fie atitudinea lui distantă pricina durerii de cap a Lidiei?

– Îmi pare rău. Callie se dezlipi de brațul lui Mica și o luă de mână pe Lidia. Vrei să ne întoarcem acasă și să îți dau o aspirină?

Mica puse mâna pe brațul lui Callie.

– Speram să mergem la o cafea.

Lidia își apăsă degetele pe tâmplă.

– Cred că mai bine m-aș întoarce acasă. N-am apucat să citesc scrisoarea pe care am primit-o de la o prietenă de acasă și aș vrea să fac asta înainte să mă doară capul și mai tare.

Callie încuviință din cap.

– Bine, Lidia, o să...

– Te conduc eu la apartament.

Callie se încruntă când Holden o întrerupse. Se purtase ciudat de când ea și Lidia schimbaseră partenerii, era distant și aproape mânios. Dar distant și mânios era pesemne ceva normal pentru Holden, nu relaxat și amuzant.

– E frumos din partea ta. Lidia îi trimise priviri tăioase lui Mica. Prinse brațul lui Holden cu ambele mâini și îl lipi strâns de mijlocul ei. Mulțumesc că îți pasă.

O luară la pas pe trotuar. Callie strigă în urma lor.

– Ai să fii bine?

Lidia nu se deranjă să se întoarcă.

– Voi fi bine. Stai cât vrei, numai să intri în liniște.

Callie ridică privirea la Mica. Dădu din umeri, zâmbind timid.

– Se pare că am rămas doar noi doi.

– Norocosul de mine!

Răspunsul lui gâtuit o făcu pe Callie roșie ca para focului. Își feri privirea și se mușcă de buză. El îi puse mâna pe spate.

– Ți-ar plăcea să bem o cafea?

– De fapt, zise ea, sperând ca el să îi aprecieze sinceritatea, prefer să nu beau cafea atât de aproape de ora de culcare. Cred că mai degrabă aș face o plimbare. Nu mă satur de frumusețea acestei insule. Sunt atât de multe flori deosebite aici. Te superi?

– Deloc. Tonul lui vesel dovedi că nu îl supărase. Facem o plimbare pe marginea cazărmilor, la întoarcere spre locuința ta. Cresc mulți trandafiri japonezi și leandri pe acolo, de-a lungul trotuarelor.

Mica își împleti degetele cu ale lui Callie. Legăna ușor mâinile lor unite în timp ce se îndreptau spre Grant Hall. Gestul o luă pe Callie prin surprindere. I se părea mult mai intim decât postura formală braț la braț, dar ea nu voia să îi rănească sentimentele retrăgându-și mâna.

Un timp se plimbară fără să zică nimic, însă Callie văzu acest lucru ca pe o liniște firească, care arăta că erau prieteni, nefiind nevoie să umple fiecare clipă cu vorbe goale. Ea oftă, savurând ocazia de a se plimba sub bolta înstelată, în timp ce o adiere ușoară îi trecea prin păr, iar mâna caldă a lui Mica îi dădea un sentiment de siguranță.

Se opriră lângă un tufiș mare, încărcat cu inflorescențe delicate. Mica îi dădu drumul la mână. Desprinse o floare roșie și parfumată și, cu tandrețe, îi puse floarea în păr, dinapoia urechii stângi. Apoi, păși îndărăt, o admiră deschis și zâmbi.

– E perfect. Ai fost aleasă ca să porți o floare de leandru în păr.

El îi luă iar mâna și porniră pe trotuar. Când apăsase ușor urechea cu floarea, Callie simțise o senzație ciudată, plină de emoție. Liniștea nu mai era la fel de plăcută cum fusese cu câteva momente înainte. În timp ce se plimbau pe o cărare cu boltă ce dădea în curtea cazărmii, Mica îi dărui un zâmbet cald.

– Așadar, domnișoară Calliope, ți-a plăcut primul tău film?

Ușurată de întrebarea lui banală, dădu din cap.

– O, da!

Preț de câteva minute discutară intens despre poveste și personaje. Mica susținea că toată acțiunea era prea neverosimilă. Ce fată bogată ar renunța în mod intenționat la toate acele lucruri? Callie însă stăruia că asta dovedea că banii nu erau totul. Schimbară replici aprinse, râseră mult. Când ajunseră la Grant Hall, Callie uitase de supărarea de mai devreme și se distra iar de minune. Când ajunseră la ușa de la intrare, Mica se rezemă cu umărul de peretele din stuc și îi trase ușor mâna lui Callie.

El o apropie până ce ea aproape îi atingea bărbia cu nasul. Brațele lui o cuprinseră pe după umeri și o ținură aproape. Ea priviri în ochii lui, nedumerită și ușor tulburată de îndrăzneala lui.

– Ești foarte frumoasă la lumina lunii, Calliope Myers.

El lăsă puțin pleoapele să cadă, luând un aer mulțumit.

– Mulțumesc.

Ea se dădu ușor în spate, încercând să pună o oarecare distanță între ei.

– Ce să zic... Cu degetele începu să deseneze cercuri pe spatele ei. Ești frumoasă în lumina soarelui. De fapt, sincer, nu te-am văzut niciodată decât frumoasă. Cum reușești să fii frumoasă tot timpul?

Callie își stăpâni un chicot nervos. Deși Mica nu ascunsese niciodată faptul că o găsea atrăgătoare, el nu mai fusese atât de direct. Cum se cădea să îi răspundă?

– Eu... presupun că vine pur și simplu de la sine.

O încercare atât de slabă de a fi spirituală, și cu toate acestea Mica râse. O strânse pentru puțin la piept într-o îmbrățișare. Buzele lui erau lângă urechea ei, iar respirația flutura petalele florii.

– Ah, Callie, ești cu adevărat irezistibilă.

Fără vreun semn, o prinse de umeri, o întoarse și își aplecă fața spre a ei. Callie își feri fața. Buzele lui îi atinseră obrazul.

El se trase și o privi în ochi, apoi râse iar ușor.

– Te-am luat prin surprindere?

Surprindere era puțin spus. Ea închise gura mirată și clipi repede de câteva ori ca să își convingă pleoapele că nu trebuiau să rămână deschise ca niște farfurii.

– D... da.

– Nu îți plac surprizele?

Râzând ușor, ea lunecă din brațele lui. Își scoase floarea roșie de leandru de deasupra urechii și o scutură spre el ca să își mascheze stânjeneala.

– Nu știi că un domn îi cere voie unei domnițe înainte de a încerca să sărute?

– Dar riscă să nu mai primească sărutul până la urmă. Ochii lui scânteiau de haz. Și gândește-te câtă distracție ar pierde amândoi.

El întinse mâna după ea, dar ea păși în lături, scăpând mâinilor lui. El lăsă brațele pe lângă corp și pe față îi apăru vârste a nedumerire.

– Ce se-ntâmplă? Te-am supărat? Dacă e așa, te rog să mă ierți.

Callie scutură din cap.

– Nu sunt supărată, Mica. Sunt măgulită că m-ai găsit destul de atrăgătoare încât să vrei să mă săruți.

El luă o postură de gentilom, cu o mâna pusă la inimă și cu cealaltă întinsă cu palma sus, către ea. El ridică bărbia și o privi cât putea de serios.

– Atunci, te pot săruta, domnișoară Myers?

Ea nu se putu abține... izbucni în râs. El lăsă umerii în jos ca și cum ar fi fost rănit.

– Domnița își râde de mine. S-ar putea să nu îmi revin niciodată.

– O, Mica. Callie râse. Cum poate cineva să te ia în serios când te porți așa de haios?

El o privi drept în față, cu o expresie serioasă.

– Callie, nu mă joc. Sincer, aș vrea să te sărut. Pot?

Callie se rugă pentru cuvintele potrivite, apoi răspunse cu o voce foarte plăcută.

– Nu, Mica, nu poți.

– De ce nu? Ai zis că nu te supăr. Pe fața lui copilăroasă, se văzu că începea să se trezească la realitate. O, nu mă placi.

– Nu! Callie făcu câțiva pași grăbiți spre el și îl luă de mână. Chiar îmi place de tine, Mica. Doar că... ei bine... nu-mi ești „drag".

El se scărpină în cap.

– M-ai pierdut.

Cum putea să îl facă să înțeleagă fără a-l răni?

– Îmi place de tine, Mica. Cui nu i-ar plăcea? Ești frumos, haios și foarte fermecător. Ești un prieten minunat. Sigur că îmi placi. Dar, chiar în momentul acela, când știam că mă vei săruta...

Ea își ținu respirația, făcându-și curaj.

– Da...?

Ea înghiți în gol și puse capul în pământ.

– Ei bine, parcă m-ar fi sărutat... un frate.

Se uită la el cu coada ochiului. El strânse din buze. Pufni, se frecă la nas și pufni iar.

– Mi-e destul de greu să mai zic ceva.

– Îmi pare rău, Mica.

Mica afișă un zâmbet, cu partea stângă a buzelor ridicate într-un fel plăcut. Dar zâmbetul nu i se citea și în ochi.

– Hei, nu trebuie să îți pară rău. Ai fost cinstită cu mine și apreciez asta. După felul în care m-am ținut după tine, ai fi putut profita de situație să mă păcălești, dar n-ai făcut asta. N-ai pentru ce să îți ceri scuze.

Callie îl cuprinse în brațe, într-un gest spontan.

– Îți mulțumesc, Mica. Ești un om atât de cumsecade. Înțeleg de ce Lidia te place atât de mult. Apoi ea se trase brusc îndărăt și își duse mâna la gură, făcând ochii mari. O, Doamne, nu trebuia să îți spun.

El râse.

– Callie, dragă, nu îmi dezvălui ceva ce nu știam deja. Lidia nu e tocmai o persoană discretă.

Vorbea din nou cu accent texan, ceea ce însemna că Mica glumețul era în plină vervă. Deodată o privi cu alți ochi și întinse mâna după mâna ei.

– Callie, ai fost sinceră cu mine. Pot să fiu și eu sincer cu tine?

Ea încuviință dând încet din cap. El o conduse la o băncuță aflată în capătul trotuarului și se așeză, trăgând-o de mână ca să stea lângă el. Felinarul de deasupra capului lor îi scălda într-o lumină galbenă și discretă, iar Callie văzu limpede îngrijorarea din ochii lui albaștri, în timp ce își așeza brațul de-a lungul spătarului băncii și se întorcea într-o parte, cu fața spre ea.

– Callie, la fel cum e limpede că Lidia mă place, se vede că și tu simți ceva pentru Holden.

Obrajii ei se aprinseră. Își feri chipul. El o prinse de bărbie cu degetele și o făcu să se uite la el.

– Acum, nu mai roși, ascultă de fratele tău mai mare.

Ea îi zâmbi timid, jucând pe degete floarea pe care încă o ținea în mână și îl privi în ochi.

– E ceva ce nu știi despre Holden, dar nu o să îi trădez încrederea împărtășindu-ți ce știu. Totuși, atât îți pot spune. Holden e un bărbat cu inima împietrită. Față de Dumnezeu, față de iubire. Face eforturi foarte mari să își împietrească inima și față de tine, fiindcă ești o apariție foarte ispititoare.

El tăcu pentru moment, privind spre cer ca pentru a căuta îndrumare, apoi lăsă capul într-o parte și își aplecă iar ochii asupra ei.

– Roagă-te mai departe pentru el, apropie-te de el cu dragoste creștinească, dar să nu îi dai inima ta. Nu îți spun astea încercând să te conving să mă iubești. Te rog să mă crezi. Îți spun asta fiindcă, dacă îi dăruiești inima lui Holden, te va face să suferi. Nu vreau să văd așa ceva.

Era pentru a doua oară când Mica o prevenea că Holden o putea face să sufere. Ce se petrecuse de îl împinsese pe Holden să își închidă inima? Suspină.

– Mica, apreciez că îți faci griji și nu pun la îndoială motivele tale. Dar nu trebuie să îți faci gânduri negre. Nu sunt deloc interesată să am vreo relație romantică prin locurile astea.

El păstra pe chip o expresie neîncrezătoare. Ea dădu din cap.

– E adevărat. După ce îmi termin stagiul aici, mă voi întoarce în Shyler's Point. Singurul motiv pentru care familia mea a acceptat să fac școala la Crucea Roșie a fost promisiunea de a lucra în orașul meu natal. Nu avem medici acolo, iar oamenii au nevoie disperată de orice fel de îngrijire medicală. Eu voi fi acolo pentru asta.

– E foarte lăudabil, Callie, dar nu văd ce legătură are una cu alta. De ce nu poți fi soră medicală în Shyler's Point și, totuși, să ai o relație aici?

Ea râse.

– Dacă ai vedea vreodată Shyler's Point, ai ști. Nu sunt multe de făcut acolo, nu sunt motive ca cineva să vrea să se mute acolo.

Dacă mi-aș lega viața de cineva, aș fi ispitită să urmez persoana aceea oriunde ar vrea să meargă, la fel cum Naomi i-a făgăduit lui Rut. Nu îmi pot închipui cine ar alege să meargă în Shyler's Point.

Mica făcu o grimasă.

– Oamenii trebuie să își câștige traiul. Dacă nu poți asigura traiul unei familii, atunci pesemne că ai dreptate.

– Atunci înțelegi de ce nu pot avea o relație romantică? Ea simțea nevoia să îl facă să priceapă. Am o responsabilitate față de casa și familia mea.

– Da, înțeleg. El îi luă mâna și îi atinse cu buzele nodurile degetelor. Dar recunosc că mi-aș dori ca lucrurile să stea altfel.

Ea îi îngădui să îi țină mâna și pufni zgomotos.

– Relațiile fete-băieți sunt complicate. Te fac să te întrebi cum de reușesc unii, până la urmă, să fie împreună.

Mica râse.

– O, e complicat, dar merită. Și când doi oameni care se potrivesc se găsesc unul pe celălalt, hocus-pocus! Totul se schimbă.

Pentru Callie, totul se schimbase de când căzuse de pe buturugă și smulsele nasturele de pe pieptul cămășii salvatorului ei misterios. Se uită repede la Mica. Avea șansa de a pune întrebarea. Înălță fața spre stele și țuguie buzele gânditoare, făcându-și curaj.

– Bine, atunci, ce te frământă?

Se simțea o notă șugubeață în glasul lui. Ea se uită la el, cu sprâncenele ridicate. El râse.

– Nu poți ascunde nimic cu ochii aceia mari și verzi, domnișoară Myers, așa că nu face fața asta nedumerită. Haide, dă-i drumu'. Poți să îi spui fratelui tău mai mare, Mica.

Ochii lui aveau o strălucire veselă. Ea lăsă capul în jos și se uită la el cu coada ochiului. El aștepta răbdător întrebarea ce îi stătea pe buze, gata să prindă glas. Dar, brusc, își dădu seama că nu voia să știe dacă salvatorul ei necunoscut era Mica. Cumva,

asta ar risipi misterul. Voia să afle singură, nu printr-o întrebare directă.

– Nu e nimic, sincer. Își putea da seama după fața lui că nu o credea. Se ridică în picioare. E târziu și este serviciu religios mâine. Mai bine merg în cameră. De altfel, cred că Lidia se întreabă ce mi s-a întâmplat.

Mica dădu din cap și se ridică. El îi petrecu mâna prin brațul pe care i-l oferea și o conduse la ușă. După ce i-o deschise, îi spuse:

– Noapte bună, Callie! Îți mulțumesc pentru o seară foarte plăcută.

– Mulțumesc! Am petrecut momente foarte frumoase.

Dar, în timp ce intra în clădire, ea se plânse în sinea ei Tatălui ceresc.

Doamne, n-am fost tocmai sinceră cu Mica când i-am spus că nu mă interesează să am o relație aici. Sunt împăcată întru totul cu întoarcerea mea în Shyler's Point – știu că acolo vrei Tu să mă aflu și știu că pur și simplu nu mă pot lega sufletește de nimeni aici. Atunci, de ce inima mă împinge *spre Holden?*

10

Callie

– Te-ai întors aşa de repede?

Vocea din întuneric o sperie pe Callie. Scăpă papucii pe care îi scosese ca să poată intra fără zgomot în dormitor. Căzătura bruscă aprinse veioza de pe noptieră. Lidia se ridică într-un cot, strângând din dinţi nemulţumită.

– Scuze, n-am vrut să te trezesc. Callie se aşeză pe marginea patului Lidiei. Te mai doare capul?

– Sunt bine. Lidia se uită la floarea ofilită din mâna lui Callie, apoi se trânti la loc pe perne şi încrucişă braţele peste învelitori. V-aţi distrat, tu şi Mica?

Avea vocea acră.

– Cred că da.

Callie oftă. Mânia Lidiei venea din gelozie. Dar cum să aplaneze lucrurile? Callie nu mai fusese curtată asiduu de un bărbat şi nu avea habar cum să se poarte concurând pentru atenţia cuiva.

– Atunci, mă bucur că te-ai distrat. Holden ăsta e un necioplit. E scorţos şi nu vorbeşte. Nu mai vreau să fiu lăsată baltă în compania lui.

– Lidia, nu te-am lăsat baltă cu...

– „Sunt toată numai a ta", îi cântă ea. E greţos să te tot fii după Mica, deşi mi-ai spus că nu îţi place de el. Tu îl provoci.

– Lidia! Nu sunt...

– Nu vreau să discut despre asta, Callie. Noapte bună! Lidia se întoarse pe partea cealaltă, trăgându-și învelitoarea până la ureche. Acum, că nu mă mai doare capul, vreau să pornești ventilatorul. E sufocant aici.

Callie privea fix la ceafa Lidiei. Chiar așa! Aruncă floarea de leandru pe noptiera dintre paturi, se ridică, merse în mijlocul camerei și trase de cordonul ventilatorului. Zumzăitul ritmic se transformă într-un zumzăit continuu în timp ce lamele prindeau viteză. O, cât de mult detesta zgomotul acela supărător.

Dar avusese parte de destulă mâhnire în seara aceea. Nu mai voia să audă și zumzăitul acela. Smuci iar cordonul cu putere, atât de tare încât, atunci când îi dădu drumul, firul sări înapoi prin aer și aproape se agăță pe una din lame. Apoi se duse la fereastră, scoase cârligul și deschise fereastra cât de larg putu.

Dacă Lidia voia aer, atunci putea avea în schimb aerul împrejurimilor extraordinare. Gata cu ventilatorul zgomotos care te călca pe nervi!

Callie își dădu jos rochia și o aruncă nepăsătoare la piciorul patului. Luă repede cămașa de noapte și o puse pe ea cu mișcări neîndemânatice și nervoase. Apoi, stinse veioza cu o mișcare bruscă din încheietura mâinii, bucurându-se de „clicul" sonor pe care îl făcu. Dădu la o parte învelitorile, scuturându-le fără a fi nevoie și se trânti pe saltea. Arcurile sunară când se întoarse de pe o parte pe spate și iar pe o parte.

Lidia oftă. Un oftat chinuit.

Callie zâmbi. Un zâmbet șiret.

Apoi însă zâmbetul ei păli. Oare de ce tot sărea în pat, încerca să o sâcâie pe Lidia înadins? La ce îi folosea? Îi treceau prin minte lecțiile primite în copilărie: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți... Întoarce obrazul celălalt... " Purtarea Lidiei era greșită, dar mătușile o învățaseră pe Callie că două rele nu făceau niciodată ceva bun. Nu va reuși să adoarmă până ce își va repara propria purtare grosolană.

Cu un suspin ce trăda înfrângerea, întinse la loc învelitorile, se strecură din pat cu grijă, ca să nu facă salteaua să zgâlțâie, și merse pe vârfuri la fereastră. Pe întuneric, aproape se împiedică de pantofii săi, dar își recăpătă echilibrul fără să cadă și traversă camera în cele din urmă.

Pentru o clipă, se opri dinaintea ferestrei, savurând mireasma adierii vântului și cântecul discret al greierilor ce se auzea undeva prin apropiere. Hotărârea ei se clintea, dar apoi conștiința o mustră din nou. Închise fereastra, puse cârligul, apoi se întoarse, căutând prin aer cu mâna până ce găsi cordonul ventilatorului. Trase ușor de cordon și puse ventilatorul în mișcare.

Se înfioră când zumzetul începu, dar strânse din dinți și se strecură înapoi în pat, având grijă să nu scuture salteaua. Nu veni nicio reacție din partea Lidiei, în afară de o potrivire discretă a învelitorilor, însă Callie se simțea oricum mai bine, fiindcă făcuse lucrul cuvenit. Lidia putea să își cerceteze propria conștiință pentru purtarea ei necugetată.

Închise ochii, spuse în șoaptă rugăciunile de seară, înălță una în plus pentru ca relația ei cu Lidia să fie iar ca înainte și reuși să adoarmă.

❖

Callie se trezi dimineață și o văzu pe Lidia deja îmbrăcată, la oglindă, aplicându-și fardurile. Căscă.

– Bună dimineața. Te-ai trezit devreme. Vii cu mine la rugăciune?

– Nu, m-am hotărât să merg cu trenul la Honolulu. Vreau să găsesc pe cineva să mă poată tunde ca lumea. Încep să arăt ca un câine ciobănesc.

Nicio urmă de glumă nu îi îndulcea tonul. Se părea că Lidia încă ținea mânie. Callie se sprijini în coate.

– Crezi că vei putea găsi un loc deschis duminica?

Lidia ridică din umeri și lăsă flaconul de ruj să cadă în poșetă.

– Dacă nu, o să rămân pur și simplu acolo peste noapte și mă tund mâine. Sunt în tura C, așa că oricum nu trebuie să mă întorc până mai târziu.

Callie își prinse limba între dinți.

– Dar ai să fii sleită de puteri dacă nu te odihnești înainte de o tură de zece ore și îți va fi greu să stai trează la muncă. Ești sigură că e o idee bună?

– Nu te mai purta ca mama mea.

– Nu încerc să...

Lidia își puse cureaua de la poșetă peste umăr.

– Nu ți-a trecut prin minte că s-ar putea să am nevoie de puțin timp pentru mine? Nu am niciun pic de intimitate aici. Aș vrea să dau un telefon departe de urechi curioase.

– E lume mai multă în Honolulu decât aici la unitate. Callie dădu învelitoarea la o parte și se ridică. De ce să nu rămâi aici și...

Lidia aruncă lui Callie o privire tăioasă.

– Voi fi bine.

Ea ieși pe ușă, fără să mai arunce vreo privire în direcția lui Callie. Încruntată, Callie sări din pat și merse la duș. Încercă să nu își facă griji în privința Lidiei – la urma urmei, Lidia era incredibil de independentă. Dar oare nu era periculos să stea singură în Honolulu peste noapte?

În timp ce mergea spre sala de mese, unde se ținea serviciul religios în fiecare dimineață de duminică, ea auzi șuieratul trenului ce dădea semnalul plecării. Stătu pe loc, întoarse privirea după sunet, dorindu-și să fi avut puterea de a o convinge pe Lidia să nu plece.

Bună dimineața, Callie!

Mica veni cu pași lungi până la ea. Pe fața lui chipeșă afișa un zâmbet prietenos. Măcar el nu ținea mânie după seara încheiată într-un mod dezamăgitor.

Bună dimineața!

Zgomotul unui motor care pornea îi atrase iar atenția. Un nor de aburi se ridică deasupra magazinului. Trenul pleca. Callie scoase un oftat.

Mica se încruntă.

– S-a întâmplat ceva?

Callie arătă cu mâna în direcția trenului.

– Lidia e în tren, merge singură la Honolulu. Zice că are nevoie să se tundă, numai că eu cred că, în realitate, doar încearcă să scape de mine pentru o vreme. E supărată pe mine.

– Din pricina mea?

Callie ridică din umeri, nedorind să îl facă pe Mica să se simtă prost.

– Chiar nu contează, ne vom împăca. Dar îmi fac griji că e singură acolo. A zis că e posibil să stea peste noapte și să se întoarcă mâine.

Pe fruntea lui Mica apărură câteva vârste.

– Asta nu e o idee bună. O femeie, singură? Ar putea da de probleme.

– Am încercat să îi spun, dar n-a vrut să mă asculte.

Mica se scărpină în barbă.

– Mm, aveam de gând să merg la biserică, dar poate pornesc mașina și fac un drum până în Honolulu în schimb.

Callie îl privi mirată.

– Te-ai duce după ea?

– Nu mă înțelege greșit. Un zâmbet îi apăru în colțul gurii. E pură grijă creștinească. Mai cu seamă de dragul tău, fiindcă știu că n-ai să îți afli liniștea până ce nu o vei ști teafără.

Callie îl privi recunoscătoare.

– Mulțumesc, Mica. Chiar ești un om foarte cumsecade, știai asta?

– Așa mi s-a spus. El tăcu. Dar mi-a ajuns pe la urechi și că tipii cumsecade ajung ultimii...

Un moment ea plecă privirea. Își dorea să simtă altceva pentru el, dar nu avea rost să se prefacă.

– Îmi pare rău, Mica...

– Hei, nu te lăsa tulburată de asta.

Tonul lui vesel se potrivea cu zâmbetul.

– Nu le poți avea pe toate, corect? De altfel, cumva, îmi place ideea de a fi frate mai mare – acasă n-am surori, doar știi. Chiar mi-ar prinde bine să am o soră.

Callie scutură din cap, atașamentul pentru omul acesta cu care se putea înțelege îi înmuia inima și îi înviora sufletul. Chiar nu era cu putință să nu îl placi, iar ca descoperea că era și un prieten de nădejde.

– Și eu cred că mi-ar prinde bine un frate.

– Ia notițe la predică, continuă el, retrăgându-se puțin, și împărtășește-le cu mine când mă voi întoarce. O să mă asigur că Lidia e bine.

El ridică mâna în semn de salut și se depărtă cu pași grăbiți spre apartamentele ofițerilor. Callie își continuă drumul spre sala de mese unde se țineau serviciile religioase. Luă notițe, așa cum îi ceruse Mica, dar gândurile îi tot fugeau la Honolulu. Spera ca Mica să o găsească pe Lidia și totul să fie bine.

Când veni ora de culcare, Lidia încă nu se întorsese, astfel că lăsă aprinsă veioza de la căpătâiul patului. Se trezi în jur de ora trei dimineață și se încruntă morocănoasă la ceas, întrebându-se de ce lumina era aprinsă. Apoi, amintindu-și, se ridică brusc, trează ca lumina și plină de îngrijorare din pricină că Lidia nu se întorsese.

O fi dat Mica de urma ei? Era oare bine Lidia? Se cuibări la loc sub învelitori, stătu cu ochii la ventilatorul nemișcat de deasupra capului și înălță rugăciuni pentru întoarcerea nevătămată a Lidiei. În cele din urmă, în ciuda luminii ce îi bătea în ochi, reuși să adoarmă la loc.

Când se trezi din nou, era aproape ora șapte și jumătate. Trebuia să fie la spital până la opt. Sări din pat, îmbrăcă în mare grabă uniforma de soră, își trecu peria prin părul răvășit și altă

perie peste dinți și o luă la fugă spre muncă, fără să se mai bucure de micul dejun.

În timp ce se uita pe avizier la sarcinile ce îi reveneau, Holden își făcu apariția pe hol. Callie se puse în calea lui.

– Doctore Winters, cât mă bucur să te văd.

– Da?

El se sprijini cu o mână pe pupitrul asistentelor și o fixă cu o privire ce nu trăda nimic.

– Da. L-ai văzut pe Mi..., pe doctorul Hatcher în dimineața aceasta?

Expresia lui rămase neschimbată.

– Nu, domnișoară Myers. Nu l-am văzut.

Ea lăsă umerii în jos.

– În regulă. Mulțumesc!

Ea se întoarse cu un aer abătut la avizier.

– Asta e tot ce doreai?

Sună ușor îmbufnat. Se uită la el. Ridurile încruntării îi încrețeau fruntea. Foarte mirată de expresia lui aspră, ea căută o explicație.

– Sunt puțin îngrijorată. A mers ieri cu mașina până în Honolulu, ca să o caute pe Lidia. Ea încă nu s-a întors. Speram să se fi întors el și să aflu că ea e bine.

Ridurile aspre se mai îmblânziră.

– Îți faci prea multe gânduri. Lidia e o femeie în toată firea. Sunt convins că e în stare să își poarte de grijă, chiar și în Honolulu.

– Dar săptămâna asta e în tura C și dacă nu se întoarce...

El se dezlipi de pupitru.

– Nu e un verset în Matei care spune ceva despre îngrijorarea pentru ziua de mâine pentru că fiecărei zile îi ajunge necazul ei?

El îi înălță o sprânceană mândră, îi întoarse spatele și o luă spre hol. Ea rămase uimită, cu ochii după el.

– Doctore Winters!

El se opri din mers, stătu o clipă, apoi se întoarse cu pași lenți la pupitru și își rezemă bărbia în mână.

– Da, acum ce mai e?

– De unde știi versetul acela?

El râse scurt, pufnind.

– Cum să nu știu câteva versete după ce te ascult de atâtea luni? Ești un izvor nesecat. Zi bună, domnișoară Myers!

El se depărtă pe hol, cu pași lungi, hotărâți.

HOLDEN

Holden intră în birou și închise ușa, rezemându-se de ea până ce bătăile inimii îi reveniră la normal. Cum de putuse fi atât de nesăbuit să citeze din Cartea Sfântă reginei cunoștințelor biblice? Se trădase de data aceasta.

Chipul ei, ochii mari, surprinși spuneau mai mult decât cuvintele că făcuse o greșeală uriașă de judecată. Se dezlipi de ușă și se lăsă greu pe scaunul de la biroul mare și ordonat. Se rezemă cu coatele de marginea biroului și își trecu palmele peste față.

În seara de dinainte, în timp ce mergeau spre cinematograf, îi scăpase și pomenise de Iov. Spre ușurarea lui, ea nu fusese atentă. Dar nu și de data aceasta. Acum fusese prea direct. Lovi cu pumnul în blatul biroului și se lăsă deodată pe spătar, cu capul pe rezemătoarea înaltă și cu ochii în tavan. Era straniu cum, chiar și după trei ani în care ignorase cu bună-știință Biblia și refuzase să participe la orice fel de serviciu de închinare, cunoștințele continuau încă mocneau la suprafață, așteptându-și șansa să se ivească.

„Strâng cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta."

Memorase versetul din Psalmi, la fel ca multe altele, în copilărie. Crescuse cu povești din Biblie, pe care mama le citea, lui și surorilor lui, în fiecare zi din cartea ei neagră. Primise

îndurarea mântuitoare a lui Isus pe când era un copil nevinovat de zece ani.

Se bazase foarte mult pe făgăduințele din Cartea aceea când mama lui decedase subit de peritonită, când el avea doisprezece ani. Tatăl lui pământesc fusese un om destul de aspru, nu neapărat lipsit de dragoste, cât distant, iar Holden se agățase de ideea unui Tată Ceresc iubitor, Care era prezent mereu, asculta mereu, iubea mereu...

Asta până în noaptea incendiului, când stătuse pe trotuar în noaptea aceea înghețată, rugându-se ca familia lui să fie cruțată. Dumnezeul copilăriei lui, Dumnezeul miracolelor care îi salvase pe Șadrac, Meșac și pe Abed-Nego îi putea salva și pe Lorna și Timmy.

Dar El nu făcuse asta.

Credința lui Holden se făcuse cenușă și se risipise în vântul necruțător de decembrie. În calitate de doctor, Holden fusese martor la nenumărate dovezi că nu exista niciun Dumnezeu iubitor în paradis. Zi de zi, trupuri lovite și zdrobite puseseră sub semnul întrebării un Dumnezeu Căruia îi păsa.

Dar, până în ziua când văzuse neputincios cum soția și fiul lui piereau, crezuse că Dumnezeu îl va ajuta să le întindă o mână celor aflați în suferință și să le schimbe viața. Cât de zadarnic fusese totul! Dacă exista un Dumnezeu iubitor, de ce se întâmplau lucruri atât de oribile precum cancer, membre uscate, suflete distruse... și incendii îngrozitoare?

Gândul acesta îl făcuse să se dedice pentru doi ani misiunii de doctor militar la Schofield. Alesese în mod special Schofield Station Hospital. În paradisul liniștit al acelei insule, bolile erau o raritate: un paradox total pentru experiența lui ca medic, ani de zile, într-un oraș aglomerat.

Nu trebuia să înfrunte situații de viață și de moarte cu știința lui limitată, omenească. După încheierea celor doi ani, peste numai zece luni, avea să caute altă carieră, care să nu presupună o

răspundere atât de mare. Şi asta pentru că, în pofida învăţăturilor din copilărie, Holden cunoştea acum adevărul.

Era pe cont propriu. Să ajute oamenii era o muncă în zadar. Ajutorarea ducea la ataşament, iar ataşamentul lăsa cale liberă iubirii. Şi iubirea însemna prea multe riscuri, prea multe prilejuri pentru suferinţe sufleteşti.

– Aşadar, Callie Myers, stai la distanţă. Îşi agită pumnul în camera goală. Să mă lăsaţi în pace, tu şi Dumnezeul tău!

În ciuda poruncii imperioase, imaginea neîncrezătoare a lui Callie, cu ochii ei mari, refuză să dispară.

11

Callie

Callie ridică privirea. Inima îi bătea şi mai tare de emoţia aşteptării, când auzi zgomot de paşi pe holul spitalului.

După colţ îşi făcu apariţia o asistentă, iar Callie lăsă umerii, dezamăgită. Unde era Lidia? Se forţă să îi zâmbească lui Trudy în semn de bun-venit.

– E rândul tău pentru tura de noapte, aşa e?

Trudy ridică din umeri şi făcu o faţă acră când se uită peste avizierul cu sarcini.

– Curăţenie, curăţenie şi iar curăţenie. Când vom face şi muncă de asistente medicale?

Deşi Callie venise aici ca să capete cunoştinţe despre îngrijirea medicală – omul învaţă cel mai bine din experienţă – ea plescăi din limbă.

– Fii recunoscătoare! Îţi aminteşti de epidemia de gripă şi de cei doi bărbaţi care au murit? Aş prefera să fac curat în fiecare zi, cât voi mai sta aici, decât să risc să pierd un suflet din în faţa bolii.

Trudy lăsă capul în jos pentru o clipă, dar apoi suspină.

– Măcar am mai face şi altceva, un lucru pentru care ne-am pregătit. Priveşte la mâinile mele! Le ridică. Arată de parcă sunt ale unei spălătorese de vase!

– Nu te mai văicări, Trudy!

În spatele lui Callie se auzi o mustrare aspră. Se întoarse repede spre vocea cunoscută. Inima i se umplu de bucurie când Lidia se îndreptă spre biroul asistentelor.

– Lidia!

Callie se avântă spre prietena ei, simțindu-se foarte mult cum trebuie să se fi simțit și tatăl fiului risipitor atunci când fiul lui se întorsese acasă. O cuprinse pe Lidia în brațe.

– Mi-am făcut atâtea griji!

Lidia se desprinse din îmbrățișare.

– Îți faci prea multe probleme. Îmi pot purta de grijă. Doar știi asta.

Chiar dacă Lidia își păstra postura dreaptă, obișnuită, Callie simțea că ceva nu era tocmai în regulă. Lidia avea ochii roșii, de parcă ar fi plâns foarte recent și foarte mult. Și mâinile îi tremurau.

Callie se încruntă.

– Lidia, ce se-ntâmplă?

Lidia afișă un zâmbet luminos care însă nu i se oglindi și în ochi. Se întoarse către Trudy și se prefăcu a da o explicație elegantă.

– Callie, cea mai cicălitoare fată din lume. Apoi, se aplecă în față și șopti sarcastic în urechea lui Callie. Sunt obosită, Callie. Au fost două zile lungi, în care m-am odihnit puțin și sunt epuizată. Căscă. Cum prind ocazia, cum mă strecor într-un salon gol și trag un pui de somn de care am mare nevoie. Trudy, nu ai să mă pârăști, nu-i așa?

Trudy scutură din cap.

– Nu. E nevoie de o singură persoană care să împingă un mop.

Ea o luă pe hol spre debaraua cu materiale. Lidia luă mapa cu o mișcare iute și frunzări paginile. Callie se rezemă de pupitru ca să fie în vizorul Lidiei.

– Te-a găsit Mica?

Lidia păru a păli la față pentru o clipă. Stătea cu ochii la mapă.

– Da. A dat de mine.

Callie aşteptă, sperând să primească mai multe informaţii, însă Lidia stătea cu buzele strânse. Callie oftă şi se dezlipi de pupitru, ridicând o mână în semn de rămas-bun.

– Bine atunci, să ai o tură uşoară. Ne vedem dimineaţă, Lidia? adăugă şovăind.

Lidia abia ridică privirea spre Callie, când aceasta citi iar în spatele aparenţei ceva ce o tulbură. Atunci însă Lidia dădu din cap şi răspunse.

– Negreşit, Callie. Ne vedem dimineaţă.

Ea se întoarse cu spatele, invitând-o pe Callie să plece. Callie părăsi spitalul şi, fără să se gândească la urmări, făcu un lucru pe care mătuşile ei l-ar dezaproba. Merse la bungaloul lui Mica şi bătu la uşă.

Trecură câteva minute până se aprinse becul de pe terasă, lumina gălbuie şi tare forţând-o să îngusteze ochii. Numai când uşa se deschise, dându-l la iveală pe Mica în halat de baie şi cu părul ncorânduit, Callie îşi aminti că era o oră târzie.

– O! Îmi pare atât de rău! zise ea, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Eu... eu o să plec numai şi...

– Aiurea. Fratele tău mare, Mica, are totdeauna vreme pentru tine.

El o prinse de încheietura mâinii şi o îndemnă să treacă peste pragul uşii unde ea rămase neştiind ce să facă. El lăsă uşa cu plasă să se închidă în urma ei, dar uşa de la intrare rămase deschisă. El căscă făcând gura mare.

– Eşti curioasă ce s-a întâmplat cu Lidia.

Callie dădu din cap, stând cât putea de aproape de uşa cu plasă. Să se afle într-o încăpere întunecoasă, cu un bărbat care purta numai hainele de dormit era un lucru tulburător cu totul. Îşi prinse mâinile la spate.

– Ţi-a fost greu să dai de ea?

Mica se scărpină în cap şi căscă iar.

– N-a fost atât de greu cum ai crede, dată fiind mărimea oraşului. Am făcut doar un tur al hotelurilor şi am întrebat până

ce am găsit-o. El făcu o grimasă. Dar n-a fost din cale afară de fericită să mă vadă.

Lui Callie i se strânse inima de milă.

– Ți-a făcut cunoștință cu limba ei ascuțită?

– Cam așa. El trase mai bine de cordonul halatului. Ne-am certat un pic. Nu sunt convins că am făcut bine să merg după ea. Sunt destul de sigur că încerca să găsească un vapor spre California. N-am putut să o lămuresc să se întoarcă degrabă, așa că am stat prin preajmă și m-am purtat ca un tutore cât de bine am putut, până i-au revenit gânduri mai bune și s-a întors la unitate. Firește, asta nu s-a întâmplat decât târziu, în după-amiaza asta. Niciunul nu ne-am odihnit foarte mult.

Callie simțea clar că Mica îi ascunde ceva. El făcu gura mare de la încă un căscat.

– Nu îți pot spune mai mult de atât. Presupun că va trebui s-o întrebi pe Lidia.

Curiozitatea lui Callie nu fusese satisfăcută, dar dacă ar fi fost surprinsă în bungaloul lui Mica, ar părea un lucru necuviincios. Astfel, ea împinse ușa cu plasă și ieși pe terasă.

– E-n regulă, o voi întreba. Îți mulțumesc că ai mers după ea.

Se întoarse și coborî scările, aproape lovindu-se de cineva pe trotuarul slab luminat din fața bungaloului lui Mica. Două mâini o prinseră de umeri, nelăsând-o să se împiedice.

– Îmi pare tare rău. Ea mijii ochii, încercând să deslușească trăsăturile persoanei care o prinsese. Nu eram atentă pe unde mergeam.

– Oare de ce nu mi se pare o mărturisire surprinzătoare, domnișoară Myers?

Callie își înăbuși un geamăt. Pur și simplu, se lovise de Holden Winters.

– D... doctore Winters, ce faci aici?

– Merg acasă. Fața lui era umbrită prea mult, așa că ea nu îl vedea, dar sentimentele se citeau limpede în tonul lui. E în drumul meu. Tu ce cauți aici?

Callie își umezi buzele.

– Eu... voiam să îl întreb pe Mica de Lidia, dar...

– Callie? Mica strigă de pe terasă. Dă-mi voie să te conduc înapoi la apartamentul tău. E întuneric afară și n-ar trebui să umbli prin unitate de una singură.

Callie râse nervos, emoționată că Holden era atât de aproape de ea.

– Dar nici tu n-ar trebui să umbli hai-hui prin unitate în pijama.

– Dă-mi un minut să mă schimb, bine? Apoi, te conduc acasă.

– Nu te deranja, Mica. Holden hotărâse că sosise momentul să îi dea de știre lui Mica că era acolo. Ești pregătit de culcare. O conduc eu pe domnișoara Myers la apartamentul ei.

Callie simțea că se pierde cu firea. De ce vorbea despre ea de parcă nu stătea chiar lângă el?

– Mă pot conduce și singură înapoi, zise ea cu glas tare, ca să fie auzită.

Mica strigă.

– Lasă-l pe Holden să te conducă acasă, Callie. Chiar n-ar trebui să umbli singură prin unitate.

Callie aruncă o privire scurtă de-a lungul străzii și văzu că se lăsaseră umbrele nopții. Un fior îi coborî șerpuind pe spate. Deși detesta să recunoască, se temea să meargă singură acasă. Oftă și se întoarse cu fața la bungalou.

– Noapte bună, Mica! Mulțumesc din nou că te-ai dus după Lidia.

– Nicio problemă. Noapte bună!

Ușa se închise, lumina de pe terasă se stinse, iar Callie și Holden rămaseră în mijlocul trotuarului. Cum trebuie să îi fi părut lucrurile, ea fugind din locuința lui Mica, iar el stând în ușă, îmbrăcat în hainele de noapte? Callie se simțea vinovată deși nu făcuse nimic să se simtă astfel. Își încrucișă brațele.

– Doctore Winters, am venit numai să îl întreb pe Mica...

– Nu îmi datorezi nicio explicație, domnișoară Myers.

Adevărat, nu îi datora, dar voia să i-o dea oricum.

– Am vrut să știu...

– Îți cunosc prea bine curiozitatea arzătoare. Tonul lui sec o făcu să scrâșnească din dinți. Să presupun că ai primit răspunsurile la întrebări?

Ea se încruntă.

– Nu, nu tocmai.

– Ți-a trecut prin minte faptul că chiar nu e treaba ta?

Ea scoase un pufnet de nemulțumire. O putea scoate din sărite mai repede decât orice alt om pe care îl cunoștea.

– Să știi, doctore Winters, că poate ar fi foarte mai bine dacă n-am vorbi.

Se așternu o tăcere lungă, dureroasă. Holden își drese glasul.

– Atunci...

– Atunci... Callie repetă, simțindu-se iar vinovată fără un motiv întemeiat. Ea făcu semn cu palma deschisă în direcția Grant Hall. Bănuiesc că ar fi mai bine să o luăm din loc, ce zici?

– Pare un îndemn bun. Se întoarseră și merseră unul alături de celălalt, cu pași apăsați ce făceau ecou pe trotuar. Făcuseră numai vreo douăzeci de pași când Holden reluă discuția. În general, umbli așa singură noaptea prin unitate?

Oare de ce nu îl lăsase pe Mica să se îmbrace și să o conducă la locuința ei? Mica nu i-ar face morală.

– Nu.

Ajunseră în zona unde felinarele cocoțate pe stâlpi înalți răspândeau o lumină discretă. În sfârșit ea își putea vedea picioarele, așa că iuți pașii.

– De obicei, eu și Betsy mergem împreună de la spital la dormitor, doar că în seara asta am așteptat-o pe Lidia și Betsy a plecat fără mine.

– Îți sugerez să nu mai faci niciodată așa ceva.

Callie își dădu ochii peste cap.

– Nu îmi ține predici, nu îți băga nasul în oala altuia, nu umbla singură noaptea...

– Ce tot îndrugi acolo?

Ea pufăi.

– Mi-ai tot poruncit. Ai câtuși de puțin habar cât ești de autoritar?

I se părea că mușchii obrajilor lui zvâcneau, dar, în lumina slabă, cu greu ar fi putut spune.

– Și arțăgos, continuă el. Să nu uiți arțăgos.

– O, da... și arțăgos. Din gura lui, cuvântul rostit cu glas tare suna amuzant, ea însă nu voia să râdă. De ce îmi spui mereu ce să fac?

– Din pricină că mereu faci ceva ce n-ar trebui. El îi luă mâna și o petrecu prin brațul pe care i-l întindea. Callie, cât privește umblatul noaptea prin unitate... cei mai mulți dintre bărbații de aici au destul respect pentru o domniță ca să nu încerce nimic, dar sunt câțiva care trag la măsea când nu sunt de serviciu. Când un bărbat e beat, el nu se comportă totdeauna cum se cade. Trebuie să ții minte asta, domnișoară-de-oraș-mic.

Preocuparea lui îi alungă supărarea. Callie dădu din cap.

– O să fiu cu băgare de seamă. Am fost doar atât de apăsată de griji din pricina Lidiei, încât nu gândeam limpede.

El îi bătu ușor palma cu a sa.

– Ești o prietenă bună pentru Lidia. E norocoasă să te aibă.

Callie dădu să îi răspundă, dar se auzi un zgomot puternic de motoare. Callie și Holden stătură pe loc, ridicând privirea la cer, în timp ce șase bombardiere americane de tip B-17 zburau pe deasupra, în formație perfectă, burțile lor argintii și strălucitoare văzându-se clar. Lui Callie îi bătu inima puternic în fața unei imagini impresionante, care, cumva, avea un efect și mai puternic pe fundalul întunecat al cerului nopții.

Vibrațiile zgomotoase îi făceau stomacul să se strângă, simțea furnicături până în tălpile picioarelor. După ce avioanele făcură un cerc și apoi se depărtară de unitate, ea suspină.

– Să știi că aici e atâta pace încât uneori uit că undeva, în lume, se poartă un război, până când se întâmplă un lucru ca

acesta care îmi amintește. Crezi că America va intra în război în cele din urmă?

Holden încruntă privirea. O trase ușor de mână, îndemnând-o să își reia mersul.

– Nu știu cum vom evita războiul dacă mai ține mult. Suntem aliații Angliei și ai Franței. Intrarea lor în război ne va atrage și pe noi. În ultimul ziar pe care l-am citit scria că America a început deja să trimită pe vapoare alimente în Anglia ca să ajute țara, un fel de program de împrumut și întrajutorare. El plecă privirea spre ea și, intuind, probabil, îngrijorarea din sufletul ei, îi zâmbi. Dar, chiar dacă vom ajunge să trimitem bărbați în loc de alimente, bătăliile nu se vor purta pe tărâm american. Nicio țară nu ar fi atât de nesocotită încât să atace America.

– Hawaii e tot în America, suntem în siguranță aici?

Emoția îi gâtuia vocea mai mult decât de obicei.

– Foarte. El îi vorbi pe un ton atât de hotărât, încât ea îl crezu. Din ce alt motiv au ales insula aceasta pentru a găzdui atât de multe baze militare? Avem de toate pe insulă: armată terestră, corpuri ale armatei aeriene, ale flotei navale... Gândește-te la tot ce se construiește în Pearl în vremea asta, vasele care vor deveni cea mai puternică baza navală americană din lume. Administrația de la Washington nu ar cheltui niciodată atâția bani dacă ar crede că există vreo șansă ca vasele să fie atacate. Știu că suntem în poziția perfectă pentru a lansa atacuri, dar suntem și foarte feriți aici. Nu trebuie să îți faci griji.

Ea îl strânse de braț.

– Chiar nu îmi fac. Cred că grija pentru Lidia și apoi mersul prin întuneric au băgat spaima în mine. Dar, sincer, sunt bine.

– Bun. El îi arătă cu mâna în față, spre Grant Hall. Și ai ajuns înapoi acasă, în siguranță. El urcă treptele până la ușa pe care i-o deschise. Acum mergi în cameră, citește Biblia, eu îți recomand ceva din Psalmi și îți garantez o noapte liniștită de odihnă, fără urmă de îngrijorare.

Ea lăsă capul într-o parte.

– Chiar mi-ai recomandat Psalmii?

– Mereu recomand ce e mai bine pentru pacient. Te cunosc îndeajuns de bine ca să știu că Psalmii sunt alegerea perfectă.

Ea dădu încet din cap, amintindu-și că pomenise de versetul din Matei mai devreme.

– Cunoști Biblia mai bine decât ți-ar plăcea să cred.

– Nu face presupuneri, Callie. Holden, arătăgosul, își făcu apariția din nou. Cuvântul psalm se referă la un cântec care, în general, se cântă la harpă și care, în esență, e menit să aducă liniște. O persoană îngrijorată are nevoie de alinare și așa a venit recomandarea mea de a citi Psalmii. N-am nimic mai mult de zis.

– Bine, fie cum zici, zise dând din deget. Dar eu tot nu te cred.

– Nu mă mir, dar nici eu nu sunt dispus să stau aici, pe întuneric, și să mai lungesc vorba. Noapte bună, domnișoară Myers!

Callie râse, apoi fără veste se ridică pe vârfuri și îi dădu o sărutare scurtă pe obrazul lui Holden.

– Mulțumesc că m-ai condus acasă.

O, ce față făcuse! Ea râse iar și intră în dormitor. După ce se schimbă în hainele de noapte, puse mâna pe Biblia ei veche și legată în piele, apoi o deschise la Psalmi, așa cum îi propusese pe neașteptate Holden. Dădu paginile și citi în treacăt, până ce ajunse la psalmul 121. Apoi, citi cuvânt cu cuvânt, recăpătându-și starea de liniște în timp ce mesajul îi cuprindea inima ca un balsam vindecător. Când ajunse la sfârșitul capitolului, citi cu glas tare: „Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul. Domnul te va păzi la plecare și la venire, de acum și până în veac."

Ea puse Biblia deoparte și închise ochii.

– Îți mulțumesc, Doamne Isuse. Păzește-ne pe mine, pe Holden, pe Mica și pe Lidia aici în Oahu și pe mătușile Vi și Viv până vom fi iar împreună. Îți mulțumesc pentru grijă. Amin!

Chiar dacă rugăciunea se dovedi mult mai scurtă decât obișnuia să stea seara de vorbă cu Tatăl ei ceresc, Callie era

pregătită de odihnă. Se strecură sub așternuturile patului și căzu îndată într-un somn liniștit.

Callie roti furioasă mecanismul de învârtire al mașinii de spălat vechi din spălătoria spitalului. Nu era în apele ei, iar mașina lipsită de viață părea un obiect nimerit pe care să își verse nervii. În ultimele zile, tot citise cuvintele liniștitoare din Psalmul 121, amintindu-și că Domnul veghea asupra ei și asupra tuturor celor dragi. Cu toate acestea, se lupta mereu cu tentația de a cădea pradă îngrijorării. În timp ce înmuia uniformele în apa cu săpun, împroșcând picături minuscule pe șort, trecu în revistă toate motivele pentru care îi ieșiseră fire albe înainte de a împlini măcar douăzeci și cinci de ani.

Primise o scrisoare de la mătușa Vivian prin care afla că mătușa Viola era bolnavă, că avea febră și tușea. Probabil era pneumonie, dar n-avea cum să își dea seama. Ea răspunsese tot printr-o scrisoare, cu o listă de instrucțiuni pentru o bună îngrijire, dar veștile circulau atât de greu dintr-o parte într-alta, încât nu avea de unde să știe dacă mătușa Vivian va primi indicațiile ei la timp pentru a-i fi de vreun folos. Ce mult își dorea să aibă un telefon ca să poată vorbi direct cu ele!

Și era îngrijorată și în privința lui Holden. Deși simțea că se mai îmblânzea, și ea profita de orice prilej de a-i mărturisi – sau, cum zicea el, de a-i propovădui – ea tot nu ajunsese în sufletul lui. Erau momente când părea vesel, glumea cu ea, dar nu de glume îi ardea ei. Ceva îi punea stavilă sentimentelor, dar încă nu descoperise ce anume.

Până să reușească lucrul acesta, nu avea cum să găsească o cale spre inima lui. Murmurul unei rugăciuni încăpățânate se auzea întruna în străfundul minții ei când căuta un mod de a ajunge într-un final la el și de a-i câștiga inima pentru Dumnezeu.

Dacă boala mătușii Vi și încăpățânarea lui Holden nu erau de ajuns să o țină trează și topită de griji nopțile, se petrecea

ceva rău și cu Lidia. Își pierduse strălucirea. Pe Callie o apăsa sentimentul de vinovăție și de teamă că întâlnirea ei cu Mica căscase o prăpastie veșnică între ea și colega ei de cameră.

Încercase să repare lucrurile față de Lidia, însă aceasta refuza să îi aprecieze strădaniile. Într-un gest disperat, Callie pornise o întreagă discuție aprinsă, acuzând-o pe Lidia că se bosumflase fiindcă Mica nu se îndrăgostise de ea. Nu reușise decât să își enerveze colega.

Mură hainele pline de săpun din spălător într-o cadă cu apă pentru clătit, strâmbându-se când cuvintele usturătoare ale Lidiei îi răsunară în minte.

„Nu mă bosumflu, Callie Myers! Da, am fost atrasă de Mica, dar nu e singurul pește din mare. Pot trăi și fără el. Și mai pot trăi și fără vorbele tale stropșite de evlavioasă falsă și de fățarnică ce îi face pe toți din jur să se simtă ca niște cetățeni de rangul doi. Tu și cititul tău din Biblie și citatele tale din Scriptură... De ce nu poți lăsa lumea în pace? Și îi faci pe toți să se simtă prost defilând țanțoșă ca Micuța Perfectă."

Să îi strige că e o evlavioasă falsă o durea chiar și numai când își amintea. Oare chiar o considera o fățarnică? Nu tratase niciodată cu voia pe cineva ca pe o persoană inferioară. Modul distant, înțepat al Lidiei era un mister în plus. Al cui să fie nasturele? De ce era Holden atât de cinic? Ce o supăra pe Lidia?

Callie ridică și afundă șorțurile în apa de clătit, apoi le trecu prin storcătorul de rufe. În timp ce întorcea mânerul, privind cum țâșnea apa din hainele care intrau pe barele storcătorului printr-o parte și cum ieșeau plate, ca niște clătite, pe partea cealaltă, continua să se gândească la purtarea stranie a Lidiei.

Tânăra cu voință de fier, ce părea în stare să cucerească lumea, părea acum înfrântă, iar Callie se temea că nu cumva ea să o fi doborât sufletește.

– Doamne, murmură ea în timp ce sucea mânerul și punea haine în storcător, mă simt pusă în încurcătură. Mi se pare că nu fac nimic bun în perioada asta...

Ca pentru a-i întări cuvintele, își prinse vârfurile degetelor între barele storcătorului. Ea țipă și dădu drumul mânerului, trăgându-și repede degetele. Își scuturâ mâna, încercând să scape de durere, țopăind prin cămăruță, de parcă umbla pe cărbuni încinși.

– Au, au, au, au!

Domnișoara Torkelson și Holden în urma ei dădură buzna în încăpere.

– Domnișoară Myers, ce naiba se-ntâmplă?

Callie se opri din dans și își apăsă mâna pe pieptul șorțului, strâmbându-se de durere. Din câte se părea, făcuse mai multă gălăgie decât își dădea seama. Se roși brusc la față, dar se simțea prea rău ca să se mai gândească la stânjeneala ei.

Șuieră.

– Mi-am prins degetele în storcător.

– Lasă-mă să văd. Holden trecu pe lângă domnișoara Torkelson și îi luă mâna lui Callie. Apăsă ușor pe fiecare vârf de deget. Te doare?

– Da, doare foarte tare! strigă Callie, încercând să își tragă mâna.

El strânse din buze.

– Nu e de glumă!

Ea îi aruncă o privire mânioasă, iar el înghiți în sec, încercând vizibil să își potolească hazul.

Domnișoara Torkelson își încrucișă brațele.

– Rana dumitale nu e de râs, domnișoară Myers, dar reacția ta copilărească te face cu siguranță să râzi.

Callie strânse din dinți, în timp ce Holden continua să îi piște degetele și să le îndoaie în direcții în care ea nu le voia întoarse. Domnișoara Torkelson stătea de pază, cu o privire încruntată ce îi întuneca fața mică și bucălată.

Callie își înecă un suspin.

– Îmi pare rău că m-am purtat nepotrivit, dar – fiecare apăsare pe vârful degetelor ei dureroase o făcea să ridice tonul – asta chiar doare!

Holden se întoarse către domnișoara Torkelson.

– Nu și-a rupt nimic, dar s-au umflat ușor. Propun să își înmoaie degetele în apă cu gheață pentru câteva minute, apoi să își învelească vârfurile degetelor în tifon și leucoplast ca să o protejeze. Va fi bine peste câteva zile.

Ale cui erau degetele acelea, în orice caz? Nu i se putea adresa direct? Callie își trase brusc mâna din prinsoarea lui lejeră.

– Îmi pot îngriji și singură degetele.

El înălță sprâncenele.

– O, da, cu siguranță ai dovedit asta.

Callie roși rapid din gât până pe frunte. Toată frământarea și îngrijorarea din ultimele săptămâni se ridicaseră la suprafață și dăduseră pe dinafară.

– Ești cel mai enervant, nesuferit și apăsător om pe care l-am întâlnit vreodată. Nu îmi mai pișca degetele, nu mai vorbi despre mine de parcă nu aș fi aici și nu te mai uita la mine de parcă tocmai mi-au crescut urechi mov și coadă.

– *Domnișoară Myers!*

Tonul surprins, răutăcios al domnișoarei Torkelson o aduse pe Callie pe culmea indignării.

– Da, doamnă?

– Ai fost nepermis de nepoliticoasă față de superiorul tău. Îi vei cere scuze imediat și apoi te vei întoarce la apartament, până ce mă voi gândi la o consecință pe măsura unei asemenea purtări scandaloase.

Lui Callie îi tremura bărbia. Întoarse privirea de la fața marmorată în roșu, de mânie, a domnișoarei Torkelson la cea a lui Holden, care părea lipsită de orice emoție. Își umezi buzele.

– Doctore Winters, eu...

– Nu te scuza, domnișoară Myers. Eu te-am provocat și, chiar dacă măsura ieșirii tale nervoase a fost, poate, nefondată, sunt dispus să o pun pe seama fragilității degetelor dumitale. El se întoarse către domnișoara Torkelson, iar căldura zâmbetului său urcă cel puțin cu douăzeci de grade. Domnișoară Torkelson, v-aș

cere ca domnișoara Myers să nu fie trasă la răspundere pentru comportamentul ei. Nu mă simt jignit și se pare că – îi aruncă în fugă o privire șugubeață lui Callie – toate strigătele astea au reușit să îi distragă atenția de la degete, iar eu asta consider că e un leac bun.

Domnișoara Torkelson strânse din buze.

– Nu știu...

– Eu știu. Au fost vorbele unor degete dureroase, nu ale domnișoarei Myers. În cele din urmă, o privi prietenos pe Callie. Ține degetele în apă cu gheață, domnișoară Myers, înainte ca umflătura să devină mai dureroasă. Dacă ai nevoie de ajutor se le pansezi, mă găsești în cabinet.

El se întoarse și părăsi încăperea.

Domnișoara Torkelson agită o mână grăsuță spre Callie.

– L-ai auzit pe doctor. Să faci cum ți-a zis. Apoi să te-ntorci la îndatoririle dumitale.

Callie vru să meargă spre ușă.

– Dar, domnișoară Myers, să nu mai vorbești niciodată cu vreunul dintre doctorii noștri într-un asemenea hal, oricâtă durere sau pricină ar fi. Acest lucru nu va mai fi îngăduit a doua oară.

Callie dădu aprobator din cap, fără să se uite la ea.

– Da, doamnă.

Se grăbi să caute gheață și un vas adânc. Trebuia să își stăpânească îngrijorările. Nu își mai putea permite astfel de ieșiri. Se gândi la buturuga de pe plajă, la pacea cu care asculta valurile spărgându-se de mal și la păsările care se chemau una pe alta în timp ce copacii șopteau un cântec de leagăn în spatele ei. Cât de curând posibil avea să împrumute mașina Lidiei și să meargă acolo. La bușteanul ei, singură cu Dumnezeu, ar trebui să își mai liniștească din gândurile acelea apăsătoare.

12

HOLDEN

– Uf!

Holden gâfâi lăsând din mâini bagajul greu pe podeaua colibei. Stârni praful şi îşi făcu vânt cu mâna prin pulbere, apoi strănută cu putere. Venise cu maşina cu două locuri a lui Mica până pe plajă, cât mai aproape posibil de piciorul muntelui, dar căratul acelei greutăţi făcuse drumul să pară mult mai lung. Îşi puse mâinile pe şale şi se arcui de spate, bucuros să audă un pocnet.

Apoi îşi roti umerii dureroşi în timp ce privea în jur prin spaţiul strâmt ca să se obişnuiască iar. În afară de nişte pânze de păianjen în plus, nu se schimbaseră multe. Îngenunche pe podeaua din lut şi începu să scoată câteva lucruri din rucsac. Intenţia lui fusese să aibă coliba locuibilă până la momentul acesta, dar îi fusese mult mai greu decât îşi imaginase la început să găsească timp ca să stea acolo.

Nu din pricină că nu ar fi încercat, doar că tot intervenea una sau alta. Râse cu amărăciune. Ei bine, una sau alta şi „cineva" anume se tot puneau în calea lui. Numai în dimineaţa aceea, când să plece, reuşise să îi atragă atenţia câteva momente, stând în ceaţa diafană, atât de obişnuită în Oahu, cu faţa îndreptată spre răsărit. Cei mai mulţi oameni se ascundeau sub o umbrelă, dar nu Callie. Ea stătea cu capul descoperit, ca picăturile de

umezeală care îi făceau broboane în părul rebel să zâmbească cerului. El o strigase, neputând rezista imboldului de a o tachina puţin.

– Nu crezi că ar fi bine să te fereşti de ploaie?

Ea arătă spre un curcubeu uriaş care parcă atârna peste întreaga insulă.

– Ia uite colo, Holden Winters! Vocea ei veselă suna triumfătoare. Vezi dovada prezenţei lui Dumnezeu?

Privind spre cer, el dădu din cap.

– Priveşte cum mărturiseşte natura că soarele se leagă de picăturile de ploaie şi formează o prismă uriaşă.

Chiar de la distanţa ce îi separa, văzu cum îşi ţuguia buzele şi îşi înăbuşi un zâmbet.

– Doctore Winters, *Dumnezeu* a trimis curcubeul ca semn pentru poporul Său că nu va mai trimite niciodată potop pe pământ. Aşa spune în Geneza, în primul capitol din Biblie.

El flutură un deget la ea.

– Iar îmi spui poveşti.

El îi întoarse spatele şi aruncă rucsacul în portbagajul maşinii lui Mica. Nu trebuia să se uite ca să ştie că îşi pusese mâinile în pumn pe şoldurile ei înguste, arţăgoasă. Văzuse des postura aceea în ultimele două săptămâni de când o ajuta să îşi panseze degetele lovite.

El râse iar, amintindu-şi de insistenţa ei încăpăţânată. O acuzase că îl provocase, iar ea se ridicase vitează la înălţimea provocării. Nu putea fi altfel decât tenace. Şi, de când el strecura câte un verset din Biblie când îi făcea morală, parcă aştepta să repete acest lucru.

Oricum, ridicase garda sus de tot, ca ea să nu îl mai prindă citând din cărţile sfinte. De fapt, lui îi plăceau micile lor schimburi de replici. Câtă vreme se cicăleau, putea păstra distanţa în privinţa emoţiilor. Asta cu condiţia să nu se mai gândească la ea.

În bagaj avea nişte cârpe pentru curăţenie, tot felul de unelte, o cutie de cuie, o perie mică de paie, mănuşi de lucru, o carafă cu apă de băut, nişte pachete de biscuiţi, brânză şi o găleată. Scoase

totul, mai puțin mâncarea. Folosindu-se de un ciocan și un cui, făcu un fel de cârlig pe una din grinzile de susținere și legă rucsacul de el. Apoi își îndreptă atenția spre harababura din jur.

De unde să înceapă? Puse mâna pe mătură și începu să dea jos pânzele de păianjen și să scoată praful din colțurile unde se strânsese de ani de zile. Pufăia și strănuta și nu o dată ieși afară pentru o gură de aer proaspăt. Plecă privirea la pieptul cămășii, văzu stratul de praf și scoase un pufnit scurt, amuzat. Ultima dată când fusese acolo, se umpluse de funingine. Azi de praf.

– Ei bine, nimeni n-a zis că a face curățenie e o treabă curată, zise el, luându-se prin surprindere cu propria voce. De altfel, cămașa e distrusă oricum.

Alesese cămașa aceea deoarece încă avea niște pete gri deschis pe umeri, rămase de la ploaia de funingine cu care se pricopsise în deplasarea pentru curățenie de dinainte. Având pete și un nasture lipsă, nu mai servea la nimic, decât drept cămașă de lucru.

Stătea pe peticul de pământ din fața ușii, savurând aerul curat și sunetele plăcute ce îl înconjurau. Frunzele palmierilor de deasupra capului foșneau în bătaia vântului ce venea dinspre ocean, dând naștere unui șuierat ce nu se putea măsura cu mugetul și zdrobirea valurilor pe mal. Până și acolo, la mare înălțime, puterea valurilor era cu neputință de ignorat.

Păsările mării țipau și strigătul unei păsări ce suna ca balamaua unei uși ce avea nevoie să fie unsă se auzea de undeva de prin copaci.

– E liniște aici.

El scutură capul, râzând fiindcă vorbise cu glas tare din nou. În mod normal, nu vorbea cu sine. Îi rezerva acest lucru lui Callie. Desigur, nici ea nu vorbea mereu de una singură, ci, mai degrabă, vorbea cu voce tare partenerului ei imaginar, care nu o părăsea niciodată. Ca să nu mai spună că ar fi fost în stare să se certe cu el în privința aspectului imaginar.

Pentru ea, Dumnezeu era foarte real. Într-un fel, îi era milă de ea. Într-o zi, își va pune nădejdea ca Dumnezeu să fie prezent și El nu se va arăta. În ziua aceea, conștientizarea absenței

lui Dumnezeu avea, probabil, să o cutremure, la fel cum se întâmplase în cazul lui. Chiar dacă nu credea că Dumnezeu a creat totul, recunoștea totuși că în Oahu se găseau nenumărate minunății care să încânte simțurile.

În orice direcție își îndrepta privirea, era mator, al frumuseții, de la frunzele uriașe de palmier de deasupra capului, până la tufele splendide de crăciunițe, care erau încă în plină floare. Străfulgerări stacojii, roșu-portocaliu și galbene ale penajului păsărilor ce zburătăceau prin frunziș îl uimeau cu culorile lor vii.

Până și cerul avea o nuanță diferită de albastru – mai senin, mai intens la culoare – decât în Chicago, mulțumită, în parte, lipsei fabricilor care emanau fumul ce încețoșa privelișteа. Apoi, desigur, întinderea mării până departe în fața lui, părând nesfârșită. O, da, era multă frumusețe.

Dar Holden știa mult prea bine că exista și multă urâciune. Dacă omul recunoștea meritul lui Dumnezeu pentru cele bune, atunci Dumnezeu trebuia să fie pregătit să ia asupra Sa și urâciunea. Acesta era principalul său argument în fața lui Callie, dar ea nu voia să asculte de rațiune.

Mai luă o gură de aer umflându-și pieptul înainte de a se întoarce în întunecimea colibei sale. Îi luă un moment până să i se obișnuiască ochii, apoi mormăi în barbă.

– Trebuie să găsesc un loc pentru niște geamuri aici.

Lumina ar îmbunătăți mult aspectul în interior, mai ales la final, când va fi curat. Dar asta nu se putea întâmpla decât dacă nu mai cădea pradă visării și se apuca de treabă.

Mai bine de jumătate de oră, folosindu-se de o caricatură de mătură, îndepărtă cât mai mult praf cu putință de sub acoperișul din frunze, fără să dea găuri în tavan. După aceea, dădu cu mătura pe fiecare perete, se sus până jos. Uimitor cât praf! Particulele minuscule făceau vârtej prin aer și, probabil, jumătate se așezau chiar pe locul unde fuseseră înainte. Dar cum altfel să faci curățenie?

Trebuia să mătură și pe jos, dar măturica pe care o adusese ajungea pe pământ numai dacă se îndoia cu totul de spate sau se târa. Niciuna dintre mișcări nu îl atrăgea. Se încruntă la lutul de jos, cu mâinile pe șolduri, așa cum stătea Callie atât de des. Râse. Își înfigea palmele mici în șolduri ca un ucigaș experimentat, cu mâinile fixate pe pistoale. Și era gata să tragă, așa cum fusese și cu o săptămâna în urmă, când o zărise ieșind din debaraua cu materiale.

El o întărâtase.

– E ciudat... tot lui Dumnezeu îi acorzi meritul pentru toată mizeria pe care ai șters-o cu mopul azi?

Ea ridică bărbia simpatică și scăpără din ochii verzi.

– Nu, doctore Winters. Dar Îi mulțumesc pentru brațele astea două, care devin mai puternice cu fiecare zi fiindcă am tot frecat cu mopul în ultima vreme.

Luă poziția unui bărbat musculos, îndoind brațele și strângând pumnii la înălțimea umerilor. El se întorsese repede cu fața în partea cealaltă ca să nu se vadă că îi venea să râdă. Cât de caraghioasă era când făcea pe dura cu șorțul cu volănașe și dungi și papuci în două culori. De altfel, o fi crezând ea că avea mușchi, dar el nu îi prea vedea. Când o luase pe hol, auzise în urma lui lipăitul ușor al tălpilor ei pe podeaua din gresie.

– Și te-ai gândit vreodată la minunea mușchilor, doctore Winters? Corpul nostru e un miracol în sine. Oamenii sunt creați într-un mod minunat și înfricoșător. Există ceva mai complicat decât corpul omenesc?

Holden se oprise din mers și o privise de sus cu aroganță, spera el. Găsea că îi era din ce în ce mai greu să reziste ochilor ei verzi și părului roșcovan, veșnic rebel.

– Corpul omenesc e o mașinărie, domnișoară Myers. Fiecare parte este legată de o rotiță sau de pistonul unui motor. Miraculos? Nu prea. E aceeași „mașinărie" peste tot în natură. Pur și simplu.

Își continuase drumul, dar ea se ținea după el cu pași grăbiți. Nu putea să își țină închisă gurița adorabilă.

– Pur și simplu? De la sine? Atunci explică-mi, rogu-te, cum de oamenii sunt singurii care au rațiune, „pur și simplu". Ar fi vrut să îi răspundă, însă ea continuase. Îți pot da eu răspunsul. Fiindcă Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său și tot El i-a dat stăpânire peste animalele de pe pământ și păsările cerului. Ne-a dat un creier cu care să gândim pentru ca să putem alege să credem în El.

– Sau putem să ne folosim creierul și să nu credem, ce zici?

El voia să fie amuzant, dar ea făcu o față lungă și lăsă umerii.

– Păi, poți, fiindcă e alegerea ta, numai că... Îi dăduseră lacrimile. Nu știu cum aș fi putut trăi fără El. Nu știu cum poți tu trăi fără El.

Regretase enorm să o vadă atât de tristă, dar nu voia să facă nimic în legătură cu acest lucru. Astfel, pornise iar spre biroul lui, sperând ca ea să nu îl urmeze.

– Domnișoară Myers, a fost foarte interesant să stăm de vorbă, dar mă așteaptă un morman de hârtii, iar pe tine geamurile. Dacă le speli bine de tot, poate discutăm mai târziu cine e responsabil de peisajul din spatele geamurilor.

Ciudat cât de dezamăgit se simțise că îl lăsase să plece fără alte comentarii. El pufni zgomotos și întinse mâna după găleată.

– Trebuie să spăl pereții.

O luă pe o cărare îngustă ce cobora coasta muntelui până la plajă. Când trecu pe lângă câțiva pomi răzleți, aruncă o privire spre buturuga bătută de vreme unde o văzuse pe Callie pentru prima oară. Se opri brusc, cât pe ce să alunece. Femeia cocoțată pe buturugă era Callie? Cu siguranță avea vedenii. Se furișase în gândurile lui în ultima vreme, cu siguranță i se părea. Se frecă la ochi și se uită din nou.

Totuși, nu avea vedenii. Ea era pe buturugă, cu spatele la el, cu brațele întinse pe lângă ea, ținându-se dreaptă. Stătu o clipă și îi admiră lucirile roșcovane ale părului și adierea vântului care îi răvășea ușor șuvițele. Părea atât de liniștită, atât de împăcată cu ea însăși și cu împrejurimile. Așa cum el nu se simțise niciodată.

Își înăbuși un geamăt. Va fi chiar în vizorul ei odată ieșit din frunziș la poalele muntelui. De ce trebuia ea să îi încurce planurile? Și acum ce să facă? Se încruntă și se gândi ce posibilități avea. Putea să se întoarcă la colibă și să facă reparații, în loc să spele pereții. Dar nu, era prea aproape și putea auzi ciocanul. Dacă făcea zgomot, sigur venea să verifice de unde vine, doar văzuse cât era de curioasă.

Atunci, ce să facă? Tresări. Oare chiar se ascundea de Callie? Ce ridicol! De ce să lase o fată cât un țânțar să îi schimbe planurile? Dacă îl vedea, foarte bine. Găsea el o soluție pe loc.

Strânse mânerul găleții și porni după apă. Cu un ochi la Callie și cu unul la ocean, ajunse pe plaja nisipoasă și se împiedică de o rădăcină ieșită în afară. Găleata din metal se lovi cu zgomot de genunchiul lui, tăindu-i respirația și așteptând ca...

– Salutare, doctore Winters!

Bucuria din vocea ei și căldura cu care îl primise îi făcură inima trădătoare să bată și mai repede de încântare.

– Ce vânt te aduce azi pe aici?

Cum să îi răspundă? N-ar fi vrut să îi spună despre ascunzătoarea lui secretă. Ridică găleata în aer.

– Merg după apă.

Ea își apropie sprâncenele.

– Ai bătut atâta drum până la plajă după apă?

– Da. Eu... Ar fi vrut să fie mai inventiv... vreau niște apă sărată.

– Aha! Ea își puse mâna grațioasă streașină la ochi și începu să își legene picioarele – goale, observă el – înainte și înapoi. De ce?

El căută în minte ceva plauzibil, dar, înainte să poată veni cu ceva, ea scoase un țipăt de spaimă. Căută cu mâna ceva de care să se țină, dar nu găsi nimic și căzu în spatele bușteanului.

– Callie!

Aruncă găleata și o luă la fugă. Ajunse la buștean și sări peste el ca peste obstacolele din întrecerile școlare. Se aplecă și se lăsă în genunchi, pe nisip, lângă ea.

– Eşti...

Teama i se risipi ca frunza în vânt. Buna dispoziţie îşi făcu din nou apariţia. Ea stătea întinsă pe spate, cu picioarele sprijinite de buturugă, cu mâinile pe burtă şi cu ochii închişi. Se zgâlţâia toată de la râsul înfundat. El clătină din cap râzând. Se ridică în picioare şi îi întinse mâna.

– Haide, neîndemânatico, dă-mi voie să te ajut să te ridici.

Râzând cu poftă, ea prinse mâna pe care el i-o oferea, cu mâinile amândouă şi îi îngădui să o ridice în picioare.

– Mulţam!

Ea îşi scutură partea din dos a salopetei cafenii ce îi venea ca turnată, îşi îndreptă bluza fără mânecі şi îşi scutură părul de nişte fire uscate de muşchi. Apoi, îi zâmbi larg.

– Doctore Winters, chiar ştii să dai o faţă pe spate.

– O, nu! El ridică ambele mâini ca şi când s-ar fi predat. Nu da vina pe mine. Dacă vrei să stai pe o suprafaţă lunecoasă, trebuie să ţii picioarele nemişcate. O privi cu un aer serios. Te doare ceva?

Ea ridică din umeri.

– În afară de mândria mea, mai nimic.

Ea se cocoţă înapoi pe locul unde stătuse înainte, cu faţa la ocean şi cu picioarele atârnate. El îşi ascunse un zâmbet. Nu îşi legăna picioarele. El ocoli capătul buşteanului. Lăsându-se cu podurile palmelor pe muchie, îşi făcu vânt sus cu spatele, apoi se întoarse şi se sprijini cu piciorul stâng pe lemn. Îşi cuprinse genunchiul ridicat cu braţul ca să se echilibreze. Din poziţia aceea, el îi putea admira profilul frumos.

– Tu ce faci aici?

– Mă gândesc. Ea întoarse capul şi îi întâlni privirea. Îţi datorez mulţumiri.

– Pentru că te-am ajutat acum?

Ea tăgădui dând din cap.

– Atunci pentru că te-am scos din buclucul cu domnişoara Torkelson, când ţi-ai ieşit din pepeni?

Obrajii îi zvâcniră.

– Nu, nici pentru asta.

– Atunci pentru ce?

– Pentru că m-ai făcut să mă cercetez.

El își lăsă bărbia puțin, uitându-se la ea cu sprâncenele lăsate. Ea dădu din cap.

– M-ai auzit bine. M-am gândit mult la mine și la lucrurile în care cred de când am început mica noastră... ăăă, luptă de idei, ca să zic așa, în lipsa unui cuvânt mai potrivit. În timp ce încercam să îți dovedesc existența lui Dumnezeu, am redescoperit, la rândul meu, adevărul despre El, și e un lucru bun.

– Hm, zise Holden scurt. Credeam că ești deja convinsă pe deplin. De ce să ai nevoie să îți dovedești ceva?

– O, nu îmi dovedesc nimic. Știu că am dreptate. Dar îmi amintesc de ce.

El scutură din cap.

– Nu pricep.

Callie se întoarse și își ridică picioarele goale pe lemn. Se rezemă de o creangă robustă ce se înălța dinapoia ei și își puse mâinile pe coapse.

– Ca să înțelegi, părinții mei credeau în Dumnezeu. Relația lor cu El a fost atât de firească, încât mi-a fost ușor să văd că era reală. Dumnezeu locuia cu noi în casă, se vorbea despre El și I se vorbea la fel de lesne cum vorbim noi unul cu altul. Astfel, L-am cunoscut de timpuriu pe Dumnezeu. Tăcu și aruncă o privire în jur, apoi îl fixă din cu privirea. Dar, în ultima vreme, datorită ție, mi-am tot pus întrebarea de unde știu că este adevărat. De unde știu că Biblia nu e numai o carte de povești, cum îmi tot spui tu. Și peste tot unde întorc privirea, văd dovada că Biblia e adevărată și că e scrisă ca să ne dovedească existența lui Dumnezeu.

Holden ar fi vrut să o contrazică, doar că seninătatea tinerei îl reduse la tăcere.

– De pildă, în Psalmi, e un verset care zice că gândurile lui Dumnezeu cu privire la noi întrec numărul boabelor de nisip. Mă uit la plaja aceasta – privirea ei lunecă spre malul apei – și mă

gândesc că e imposibil să numeri boabele de nisip. Atât de des se gândește Dumnezeu la mine. Când privesc lucrurile în felul acesta, am un sentiment, în adâncul sufletului meu... Ea își puse o mână pe piept și trase aer încet. Simțământul acesta îmi umple toată ființa. Mă ajută să ajung la propriile concluzii.

Ea își întinse picioarele în față, stând iar cu fața la ocean. Îl aștepta să pună întrebări. El nu voia să întrebe nimic, însă, din nu știu ce motiv, se arătă curios.

– Și la ce concluzie ai ajuns?

Callie continua să privească în jur, dar, după felul în care colțurile buzelor i se ridicară, el știu că îi dădea ocazia așteptată. Chiar și așa, gândul acesta nu îl rodea atât de tare cum l-ar fi frământat altă dată.

– E vorba despre credință, doctore Winters. Fie o ai, fie nu. În cele din urmă, ea își întoarse privirea spre el și bătu ușor cu mâna pe suprafața netedă a trunchiului de copac. Gândește-te la acest lucru, de exemplu. O persoană care nu a călcat niciodată pe insula aceasta, dar care a studiat-o în amănunt și știe toate detaliile despre ce e natural pentru o astfel de insulă și ce nu, n-ar zice că pe plaja aceasta se găsește așa ceva. E prea greu de crezut. Oricum ar fi, genul acesta de copac nu crește natural aici. Iar Oahu e la kilometri distanță de orice continent unde crește natural acest tip de copac. Cum s-a întâmplat să ajungă pe plaja unei insule din Hawaii? Am putea spune: „E imposibil! N-are cum!" Corect?

Nu avea cum să nu fie de acord cu modul ei de gândire până la momentul acela, așa că încuviință din cap.

Ea se lumină la față.

– Înțelegi? Aceasta este credința. Stăm pe ceva necuprins de gândirea omenească. Știu că e aici pentru că am căzut de pe el de două ori, dar nu ar trebuie să fie aici. Ea lăsă capul într-o parte și ochii i se umplură de lacrimi. Doctore Winters, ești om de știință. Trebuie să simți în realitate ceva ca apoi să crezi. Credința e invers, trebuie să crezi înainte să poți simți pe deplin realitatea.

Și, oricât aș încerca, nu pot face acest lucru real pentru tine. Va trebui să descoperi singur.

Ea îi vorbise cu înflăcărare, dar uitase să lămurească un lucru: de ce era atâta durere și suferință. Ca medic, văzuse mai multe decât și-ar fi dorit. Ca om, le trăise pe pielea lui. Să creadă ceva ca să simtă că există? Crezuse cândva, dar acum nu dorea să se întâlnească față în față cu Dumnezeul care îngăduise ca soția și fiul lui să moară înainte ca viețile lor să înceapă cu adevărat. Dar cum să o convingă pe tânăra aceasta idealistă și nevinovată să vadă adevărul fără să îi împărtășească suferințele lui cele mai adânci?

– Doctore Winters?

El tresări, cât pe ce să alunece într-o parte și să cadă de pe buturugă. Își recăpătă echilibrul și apoi agită, în joacă, un deget, ca să înviorеze atmosfera.

– Ai făcut asta intenționat.

Ea îl privi cu un aer nevinovat.

– Dacă aș fi vrut să te fac să cazi, aș fi reușit, tocmai cum voi reuși până la urmă să îți dovedesc că Dumnezeu există.

El își dădu ochii peste cap. Nu era nici mai mult nici mai puțin decât perseverență. Sări jos și se duse să își recupereze găleata aruncată. Dar, la aproape trei metri distanță, singurătatea îl lovi puternic, de parcă l-ar fi izbit un val asurzitor al oceanului.

Nu știa ce să facă. Oare putea să aibă încredere în ea? Se întoarse încet. Ochii ei verzi se uniră cu ochii lui albaștri și toate grijile se risipiră.

– Domnișoară Myers, ți-ar plăcea să vezi ceva?

– Sigur.

Ea alunecă de pe buștean și se aplecă, dispărând pentru o clipă din vedere. Când își îndreptă corpul, ținea în mână o pereche de tenișI albi din bumbac.

Callie zâmbi.

– Ador să simt nisipul între degetele de la picioare, dar am atâta minte să nu alerg de-a lungul plajei în picioarele goale. Ea îi arătă talpa piciorului drept. Vezi? Nicio tăietură.

Tot cu zâmbetul pe buze, ea se așeză pe nisip și își puse tenișii în picioare. El nu își putea dezlipi ochii de la ea. Era o femeie în toată firea și, totuși, lipsită de griji ca un copil. Nu întâlnise niciodată pe cineva ca ea. Cât de mult își dorea...

Ea se ridică și îl privi așteptând o reacție. Ca să își ascundă gândurile tulburătoare, el afișă un aer serios.

– Dacă îți arăt, va trebui să păstrezi secretul.

Ea își încrucișă degetele pe piept. El se stăpâni să nu râdă.

– Și trebuie să mă ajuți.

– Să te ajut?

Ea porni în urma lui, de parcă s-ar fi învoit deja.

– Am de strâns multă mizerie și, de vreme ce tu ai multă experiență la curățenie în ultimul timp, mă gândesc că ești persoana potrivită pentru treaba asta.

Ea se opri brusc și coborî colțurile gurii, apoi zâmbi deodată până la urechi.

– O, ești imposibil!

Ea agită pumnul la el, era amenințătoare ca un țânțar. El ridică un deget.

– Ai zis că n-ai să mă mai faci imposibil vreodată.

Spre încântarea lui, ea își înfipse mâinile în șolduri și îl privi mânioasă. El râse și o luă la fugă. Ea îl urmă cu pași apăsați, în timp ce râsetul ei vesel se rostogolea odată cu valurile. Inima lui era mai ușoară decât fusese de ani de zile, iar azi – și numai azi – avea să se bucure din plin de ea.

13

Callie

Callie crezu că îi crapă pieptul. Îl urmă pe Holden pe o cărare șerpuitoare, îngustă, ce ducea sus, pe munte. Când, în cele din urmă, el se opri, ea se prăbuși pe pământul acoperit cu mușchi de sub nucii ce îi ofereau adăpost.

– Ufff! Când m-ai întrebat dacă vreau să văd ceva, n-am știut că vorbești de acoperișul lumii.

El râse, făcând vârste cuceritoare pe la colțul ochilor. Nu părea deloc să fi rămas fără aer. Callie se minuna de rezistența lui fizică. Probabil că el făcuse urcușul de nenumărate ori până atunci.

– Cât de sus am ajuns, în orice caz?

Ea se ridică în picioare și privi în urmă spre plajă. De la înălțimea aceea, întinderea de nisip părea mult mai mare, iar oceanul parcă se rostogolea la infinit. Zări buturuga care arăta cât o țigară și o cuprinse neliniștea. De câte ori o privise Holden din locul acela?

– E... I se puse un nod în gât. E o priveliște minunată.

– Nu te-am adus să vezi priveliștea, deși sunt convins că îți place. Știu sigur și că Îi vei da meritul pentru peisaj Dumnezeului tău... din nou... dar scutește-mă de predică, bine? Am mai auzit-o.

Ea se uită peste umăr la el și îți țuguie buzele. Vorbele lui o enervau, dar privirea glumeață din ochii lui albaștri îi risipi nemulțumirea.

Ridică din umeri.

– Am înțeles, doctore Winters, nu te voi încânta cu părerea mea despre al Cui e meritul pentru frumusețea aceasta incredibilă, dar asta nu înseamnă că nu o să vorbesc deloc despre El. Te-am prevenit.

Ea îi aruncă un zâmbet șiret. Holden își dădu ochii peste cap și mâinile în lături de parcă ar fi vrut să spună: „De ce eu?" Apoi, ea se suci pe un călcâi și se strâmbă la cea mai dărăpănată locuință pe care o văzuse vreodată.

– Pot să presupun că, de vreme ce nu mă aflu aici să admir priveliștea, sunt aici ca să mă uit la coșmelia asta?

El zâmbi larg.

– Întocmai. Refugiul meu secret. Cel puțin, va rămâne refugiul meu secret dacă ești o persoană de încredere.

El o privi pieziș, ca și cum nu era sigur dacă să aibă încredere în ea sau nu. Ea dădu din cap.

– O, da, secretul tău e în siguranță cu mine.

El o studie pentru o clipă, ochii lui se îngustară bănuitor, apoi râse iar.

– În regulă, domnișoară Myers, vino înăuntru să vezi umila mea „casă departe de casă".

O pofti să intre. Ea merse până dădu de un loc foarte prăfuit și făcu încet un cerc. În afară de o sobă ruginită pe lemne, nu era nicio piesă de mobilier. Pereții păreau făcuți din crengi tinere, împletite cu vrejuri, doar exteriorul fusese acoperit cu stuf. Lumina nu pătrundea decât prin crăpăturile ușii. Baldachinul bogat al copacilor și plantele mari din fața colibei lăsau puțin loc soarelui.

– Locul ăsta are nevoie de geamuri. Ea strâmbă din nas. Bineînțeles, dacă ar fi suficientă lumină aici, ai vedea bine cât de murdar este.

Holden izbucni în râs.

Ea îl privi nedumerită.

– Ce e atât de amuzant?

– Tocmai ai spus, aproape cuvânt cu cuvânt, ce am avut în minte înainte să cobor pe plajă după apă.

Ochii lui radiau în timp ce zâmbea.

– Serios?

Nu putu să nu zâmbească la rândul ei. El dădu din cap că da. Ea aruncă iar o privire prin spațiul strâmt.

– Se zice că mințile sclipitoare gândesc la fel, dar n-aș fi crezut niciodată posibil așa ceva la noi doi.

– Că amândoi avem minți sclipitoare?

Ea îndrăgea latura aceea glumeață pe care el o arăta mult prea rar.

– Firește că nu, prostuțule. Că ne-am putea înțelege în vreo privință. Mereu ne contrazicem.

El ridică o sprânceană.

– Nu ne-am contrazice, dacă n-ai fi atât de încăpățânată.

– Eu? Fiindcă el începu să râdă, făcu și ea la fel. Cu tine trebuie să am grijă, doctore Winters. Va trebui să fiu mereu cu ochii în patru în preajma ta.

El se sprijini cu mâna de sobă și scoase un oftat greu.

– Ai zis că mă vei ajuta, drept e? Locul ăsta chiar are nevoie. Ai vreo propunere de unde să începem?

Callie dădu din cap.

– Da. Întâi de toate, de vreme ce nu suntem la spital, vrei, rogu-te, să îmi spui Callie? Și, cu permisiunea ta, mi-ar plăcea să îți spun...

De săptămâni în șir se gândea la el ca la Holden, dar, brusc i se părea că era prea familiar să îl cheme pe numele mic. Tulburată, ea plecă privirea și observă ceva.

Cămașa lui nu avea un nasture.

Nasturele de la mijloc.

Același nasture pe care îl smulsese de la cămașa salvatorului ei misterios. Ea arătă cu un deget ce îi tremura.

– Nasturele tău.

El plecă privirea la cămașă și zâmbi.

– Da, știu. L-am pierdut. De aceea nu mai port cămașa asta decât la treburile foarte murdare. Când s-a rupt nasturele, s-a rupt și o parte din material, vezi?

Așadar, el era bărbatul care sărise în ajutorul ei. El fusese de la început, nu Mica. Misterul era dezlegat. Atunci de ce îi bătea inima atât de tare? Își puse palmele pe pieptul ce îi fremăta și se forță să întâlnească lumina ochilor lui albaștri.

El lăsă capul într-o parte, cu o privire întrebătoare.

– Nu îți place cămașa asta? Îmi dau seama că nu e potrivit să port o cămașă fără un nasture, dar nu suntem în cel mai civilizat loc.

Callie își stăpâni emoțiile.

– Nu, nu e vorba de asta. E... Ea își umezi buzele. Holden, n-ai pierdut nasturele. Eu... eu ți l-am smuls.

El se trase îndărăt, un zâmbet schițat pe jumătate arcuindu-i buzele.

– Cum?

– Eu l-am rupt, acolo pe plajă, când m-ai ajutat să mă ridic. Eram încă ametită după ce mă lovisem la cap și trebuie că m-am agățat prea tare de cămașă, fiindcă am rupt-o. El o privea foarte ciudat. Oare se înșela? Tu m-ai ajutat atunci? Când îți dăduseși cu funingine pe față ca să te aperi de țânțari?

El strânse mâna pumn și o duse la buze, ca și când ar fi încercat să țină ceva în el. După un moment de încordare, izbucni într-un râs zgomotos. Două păsări zburătăciră dintr-un tufiș din fața ușii. El se îndoi de mijloc, ținându-se de burtă și ea nu reușea decât să se întrebe dacă nu cumva el înnebunise din senin.

Trebuia oare să o rupă la fugă la vale și să cheme ajutor? În timp ce ea făcu un pas nesigur spre ușă, el se îndreptă de spate, tuși în pumn, scutură din cap, tuși iar și apoi îi zâmbi cu gura până la urechi.

– Callie, iartă-mă pentru ieșirea asta. Dar dacă ți-ai vedea fața. Ești prea serioasă, nu m-am putut abține. El râse înfundat, se lovi cu palma peste coapsă și scutură iar din cap, încercând din

câte se vedea să își stăpânească pofta de râs. Acum, trebuie să mărturisesc... Nu mă luptam deloc cu țânțarii în ziua aceea. Am inventat povestea fiindcă nu îți puteam spune ce făceam.

Ea ridică încet din umeri.

– Ce făceai?

El arătă cu mâna spre sobă.

– Am vrut să văd dacă soba mai poate fi folosită. Desfăcusem coturile burlanului și încercam să mă uit prin gaura ce dădea spre acoperiș. Ceva o bloca așa că am băgat pumnul prin ea.

Cuvintele lui zugrăveau un tablou în mintea ei. Brusc, înțelese. Un zâmbet începu să îi înflorească până să termine el povestea.

– Funinginea ce bloca țeava mi-a umplut fața și cămașa asta. El râse înfundat. A fost una dintre cele mai nebunești mișcări pe care le-am făcut în viața mea.

Imaginându-și surprinderea lui când funinginea explodase din țeavă, Callie nu își mai putu stăpâni râsul. Un râs zgomotos, nepotrivit pentru o doamnă, îi clocotea în piept. Dădu drumul unui hohot de râs aproape la fel de nestăpânit ca al lui. Ea își recăpătă stăpânirea de sine și îi zâmbi cu buze tremurânde.

– O, vai de mine, Holden, mă bucur atât de mult să știu că ești și tu om.

– Vrei să zici că te-ai îndoit de asta?

– Uneori. Zâmbetul lui îi spuse că nu se simțea jignit. Ea continuă. Ești atât de... serios. Îmi place latura asta a ta.

Expresia de pe fața lui se mai îndulci, schimbându-se de la haz la... altceva. Ceva ce ea se temea să cerceteze. Ea înghiți iar în gol și păși în lături spre ușă, unde adierea înmiresmată îi răsfăța simțurile.

– Pot să te întreb ceva?

El nu își clinti privirea pătrunzătoare.

– Desigur.

– De ce scrie pe nasture M.H.?

El își coborî sprâncenele negre.

– M.H.?

– Da. Când m-am uitat la nasture, am observat niște litere: M.H. Așa că am crezut...

Deodată ea se simți stânjenită să îi împărtășească ce credea. El se apropie și ea se feri instinctiv. El ieși din colibă și se întoarse câteva clipe mai târziu cu o crenguță. În timp ce ea privea, nedumerită, el se lăsă pe vine înaintea ei și desenă cu rămurica literele M.H. pe podeaua de lut.

– Asta ai văzut pe nasture?

Ea privi peste umărul lui și dădu din cap că da. El se ridică, o luă de mână și o conduse de partea opusă a desenului.

– Acum, privește. Ce vezi?

Ea scoase un icnet abia auzit. Literele întoarse cu susul în jos erau H.W.

– Holden Winters. Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte...

Ea lăsă capul într-o parte și privirea ei întâlni ochii aceia de un albastru incredibil, care îi captivaseră inima de când îi văzuse. Se simți deodată amețită și nu putea da vina pe lovitura la cap.

Bărbatul acesta...

Tulburată, ea se întoarse cu spatele la el și privi pe ușă.

– De ce, Doamne iartă-mă!, ai inițialele gravate pe nasture?

El păși în calea ei și se rezemă de tocul ușii.

– Din câte îmi amintesc, eram în tren, în drum spre Honolulu. Mi-am scos cuțitul de buzunar ca să îmi curăț unghiile – ca să nu adorm – și, de plictiseală, mi-am scrijelit inițialele pe nasture. A fost un gest făcut fără un scop anume. Nu mi-am închipuit că ar putea însemna ceva.

– Mie sigur mi-a dat un mister de rezolvat. Ea privi lung la frunzișul ce era dincolo de corpul lui musculos. Erai de nerecunoscut acoperit de toată funinginea aceea, așa că m-am uitat după un doctor cu ochi albaștri și cu inițialele M.H.

– Și când l-ai întâlnit pe Mica Hatcher – el se aplecă într-o parte, punându-se în vizorul ei – ai crezut că el te-a ajutat să te ridici.

Ea își împreună brațele pe piept.

– Da, chiar dacă vocea lui nu suna cunoscută, am crezut că el era. Toate celelalte se potriveau: ochii albaștri, doctor, inițialele potrivite...

Dar inima ei îi spusese altceva de fiecare dată când era cu Mica.

– De asta ai petrecut atât de mult timp cu el în ultima vreme?

Într-un final, ea îl privi în față.

– Am stat cu el fiindcă mi-a cerut să petrec timp cu el. Ea se încruntă. Și n-a fost chiar „atât de mult timp".

El ridică din umeri.

– În regulă. se dezlipi de ușă. Ți-e foame?

Ea îl privi mirată.

– Foame?

El trecu pe lângă ea și îi întinse mâna după un sac de iută agățat de o grindă.

– Tot ce am e niște brânză și niște biscuiți, dar îți vor da energie ca să poți face mai bine curățenie.

Zâmbetul strengar se vedea iar în ochii lui. Ea nu putea rezista firii lui jucăușe. Făcu câțiva pași grei până în mijlocul încăperii și se puse jos.

– În regulă, doctore Winters, îți mănânc mâncarea și te ajut la curățenie. Dar numai din pricină că mă simt prost că ți-am stricat cămașa.

El se așeză în față și puse sacul între ei.

– Un târg destul de bun. Dar azi sunt Holden, iar cămașa s-a stricat de la funingine.

Ea zâmbi. În timp ce mesteca, cu un aer absent, puse degetul în praful fin ce acoperea podeaua din lut, făcând literele M și H în toate direcțiile și se dojenea aspru că nu îi trecuse prin gând să privească nasturele în sens invers. Deodată ea atinse cu vârful degetului un obiect dur. Băgă în gură ultima bucățică de brânză și se puse pe genunchi. El o privi nedumerit.

– Ce faci?

Ea își mișca palmele amândouă, curățând de praf un petic de loc și apoi scoase un strigăt de bucurie.

– Piatră! Coliba asta e făcută pe o lespede de piatră.

Holden apucă o măturică cu care dădu înainte și înapoi pe locul pe care ea îl scosese la iveală. El stârni destul de mult praf, făcând-o să se tragă îndărăt câțiva metri, dar, de îndată ce el încetă să mai dea cu mătura, ea se întoarse în grabă. Puse cu deosebit respect ambele mâini pe piatra aspră, de culoare gri.

– Stâncă. Nu e de mirare că încă e în picioare. E construită pe coama muntelui. La cât e de dărăpănată, ar fi trebuit să se prăbușească de ani de zile. Dar are o fundație trainică, bună, așa că încă se ține bine.

Ea întoarse privirea la Holden.

– Dacă această colibă ar fi fost construită jos, lângă apă, pe nisip, crezi că s-ar mai găsi acolo?

El pufăi.

– Bineînțeles că nu. E un loc prea instabil.

– Corect. Callie nu își putu ascunde un zâmbet. Un bărbat înțelept își construiește casa pe piatră. Ploaia, puhoaiele și vântul nu pot distruge o casă construită pe piatră. Dar, furtuna, apa și vântul vor face una cu pământul o casă construită pe nisip. Ea puse mâna pe brațul lui vânjos. Așa e și cu oamenii. Oamenii care își pun nădejdea în Dumnezeu seamănă cu casa aceasta: stau pe Stâncă. Atunci când vremurile sunt vitrege, ei au o temelie trainică să îi țină în picioare. În schimb, oamenii care refuză să Îl cunoască sunt aceia care construiesc pe nisipuri mișcătoare. Când vin vremuri grele, ei cad.

Holden se ridică și merse la ușă.

– Credeam că ne-am înțeles să nu ții predici azi.

– Despre împrejurimi. Ea se ridică și merse după el. N-am scos o vorbă despre împrejurimi.

El trase aer adânc în piept și apoi îi dădu drumul încet.

– Da, bine atunci, cred că te-ai ținut de cuvânt.

El își reluă modul formal și concis de a vorbi, în care nu se simțea nicio urmă de glumă. Ea îi simți dezamăgirea tot mai mare în piept. Nu fusese intenția ei să îi strice buna dispoziție. Puse mâna pe brațul lui.

– Holden, eu...

El se dezlipi brusc de atingerea ei și trecu pe lângă ea să ia sacul care stătea mototolit jos, lângă peticul dezvelit de stâncă.

– Să știi, domnișoară Myers, că sunt aici de ceva vreme. Cred că sunt gata să mă întorc la unitate. Presupun că ai venit cu mașina domnișoarei Eldredge. Te conduc la ea ca să fii în siguranță. Mergem?

Callie suspină. Deci era iar domnișoara Myers. Cu inima grea, ea o luă înainte și ieși din colibă. Așteptă până ce el închise bine ușa, apoi coborî dealul mergând în urma lui. El păstră tăcerea tot drumul cât le luă să coboare de pe munte și, chiar dacă la coborâre era mai lesne decât la urcat, drumul părea mult mai anevoios.

Asta fiindcă ducea povara vinovăției. Îl îndepărtase de ea. Ajunseră la mașina Lidiei și Holden îi deschise ușa. Când urcă la volan, ea îl luă de mână. El se uită la mâinile lor, apoi la fața ei. Ea zâmbi cu buze tremurânde.

– Mulțumesc pentru o după-amiază plăcută, doctore Winters. Picnicul mi-a făcut plăcere, la fel și priveliștea de la căsuță. Promit că nu voi spune nimănui despre ea.

El dădu din cap scurt.

– Am încredere în tine, domnișoară Myers. Mulțumesc că ai binevoit să mă ajuți la curățenie.

– Dacă vrei...

– E în regulă. Sunt sigur că mă voi descurca.

El își trase mâna și închise portiera. Se depărtă de mașină și ridică mâna într-un semn scurt de rămas bun. Așa cum făcuse și prima oară când o dusese la mașină, el se întoarse și o luă la pas grăbit, fără a privi înapoi. Callie rămase locului, clipind des, ca

să își alunge lacrimile. Își găsise omul misterios și îl pierduse. Își lăsă fruntea pe volan.

„Doamne, te rog, ajută-mă! Cred că mă îndrăgostesc de un bărbat căruia nu îi pasă deloc de Tine..."

14

Holden

În loc să se întoarcă la baza militară, Holden alergă pe plaja nisipoasă. Clocotea pe dinăuntru şi, chiar dacă voia să îşi verse mânia pe Callie, ale cărei cuvinte îi stârniseră indignarea, de ce să se deranjeze? Doar nu îşi propusese să îl înfurie! Aşa era... Callie.

Alerga mâncând pământul. Îşi forţă limitele la maximum, de parcă ar fi vrut să lasă în urma lui sentimentele pe care vorbele lui Callie le stârniseră. Picioarele i se afundau adânc în nisipul moale. „Nisipuri mişcătoare", spusese ea. Ei bine, nisipul îl ţinea destul de bine să poată alerga.

Dădu frâu liber gândurilor ironice, chiar tuşi râzând răguşit la gândul că ar trebui să îi spună să renunţe la cariera de soră medicală şi, în schimb, să devină pastor, din vreme ce se pricepea atât de bine la predicat.

În orice conversaţie pe care o aveau, ea îi predica. Lucrurile cele mai neobişnuite erau prilej de predică: soarele, o buturugă spălată de ape, o lespede de piatră... Piatră tare... „Oamenii care refuză să Îl cunoască sunt aceia care construiesc pe nisipuri mişcătoare. Când vin vremuri grele, ei cad."

Aha! Să cazi pe nisip doare mult mai puţin decât să cazi pe piatră tare. El stătuse pe Stânca ei şi căzătura fusese dureroasă. Încă îi simţea junghiul. Nu avea habar ce vorbea. Femeie copilăroasă şi fără minte, care, în mod limpede, nu ştia niciun dram despre

cum mergeau lucrurile în lumea reală. Traiul pe dealurile din Arkansas trebuie să o fi ținut departe de orice rău de ajunsese atât de ignorantă.

El grăbi pașii și mai mult, scrâșnind din dinți și alergând fără oprire. Nisipul sărea în sus în timp ce fugea. Brațele îi zvâcneau. Aerul sărat îi pișca ochii și îi făcea să lăcrimeze. Mușchii picioarelor îl ardeau, simțea că mai are puțin și îi crapă pieptul, dar el tot alerga. Goni până ce o durere ascuțită în coaste îi tăie respirația și îl făcu să alerge mai greoi, ținându-se de coaste, acolo unde durerea îl împungea iar și iar. Pieptul i se umfla în timp ce trăgea aer cu nesaț. Picioarele, în pofida voii sale, încetiniră ritmul până ce începu să meargă la pas.

Și apoi, în cele din urmă, se opri poticnindu-se, aplecându-se în față de mijloc, cu mâinile pe genunchi, suflând greu. Gâtul uscat îl durea. Îi trebuia ceva de băut, dar își lăsase ulciorul cu apă la colibă. Stătu acolo, cu capul lăsat, timp de câteva minute, să își recapete puterile. Apoi, se îndreptă încet de spate și se întoarse cu fața spre oceanul imens, nesfârșit despre care Callie povestea cu stăruință că fusese creat de către un Dumnezeu iubitor care oferea sprijin celor care Îi cereau ajutorul.

„Când vin vremurile grele, ei cad... " Ridică ochii la cerul azuriu de deasupra.

– Unde ești Tu? Ești atât de departe că nu vezi? Dacă Îți pasă atât de mult, de ce vin vremurile grele până la urmă? De ce i-ai lăsat să moară? Viața noastră era abia la început!

Îl durea gâtul strâmt, dar agită pumnul spre cerul tăcut.

– Ești o farsă dacă ești cu adevărat acolo! Gândurile Tale pentru noi sunt la fel de numeroase ca boabele de nisip? Pfui! El dădu cu piciorul în nisipul de pe plajă, făcând să sară un evantai de particule de nisip în apa înspumată ce venea la picioarele lui. Asta cred eu despre Tine și gândurile Tale. Asta... și asta!

El lovi iar și iar și, deodată, zădărnicia gesturilor îl trezi brusc. Oare chiar credea că putea azvârli cu piciorul în ocean o plajă întreagă? Oricum revine, odată cu forța neostoită a fluxului. Sleit

de puteri, căzu în genunchi, apăsându-și palmele în nisip până ce își îngropă ușor mâinile în el. Un val puternic se năpusti asupra lui, udându-i genunchii și spălând nisipul ce îi acoperea mâinile, în timp ce se rostogolea înapoi în mare.

Cuvintele lui Callie din noaptea în care luaseră cina în Haleiwa îi veniră în minte și nu îi dădeau pace: „În adâncul ființei tale, știi că există Cineva superior, dar, dintr-un motiv anume, ai hotărât să lupți împotriva Lui. Chiar lucrul acesta e dovada existenței Sale, fiindcă nu te lupți cu nimicul."

Cu cine credea el că vorbește acolo? Cu ce se lupta? O, cât de mult își dorea să poată înțelege motivul pentru care Lorna și Timothy îi fuseseră luați și el fusese lăsat în urmă. Știa de ce nu fusese împreună cu ei în noaptea aceea. El lovi cu pumnii în nisip, vrând să alunge amintirea aceea. Cât de mult își dorea să afle alinarea și pacea pe care le avea Callie.

După ce pierduse – și după ce făcuse – era imposibil. „E ca și când ai încerca să ții piept valurilor mării." Vorbi cu glas tare fără să îi pese, înfrânt în toate. Pe cer zburau păsările mării, strigându-se una pe alta. Sus, în munți, copacii șopteau în adierea vântului. Dincolo de plajă și de genunchii moi ai lui Holden, oceanul își continua călătoria neobosită.

Rămase acolo, pe genunchi – într-o postură de om înfrânt – aproape un ceas. Numai când soarele deveni o minge portocalie strălucitoare, ce atârna în capătul depărtat al mării, se ridică, într-un târziu, în picioare. Scuturâ cât putu de bine nisipul de pe pantalonii umezi, merse cu pași grei la mașina lui Mica și se porni la drum înapoi, spre unitatea militară.

Holden parcă mașina în fața bungaloului lui Mica, lăsând cheia în contact, ca de obicei. Îl dureau mușchii picioarelor de la atâta alergat, iar apa sărată îi întărise pantalonii după uscare. Măcar nu trebuia să meargă mult. Își târî picioarele până la locuința lui, câteva sute de metri. Când ajunse la poarta ce ducea în grădină, îi atrase privirea ceva pus în tocul ușii de pe terasă, ceva ce semăna cu un steguleț alb.

Merse cu paşi lungi, încordaţi, să vadă mai îndeaproape. O bucată de hârtie împăturită fusese pusă între uşa cu plasă şi tocul uşii. Aruncă repede, pe furiş, o privire în susul şi în josul străzii, dar nu văzu pe nimeni. Şovăind, scoase hârtia din ascunzătoare. Pe partea din faţă era scris numele lui cu litere îngrijite şi înclinate.

Merse pe terasă şi apăsă întrerupătorul ca să aprindă felinarul electric de lângă uşa din faţă. Atunci despături hârtia. Înăuntru, cu acelaşi scris îngrijit, găsi un bilet.

Stimate Doctor Winters (Holden),

Îţi mulţumesc că mi-ai dezvăluit secretul ascunzătorii tale de pe insulă, la fel şi pentru minunatul picnic de la prânz. Aş aprecia foarte mult şansa de a-ţi întoarce favorul. Te rog să răspunzi invitaţiei mele la ora 7:00 seara, sâmbăta ce vine, la bușteanul nostru. Vom avea toate cele necesare pentru picnic. Dacă nu poţi veni, te rog să laşi un bilet în căsuţa mea de mesaje din cabinetul asistentelor, dar chiar sper să îmi dai şansa să îţi răsplătesc *bunătatea.*

Cu sinceritate, Calliope Myers

Împături hârtia la loc, aşa cum o găsise, şi intră în bungalou. Se lăsă cu toată greutatea pe canapea, ţinând încă biletul îndoit între degete. Un picnic. La „bușteanul nostru." „Bușteanul nostru", de parcă avea vreun soi de însemnătate deosebită. Ei bine, poate avea. Viaţa lui se tulburase cu totul de când o văzuse dansând cu o bucurie fără margini pe o buturugă, în ziua aceea de sfârşit de februarie, numai suişuri, coborâşuri, dorinţe şi supărări. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, oftând greu. Iar acum ea voia să îi servească şi mai multe astfel de situaţii, ba chiar îi făcea un soi de invitaţie oficială în acest scop.

Se ridică destul de greu – chiar trebuia să îşi schimbe pantalonii scorţoşi – şi merse la biroul din colţul camerei de zi. Se aşeză, deschise sertarul şi găsi un stilou. După ce mai scotoci puţin, găsi un carneţel galben cu foi cu linii. Lăsă carneţelul să cadă

pe birou. Răsfiră marginile foilor, căzut pe gânduri, deliberând, cântărindu-și opțiunile. Apoi puse mâna pe stilou.

Dragă domnișoară Myers...

❖

Callie

Mica sugerase că exista un motiv care îl ținea pe Holden departe de toată lumea, iar Callie era hotărâtă să dezlege misterul. Ce om plin de contradicții! Acum zâmbea și râdea, în clipa următoare era morocănos și închis în sine. Nu știa niciodată cu ce ochi o vedea. Nu știa nici de ce își dorea o legătură cu el, cea mai mare enigmă a ei, dar nu putea tăgădui dorința sinceră de a-l câștiga.

Dragoste creștinească. De aceea Mica se dusese după Lidia. Dragostea creștinească era esența sentimentelor ei pentru Holden. Cel puțin asta își spunea în timp ce se îndrepta grăbită spre spital, cu un ceas mai devreme de tura ei. Trebuia să descopere ce îl împiedica să se deschidă față de ceilalți, dacă tot voia să îl ajute.

Mica nu voia să îi spună. Nici Holden. Dar știa unde să caute răspunsul. Domnișoara Torkelson îi arătase fără să își dea seama dosarele personalului din spital într-o seară, când Callie o întrebase unde să pună niște documente. Surprinzător, fișetul nu era încuiat, așa că ar trebui să fie floare la ureche să găsească dosarul lui Holden și să caute răspunsuri.

Oare ce părere avea Holden despre invitația pe care ea o pusese în tocul ușii dinspre terasă în ziua de dinainte? Va accepta să vină la picnicul ei sau va refuza? În orice caz, trebuia să afle cu ce se lupta ca să se poată înarma și pregăti pentru a lua taurul de coarne.

Intră în spital și o luă înainte pe culoar, spre birourile administrative. Palmele începeau să îi transpire. Simți fiori sub piele. Se întâlni cu Becky și cu Roxanne, cele două asistente de serviciu, și dădu din cap ca răspuns la saluturile lor, dar grăbi pașii

mai departe, temându-se să vorbească, nu cumva să îi tremure vocea cum îi tremura sufletul.

Ajunse la biroul unde se găseau fișetele cu dosare. Fereastra ușii era întunecată, iar asta însemna că nu se afla nimeni acolo. Aruncă pe furiș o privire în susul și în josul holului, ca să se asigure că nu o vede nimeni, apoi se strecură repede înăuntru. Callie închise ușa și se rezemă de ea, cu inima bătând puternic de la adrenalină. Ar fi un spion jalnic.

Când pulsul îi reveni la normal, se duse repede la rândul de fișete din partea cealaltă a camerei și deschise sertarul de sus al fișetului din mijloc. Metalul care scârțâia o făcu să se înfioare, aruncă o privire peste umăr, la ușă, ciulind urechea după zgomot de pași. Era doar liniștea. Răsuflă ușurată și își îndreptă iar atenția asupra fișetelor.

O lumină difuză pătrundea prin jaluzelele ce acopereau singura fereastră a camerei. Miji ochii la numele scrise pe etichete. Totul era frumos aranjat, alfabetic, permițându-i astfel să găsească lesne un dosar numit *Winters, dr. Holden (Cpt.)*. Merse cu el la geam și îl deschise. Ținând paginile în lumina slabă, trecu repede privirea peste documentele cu aspect oficial în timp ce trăgea cu urechea la ușă. Ajunse la pagina marcată „Personal" și inima îi bătu mai repede de nerăbdare și de emoție în timp ce începea să citească.

Nume: Winters, Holden Frederick
Data nașterii.: 10 ianuarie 1910
Apartenență religioasă: Protestant
Stare civilă: Văduv
Copil/i: Unu (băiat, decedat)

Citise destul. Închise dosarul și îl puse pe piept. Fusese căsătorit și avusese un copil, dar și soția, și fiul erau morți. Ce se întâmplase? Cum muriseră? De când îi pierduse? Numai întrebări ce aveau să rămână fără răspuns, dacă Holden nu alegea să îi împărtășească durerea. Simți atâta milă, că îi dădură lacrimi amare. Nu era de mirare că se purta ciudat. Era încă în doliu.

Și cât de bine îl înțelegea! Oare câți ani îi trebuiseră și ei să se împace cu moartea părinților ei? Deși era mică, își amintea de zilele în care o copleșise durerea, iar în altele mânia. Dar mătușile Viv și Vi îi fuseseră alături, un sprijin în suferința ei, încurajând-o să își afle reazem în Tatăl ei Ceresc.

Dar pe Holden cine îl sprijinea? În seara în care se întâlniseră, Holden pomenise de niște surori mai în vârstă. Era apropiat de ele? Ori le alungase din viața lui, ca pe toți ceilalți? Cuvântul „protestant" de la „Apartenența religioasă" îi dădea curaj. Un ateu convins sau un agnostic ar fi trecut „fără religie". Poate că nu era atât de necredincios precum pretindea.

Undeva, sub toată amărăciunea aceea mânioasă era un om care, cândva, avusese o relație cu Dumnezeu, dar legătura lor se pierduse. Dacă el a crezut vreodată, sufletul lui tânjea cu siguranță după relația aceea pierdută. Și cum să îl convingă de adevărul acesta?

Callie strecură dosarul la loc și împinse ușor sertarul. Când sertarul scârțâi la închidere, ușa biroului se dădu în lături și cineva apăsă pe întrerupător. Ea căscă gura și se întoarse iute cu fața spre ușă, convinsă că domnișoara Torkelson sau – mai rău! – Holden o surprindea cu nasul acolo unde nu îi fierbea oala. Dar era doar Roxana.

Roxana merse la birou și puse un raport pe blatul curat.

– Hei, ce faci aici?

– Ăăă... Callie ridică din umeri, cu conștiința încărcată. Doar aranjam niște dosare.

Roxana își coborî sprâncenele subțiri.

– Pe întuneric?

Callie se sili a râde ușor.

– Vine lumină destulă pe fereastră, se vede. Măcar era adevărat. Se îndreptă spre ușă. Dar am isprăvit, mă pregătesc de plecare.

Roxana o urmă.

– În regulă. Să ai o seară frumoasă!

– Așa să fie. Mulțumesc!

Callie se întoarse spre uşile din faţă, nerăbdătoare să afle un loc liniştit, unde să reflecteze asupra descoperirii făcute în dosarul lui Holden.

– Ah, că veni vorba, Callie, strigă Roxana dinapoia ei, ai ceva în cutia poştală.

În inima ei răsări speranţa. Făcu cale întoarsă şi se grăbi spre locul unde erau căsuţele. Aşa cum îi zisese Roxana, un pătrat din hârtie albă, împăturită o aştepta în cutie. Oricine îl lăsase acolo, nu îi scrisese numele pe plic, aşa că nu era cu putinţă să fie de la domnişoara Torkelson, care întotdeauna mâzgălea pe scrisori numele de familie al destinatarului.

Scoase plicul cu degete tremurânde şi, ba la pas, ba la trap, o zbughi afară. Îşi făcu drum printre tufişuri până la o bancă ce se afla sub un arbore căruia i se spune copacul templelor. Ardea de nerăbdare să se uite înăuntru, dar se şi temea să vadă ce era. Dacă biletul era de la Holden şi el se învoia să vină la întâlnire, cum îl va privi în faţă, ştiindu-i acum durerea ascunsă a sufletului? Se lăsă pe bancă, închise ochii pentru o clipă şi se rugă să capete curaj, apoi desfăcu încet hârtia.

Simţi cum îi tresaltă inima când avu dinainte scrisul înclinat al lui Holden.

Dragă domnişoară Myers,

Îţi mulţumesc pentru amabilitatea de a-mi face invitaţia. Nu e necesar să mă răsplăteşti în niciun fel pentru o simplă masă de prânz. Oferta de a-mi oferi ajutor mi-a fost o plată mulţumitoare. În orice caz, dacă vrei să dai un prânz în aer liber, sunt dispus să-mi „fac partea", cum se zice, şi să accept invitaţia.

Te rog, dă-mi voie să te iau cu maşina lui Mica vineri, la 5:30 după-amiază şi să îţi asigur transportul la picnic, până la „buşteanul nostru". Măcar atât pot face în semn de mulţumire pentru amabilitate.

Cu sinceritate, doctorul Holden Winters

Când ajunse la cuvintele puse între ghilimele, „bușteanul nostru", inima începu să îi bată cu atâta putere, încât simțea că îi sare din piept. Citi mesajul întreg încă o dată, încercând să găsească printre rânduri niscaiva mesaje cu subînțeles. Dar nu găsi nimic.

Împături biletul la loc și îl ținu la piept, ridicând ochii spre cer. Știind că alții puteau trece prin preajmă să o audă dacă vorbea cu glas tare, ea se rugă în tăcere, păstrând secretă conversația dintre ea și Dumnezeu Tatăl.

Doamne, mă doare inima pentru Holden. Știu că și Tu înțelegi pierderea lui, fiindcă L-ai văzut pe fiul Tău murind. Te rog, ajută-mă să îl ajut să pornească în căutarea Ta. Eu nu-i pot vindeca inima, Doamne, dar Tu poți. Te rog, ajută-mă să aflu o cale de a-l aduce în mâinile Tale vindecătoare...

15

Callie

Maşina binecunoscută a lui Mica, cu Holden la volan, se auzi pe stradă la ora 17:30 fix. Callie luă în mână coşul ce conținea sandvişuri cu şuncă, fructe şi o cană mare, de un litru, de ceai îndulcit – mâncare simplă, dar mai consistentă decât brânza şi biscuiții pe care el i le oferise la masă – şi merse la capătul trotuarului.

Maşina se opri şi el lăsă motorul pornit în timp ce cobora.

– Salutare!

Ce cuvânt banal! De ce avea un efect atât de neobişnuit şi de puternic asupra bătăilor inimii ei?

– Salut!

O clipă, rămase pe loc, nemişcată, neştiind ce să facă. Apoi, greutatea coşului îi atrase atenția, aşa că îl ridică puțin.

– Îl pui în spate, te rog?

El luă coşul din mâinile ei, îl trecu peste scaunul din față şi îl puse la loc sigur în spate. Arătă cu mâna.

– Am luat o pătură să putem sta pe plajă. E în regulă?

Ar fi trebuit să se gândească ea la o pătură. Dădu din cap.

– E foarte bine.

– Bun. El deschise uşa din dreapta. Urcă!

Râzând timid, ea se supuse, apoi el închise uşa. Ea îşi strânse mâinile în poală şi aşteptă până ce el ocoli cu paşi hotărâți botul

mașinii. Urcă la volan și o privi dintr-o parte. Într-un final, zâmbi și el.

– Gata?

Ea dădu din cap, abia reușind să schițeze un zâmbet. Fusese ideea ei. Acum trebuia să se destindă și să se distreze. Cu toate acestea, nu își găsea cuvintele, așa că își continuară drumul fără a scoate un cuvânt, prin Trecătoarea Kolekole și parcară la capătul străzii ce ducea la plajă. Holden ducea pătura și coșul. Callie era ocupată să își țină fusta cu mâinile. Se îmbrăcase în rochia de plajă preferată, cea albă, din bumbac, cu poale largi, pe care vântul reușea să le înfoaie și să i le înfășoare în jurul genunchilor.

Ajunseră la buturugă și Holden îi dădu coșul. Apoi el scutură pătura. Încercă de trei ori, luptându-se cu vântul aspru, până ce reuși să o întindă. Apoi se puse repede în genunchi, într-o parte și întinse mâinile după coș. Ea i-l dădu și apoi se așeză în fața lui, strângându-și picioarele într-o parte. El puse coșul între ei și ea îl deschise. Scoase sandvișurile învelite în hârtie și se opri, cutremurată.

– N-am adus farfurii.

– Deci *poți* vorbi.

Ea se trase îndărăt și îl privi cu ochi mari. Spre mirarea ei, o scânteie de glumă lumina în privirea lui. Se făcu deodată roșie ca para focului, dar tot râse. Se purta prostește, lăsând secretul pe care îl aflase să îi dicteze acțiunile. El încă era bărbatul căruia îi scrisese biletul, omul pe care avea de gând să îl convingă de realitatea existenței lui Dumnezeu.

Iar acum, că știa motivul care îl ținea la distanță, știa de unde să înceapă. Dar, mai întâi, simțea nevoia să își recapete vioiciunea și hotărârea de dinainte. Apoi totul avea să se așeze pe făgașul normal.

– Îmi pare rău. Ea ridică din umeri, strâmbând din nas. N-am invitat niciodată un domn la picnic. Presupun că nu prea știu ce fac.

– Nu e cazul. Căldura din vocea lui o liniști. Hai să ne destindem și să ne bucurăm de priveliște. Ce sendvișuri ai adus?

Se așternură la vorbă, ca între prieteni, în timp ce își mâncau sendvișurile și fructele tropicale. Callie nu adusese pahare, așa că băură direct din carafa mare. Era ceva intim în a bea din același vas de ceai. Callie simți fluturi în stomac când i-l dădu să mai ia o înghițitură.

După ce isprăviră mâncarea, Holden se rezemă într-un cot, întinse picioarele, își încrucișă gleznele și o privi cu un aer serios.

– E totul plăcut, dar sunt destul de convins că ai un motiv pentru care m-ai invitat aici, în seara asta.

Callie își netezi fusta peste genunchi, un gest inutil. Își dorea să nu fie mereu atât de sincer, însă îi oferise ocazia perfectă.

– Presupun că motivele mele sunt deja destul de clare, nu-i așa?

El înălță o sprânceană.

– Sunt pe cale să mai ascult o predică, corect?

Ea se încruntă.

– Eu nu țin predici.

El râse.

– Eu îți spun ce cred, draga mea Callie. De obicei, îmi ții predici. El își schimbă ușor poziția și o privi cu un zâmbet atotștiutor. Așadar, care e subiectul din seara asta?

Ea văzu sclipirea șugubeață din ochii lui, dar nu îi ardea de glume. Subiectul discuției era prea serios. Sufletul lui depindea de cum ieșeau lucrurile.

– M-ai provocat să îți dovedesc că Dumnezeu există cu adevărat și cred că a sosit timpul să răspund provocării.

– Ei bine, și cum ai să îmi dovedești că Dumnezeu există?

El își păstră postura relaxată, însă mușchii i se încordară.

– De ce ești atât de convins că El nu există?

Ea îndrăzni să îi deschidă puțin rana sufletească pentru a scoate la lumină o fărâmă din suferința lui.

– E ușor. Am văzut dovada cu ochii mei: moarte, dezastru, pierderea inocenței. Cuvintele îi ieșeau cu forța cu care ies gloanțele dintr-o pușcă. Dacă Dumnezeu există, de ce e atâta nefericire în lume? Credeam că e Dumnezeul iubirii.

– Este. Callie își puse mâinile pe genunchi și se aplecă ușor spre el. Dacă se întâmplă lucruri nefericite, nu înseamnă că Dumnezeu nu există.

– O, da? Tonul lui deveni amar. Se întoarse pe o parte și o fixă cu privirea, având fața la doar o jumătate de metru distanță de a ei. Atunci explică-mi asta, domnișoară Veselie. Cu trei luni înainte să vin aici, am operat o fetiță de șase ani – o copilă! – care fusese bătută de unchiul ei beat. Unde era Dumnezeul tău când fetița aceea firavă era atacată cu cruzime de omul care ar fi trebuit să aibă grijă de ea?

Callie se chinuia cu nodul ce amenința să i se pună în gât. Se căzni să își alunge imaginea aceea vie din minte. Îi veni alta.

– Cred că în rai, plângând.

El pufni și se suci la poziția de dinainte, însă rămase cu privirea încruntată la ea.

– Ar fi făcut mai mult bine dacă era pe pământ, ocrotind-o pe micuța Sylvia. În primul rând că nu ar fi trebuit să permită așa ceva.

Callie se apropie foarte puțin de el, în genunchi.

– Nu înțelegi că nu avea cum? Dacă ar face asta, noi nu am fi decât niște păpuși manevrate pe o sfoară. Avem libertatea de a alege, Holden. Ne îngăduie să alegem calea Lui sau calea răului. Vocea i se frânse în timp ce se lupta cu lacrimile. Nu știu de ce unii aleg să facă lucruri rele, dar știu că, atunci când se întâmplă ceva rău, Dumnezeu ne oferă o cale de scăpare. Dar cineva, undeva, a fost prea egoist în seara aceea ca să facă ce avea de făcut pentru ca răul să nu își facă de cap.

El simți că se face alb la față și se întoarse brusc în partea cealaltă. Strângea cât putea din dinți. Ea credea că nu era mânie. Parcă făcea să își controleze ceva mai mult decât mânia.

– Holden?

El tresări din tot corpul și o privi de parcă nu o mai văzuse niciodată. Obrajii i se făcuseră roșii, iar furia scotea văpăi prin ochii lui albaștri. Făcu un gest larg cu mâna, ca și cum ar lovi o grămadă de cuburi.

– Ajunge cu povestea asta! Crezi ce vrei, iar eu voi crede ce consider. Va trebui să lăsăm lucrurile așa.

Callie clătină din cap, apăsată de o tristețe adâncă.

– Nu pot să fac asta, Holden. Dumnezeu m-ar fi putut trimite oriunde cu Crucea Roșie, dar m-a adus aici. Există un motiv, iar eu cred că tu ești acela. Fie că ești pregătit să recunoști, fie că nu, ai nevoie de Dumnezeu în viața ta și nu te pot lăsa să bâjbâi prin viață fără El.

El afișă un zâmbet fals.

– De ce, domnișoară Myers, de ce am nevoie de Dumnezeu?

– Ca să umple golul pe care l-a lăsat pierderea familiei tale. Ca să te vindeci de durerea și de dorul lor.

El se ridică. Venele de la gât i se întinseseră de încordare și obrajii i se făcură roșii de furie, ca niște văpăi. Întrecuse măsura. Pentru o clipă, se temu că se pregătea să o lovească, atât de evidentă era furia lui. Totuși, rămase cu pumnii strânși și lipiți de pământ.

– De unde știi despre familia mea? Mica ți-a...

– Nu, Mica n-a zis nimic. Eu... Ea înghiți în sec. Am cercetat pe ascuns.

El îngustă ochii.

– Ce ai făcut?

Dacă îi spunea adevărul, putea avea probleme serioase, dar nu voia să îl mintă.

– M-am uitat în dosarul tău de la spital. Mușchii din obrajii lui zvâcneau. Ea înghiți în gol. Știu că nu ar fi trebuit, dar am vrut neapărat să aflu ce ți-a pricinuit o asemenea răceală disprețuitoare față de Dumnezeu. Acum înțeleg. Totul a plecat de la durerea și

pierderea ta. Dar, Holden, Dumnezeu îți poate lua durerea, dacă Îl lași.

El se întoarse cu spatele la ea, strângând brațele în jurul genunchilor ridicați și privind lung spre ocean.

– Ce știi tu despre durere și pierdere, Calliope Myers? Ești încă o fetiță, o copilă cu o mămică și un tătic, care se vede că te iubesc. Nu îmi ține mie predici despre cum ia Dumnezeu durerea.

Callie simți un junghi în suflet la acuzațiile lui nedrepte. Ea plecă fruntea și se rugă să capete puterea de a-i împărtăși ce trebuia ca să îl ajute să vadă adevărul. În timp ce își făcea curaj, se așeză lângă el și vorbi odată cu valurile ce se rostogoleau.

– Ai dreptate, tăticul și mămica m-au iubit. Mereu am știut asta. Nu aveam bani mulți, așa că părinții mei nu îmi puteau cumpăra cadouri, dar întotdeauna făceam ceva în zilele de aniversare. Poate că pregăteam un desert sau ne luam o zi liberă. Ea ridică puțin din umăr. Ceva special.

Simți o mișcare și privi cu coada ochilor. Holden întorsese capul și o privi cu interes, deși cutele încruntării încă aspreau fața lui frumoasă.

– În vara în care am împlinit șapte ani, tatăl meu și mama au pus la cale un picnic. Nu un picnic oarecare, ci unul pe apă. Un zâmbet șters la amintirea acelor vremuri îi înălță colțurile buzelor. Tata a împrumutat o barcă cu vâsle de la un vecin și mama a pus sendvișuri la pachet. Pâinea de casă a mamei mele, dată cu unt și presărată cu zahăr alb era preferata mea. Tati a zis că vom merge cu barca în mijlocul râului, vom face picnicul acolo și vom și pescui ceva. Eram atât de încântată! Nu mai pescuisem dintr-o barcă, deși aruncasem undița de la mal de multe ori împreună cu tata.

Ea suspină, ridicând privirea la scânteierile firave de lumină ce începeau să umple cerul tot mai întunecat și revăzu ziua aceea cu ochii minții.

– Era o zi cu mult soare. Adia un vânt ce mai potolea căldura mare. Cam cum a fost azi. În drum spre râu, eu și mama am cules

un buchet mare de ochiul-boului sălbatic și de floarea-soarelui și am cântat. Arțarii erau atât de bogați și de verzi. Soarele bătea din spatele lor. Tata a zis că frunzele erau aproape la fel de frumoase ca ochii verzi ai mamei. Era o zi foarte reușită pentru picnic. Ea închise ochii, lăsându-se purtată pe aripile amintirilor. Am urcat în barca cu vâsle și tata m-a prevenit să stau nemișcată ca un șoarece, ca să nu mă ud. M-am lipit de mama. Mă simțeam în siguranță. Tata a vâslit spre mijlocul apei. Îmi amintesc cum i se încordau și i se vedeau mușchii brațelor, ca niște frânghii, în timp ce trăgea de vâsle și cum am crezut că am cel mai puternic tată din lume. Era atâta liniște acolo! Păsările cântau, mama le răspundea fluierând, doar ca să se distreze. Am văzut vidrele sărind în apă de pe malul celălalt. Razele soarelui sclipeau în apă ca niște diamante. Ea își umezi buzele, ținând ochii închiși. Mama tocmai deschisese coșul și îmi dăduse un sendviș când – i se puse un nod în gât – ceva s-a schimbat. Păsările au încetat să mai cânte, vidrele s-au uitau în susul râului și apoi au dispărut sub apă. Am auzit un vuiet ciudat, ca un ropot de ploaie. Dar cerul era senin.

Ea rămase cu fruntea încruntată, iar pieptul începu să îi frământe ca atunci când se petrecuseră toate aceste lucruri.

– Tati a făcut o față înspăimântată – nu o să uit niciodată expresia aceea – a prins vâslele și a început să le mânuiască cât de repede a putut. Ne-a zis mamei și mie să ne ținem bine, așa că mama m-a strâns tare în brațe. Am scăpat sendvișul și am început să plâng. Eram speriată. Mi-am dat seama că și ei erau, dar nu am înțeles ce se petrecea. Mama mă liniștea și tata vâslea, apoi o viitură uriașă cu bușteni a venit peste noi... ne-a lovit barca și ne-a răsturnat în apă.

O mână o prinse de încheietură. Callie deschise ochii. Holden stătea lângă ea și o privea lung. Implorând-o în tăcere. Dar ea începuse și trebuia să termine. Nu luă seama la degetele apăsate pe încheietura mâinii ei și continuă.

– Tata s-a răsturnat într-o parte, eu și mama în cealaltă. Eram în apă și o vâltoare încerca să ne tragă la fund. M-am smuls de lângă mama și am țipat. Aveam apă în gură și în nas și mă zbăteam să ajung la suprafață, ca să pot respira. Apoi m-a prins tata. Nici acum nu știu cum, dar m-a prins și mi-a ținut capul deasupra apei. A înotat împotriva curentului acela groaznic până la mal și m-a scos din calea primejdiei. Plângeam și vorbeam scuipând apă. Aș fi vrut să rămână cu mine și să mă țină în brațe. Dar el mi-a zis „Rămâi aici, îngeraș scump, trebuie să mă duc după mama." Și s-a întors în apa învolburată. Am stat acolo, așa cum a zis, până când s-a lăsat noaptea. Am rămas în locul acela până a doua zi dimineață când vecinul nostru a venit să își caute barca și, în schimb, m-a găsit pe mine. Și...

– Callie, nu mai vorbi.

Lui Holden îi fremătau nările. Îi strângea încheietura mâinii atât de tare încât o durea. Ea scuturâ din cap.

– I-au găsit pe tata și pe mama a doua zi. Mătușile mele, surorile lui tata, Vivian și Viola, m-au luat la ele acasă. Și m-au protejat minunat, dar mie încă mi-e dor de mama și de tata.

Ea își trase mâna din strânsoarea lui Holden și îi oferi mâna. El își împleti degetele cu ale ei. Îl privea cu ochi înceţoșați, dar chiar și așa ea îi văzu lacrimile sclipind în colțul ochilor.

– Multă vreme m-am învinovățit că fusese ziua mea de naștere și că din cauza mea am ajuns acolo. Holden tăgădui din cap, cu ochii scânteind, iar ea înclină capul, înțelegându-i mesajul tăcut. Știu. Acum știu. În susul râului, cineva a încercat să facă un dig și să schimbe cursul apei ca să își irige culturile de cereale. Curentul a fost prea puternic și a rupt zăgazul, care a venit peste noi. Noi eram acolo din întâmplare. N-a fost vina nimănui. Pur și simplu... s-a întâmplat.

Holden lăsă capul în pământ. Pe obrazul lui bărbierit se prelinse o lacrimă. Callie îi șterse urma udă cu palma sa.

– Înțeleg pierderea, Holden. Și durerea. Să îmi pierd mama și tatăl în felul ăsta... Am crezut că inima mi s-a frânt și nu

se va mai vindeca niciodată. Dar, datorită iubirii părinților mei pentru Dumnezeu, știu sigur unde sunt acum și știu că îi voi revedea. Am și siguranța că sunt iubită de mătușile mele. Aceste convingeri m-au ajutat să mă vindec sufletește.

– A fost atât de nedrept...

El spuse cuvintele în barbă, cu capul plecat. Callie îl trase de mână și așteptă până ce el își înălță capul, ca ea să îi poată vedea ochii dragi, albaștri și frumoși.

– Nimănui nu i se făgăduiește dreptatea în viață, Holden. Oamenii nu sunt lipsiți de cusur și fac alegeri imperfecte. Câteodată alegerile acestea îi afectează și pe ceilalți. Dar știu sigur un lucru și nu mă îndoiesc, zise ea printre lacrimi: Dumnezeu e prezent și Îi pasă. El vrea să ne scoată din nefericire și să ne pună picioarele pe pământ tare.

Se aplecă și băgă mâna în coș. Pe fundul coșului găsi Biblia. I-o întinse lui Holden.

– Toate dovezile de care ai nevoie sunt chiar aici. Ia-o, citește-o. Convinge-te singur.

El se trase ca și cum se temea să nu fie înțepat.

– Ți-am zis că nu citesc povești.

– Iar eu ți-am spus că nu sunt povești. Văzând că el tot nu voia să întindă mâna, ea oftă și își puse Biblia în poală. O deschise și îi întoarse cu grijă paginile foarte subțiri. Pot să îți citesc un verset? Văzându-l suspicios, ea ridică un deget. Un singur verset. Nu o să doară deloc.

El dădu din cap, dar strânse iar din dinți și întoarse fața în partea cealaltă. În sinea ei, Callie zâmbea. Chiar era un om încăpățânat. Dar Dumnezeu putea înmuia chiar și inimile cele mai împietrite. Ea puse degetul sub versetul ales și citi.

– „M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii." Ea îl privi din profil, cu ochii ei pătrunzători și așteptă să își întoarcă fața spre ea. Asta scrie în Psalmi și asta a făcut Dumnezeu pentru mine. Aproape literă cu literă. Stau pe un loc tare, Holden. De aceea pot înfrunta

nedreptățile și nefericirile vieții și pot merge mai departe. Tu ești țintuit locului, împotmolit în mocirla amărăciunii, unde nu vei fi niciodată fericit. Dar, dacă ridici privirea și ceri, El te va scăpa din locul acela.

El nu îi răspunse, nici măcar nu o privi. După câteva minute, ea oftă.

– Ajunge pentru moment, Holden Winters. Să nu zici că am fost prea directă. Mătușile mele m-au învățat să fiu politicoasă. Dar să fii convins că nu am închis subiectul. Poate că am pierdut bătălia aceasta, dar nu voi pierde războiul.

Fără vreun semn, el izbucni în râs. Ea rezistă ispitei de a-i da o palmă zdravănă peste mână.

– Ce e atât de amuzant?

– Îmi închipui cum ai arăta pe front, în prima linie, în rochia de plajă și desculță, cu părul rebel pe tâmple și cu ochii tăi verzi provocându-i să își ridice puștile... El zâmbi larg. I-ai da pe toți pe spate, morți.

Supărată pe el din pricină că nu o lua în serios, ea își încrucișă brațele pe piept.

– Nu știu cum aș putea avea efectul ăsta asupra nemților din vreme ce nu îl am asupra ta.

El se schimbă la față. Focul din priviri își pierdu sclipirea glumeață. Altceva scânteia în ochii lui. Ceva străin lui Callie. Ea își ținu respirația, întrebându-se ce era în mintea lui. Iar apoi, încet, atât de încet încât crezu că, poate, își imagina, el se aplecă spre ea, lăsând ușor capul într-o parte în timp ce se apropia. Înainte să își dea seama ce se întâmpla, buzele lui se lipiră de ale ei. O cuprinse un iureș de sentimente, care parcă o înălțau de pe plaja cu nisip și o țineau agățată de un nor. Ea îi răspunse la sărut, scăldată în senzațiile încântătoare pe care sărutul i le dădea, dar, când brațele lui o cuprinseră cu totul în strânsoarea lor, ea puse palmele pe pieptul lui și îl împinse, ferindu-și fața.

– Nu.

Tonul ei poruncitor era și pentru ea la fel de mult ca pentru el.

– De ce?

Fața lui era atât de aproape încât își vedea chipul în adâncul ochilor lui. Ea se lăsă pe spate, simțind nevoia să pună o distanță între ei.

– Din pricină că nu mă pot îndrăgosti de tine. Eu...

El ridică mâna.

– Nu îmi spune. Lasă-mă să ghicesc. Din cauza lipsei mele de „convingeri creștine".

Cum putea el să facă ceva atât de frumos să sune atât de urât? Se aprinse de mânie.

– Da, de fapt, tocmai asta este. Biblia ne previne să nu avem legături nepotrivite cu necredincioșii, iar Dumnezeu nu dă niciodată un avertisment fără un motiv întemeiat.

Holden își dădu ochii peste cap.

– Nu încerc să mă leg de tine, doar încerc să te sărut. El se aplecă din nou, insistent. Haide, Callie, ce e rău în a fura câteva sărutări? Să nu îmi spui că nu ai sărutat niciodată pe cineva din pură plăcere.

Ea își feri repede privirea. Obrajii îi roșiră. Ar fi vrut să se poată afunda în nisip și să se ascundă acolo. El întinse mâna pe nesimțite și îi prinse bărbia între degetul mare și arătător. Îi întoarse capul, făcând-o să se uite la el. Ochii lui se îngustară, neîncrezători.

– N-ai sărutat niciodată pe cineva?

Mânia luă locul stânjenelii așa că îl lovi peste mână.

– Până să vin aici abia mi s-a îngăduit să mă *uit* la un bărbat, darmite să îmi petrec vremea singură cu el. De unde atâta ocazii de sărutat?

Ea se aștepta să râdă de ea, dar, în schimb, privirea lui se îmblânzi. El își plimbă privirea de la ochi la buzele ei, apoi păru să urmeze linia obrazului până la păr. În timp ce privirea lui tandră o cerceta, ea simți aceeași emoție dulce în piept ca atunci când buzele lui le atinsese pe ale ei. Mânia se stinse, înlocuită de niște dorințe ciudate și de porniri sufletești.

Oare ce îi făcea? El ridică mâna și, deși avea timp să i-o îndepărteze, rămase neclintită până ce simți cum îi cuprinde ușor ceafa cu mâna. El îi netezi părul, iar atingerea lui îi dădu fiori pe spate. Mâna lui alunecă până ce îi cuprinse obrazul. Îi venea să își lase capul într-o parte, să simtă mai bine atingerea palmei lui pe obraz, dar inima îi bătea deja atât de repede, încât nu știa nici dacă mai putea mișca.

– Scumpa și nevinovata mea Callie, te înspăimânt?

Ea scutură capul, nefiind în stare să vorbească.

– Dar îți simt bătăile inimii. Sunt foarte iuți.

Pesemne că ochii ei erau rotunzi ca luna de deasupra. Încercă, fără succes, să își controleze respirația. Nu era speriată, era... Nu știa ce era. De vreme ce nu mai simțise așa ceva niciodată, ar fi vrut să se termine, dar și să țină la nesfârșit, totul în același timp.

– H... Holden?

Ea încercă prin acest singur cuvânt să pună toate întrebările ce făceau zarvă în mintea ei confuză.

– Callie?

Degetele lui se mișcau ușor înainte și înapoi sub urechea ei.

– Te rog...

– Ce mă rogi? Tonul lui era blând, dar expresia devenea ușor mai hotărâtă. Te rog să mă atingi? Te rog să nu mă atingi? Știi măcar ce vrei, Calliope Myers?

Da, știa. Dumnezeu să o ierte, știa ce voia.

Dar nu putea avea. Nu atunci, nu cu bărbatul acela.

– Eu...

Ea nu găsea cuvintele prin care să spună limpede ce simțea fără să îi dea impresia greșită. Holden zâmbi în cele din urmă. Un zâmbet dulce-amar. Fără să rânjească, doar o arcuire a buzelor într-un zâmbet rece. El își luă mâna de pe obrazul ei.

– Bine. Fără alte întrebări. Dar lasă-mă să încerc să dau niște răspunsuri. Vrei să cred la fel ca tine: că Dumnezeu e aici și că Lui îi pasă. Ei bine, am crezut asta cândva și uite unde am ajuns. Sunt un bărbat văduv, care și-a pierdut singurul copil, un doctor

care a văzut prea multă suferință. Nu mă pot întoarce la credința aceea, Callie. Pur și simplu nu mai este în mine.

– Dar nu înțelegi? Callie își împreună mâinile sub bărbie. *Este* în tine. Dacă a fost odată, e încă acolo. Doar că ai îngropat-o. Ți-ai pierdut legătura, Holden, dar ca să o recâștigi nu trebuie decât să ceri.

– De ce nu poți pricepe că nu vreau să cer?

El lăsă capul pe spate, închise ochii și trase aer adânc în piept, apoi îi dădu drumul, umflând obrajii. Rămaseră într-o liniște apăsătoare secunde bune, apoi el sări brusc în genunchi.

– Vrei să mă ajuți, vrei să fii prietena mea. Pot accepta asta. Pot chiar să apreciez. Problema e, Callie, că între noi doi nu va fi niciodată o simplă prietenie. E prea multă patimă. Vâlvătaia fie o să se dezlănțuie, fie o să se stingă. Nu va mai rămâne nimic.

El începu să adune bucățile împrăștiate de hârtie cerată.

– Te întrebi vreodată de ce te superi așa de tare pe mine? Asta e pasiunea. Ești atât de frumoasă când te înfurii pentru că patima scoate văpăi prin ochii tăi.

El aruncă ghemotocul de hârtie în coș, puse mâna pe altul și îl aruncă tot acolo cu și mai multă putere. Se opri și o privi drept în față.

– Chiar dacă m-am împotrivit, văd că vreau totul: râsul, glumele, povestea de dragoste... N-am vrut să mă mai deschid față de nimeni, dar tu ai un fel al tău de a cuceri un om. Poate că nu Îl vreau pe Dumnezeul tău, dar te vreau pe tine, cu adevărat. Ai adus în viața mea o lumină ce mi-a lipsit multă, multă vreme. Dar, în clipa asta, nu e alegerea mea. Îți aparține.

Callie își simți inima grea. Oricât de mult își dorea să simtă văpaia pasiunii alături de Holden, nu o putea avea. Nu câtă vreme el refuza cu îndărătnicie să admită că Dumnezeu e Creatorul lui și nu câtă vreme știa că nu exista viitor pentru ea acolo. Ochii i se umplură de lacrimi pe care el trebuie să le fi văzut, fiindcă plecă privirea și se ridică în picioare, luând și coșul în același timp.

– Hai să mergem!

Callie se ridică și îl urmă la mașină. Nu scoase o vorbă pe drumul de întoarcere spre Schofield. Nu spuse nimic când el o conduse politicos la ușă. Și nu făcu niciun zgomot în timp ce își lua hainele de noapte și se strecura în așternuturile patului său.

Dar, odată ce puse fața pe pernă, izbucni în hohote de plâns, tremurând din tot corpul și amenințând să o sfâșie în două. De ce oare durea atât de tare să faci ce e bine?

16

HOLDEN

Holden opri mașina în fața bungaloului lui Mica, opri cheia în contact și lăsă capul în piept. Fusese nedrept cu Callie. Nu ar fi trebuit să arunce povara răspunderii pentru relația lor pe umerii ei.

Relație... Oare aveau așa ceva? Cum putea el numi plusurile și minusurile, suișurile și coborâșurile legăturii pe care ei doi o aveau? Era exact invers față de perioada când îi făcuse curte, atât de previzibil și de calculat, Lornei. Dar apoi, Lorna și Callie nu aveau nici ele nimic în comun, în afară de credința lor nestrămutată.

A, da, Lorna era la fel de fermă când venea vorba despre credința într-o Ființă superioară. De fapt, prima oară se întâlniseră la un eveniment al bisericii, alături de tatăl și de mama ei vitregă. Tatăl ei era încântat că Holden îi acorda atenție fiicei sale și încurajase relația lor, lucru surprinzător având în vedere diferența lor de statut social.

Privind în urmă, interesul socrului său se datora pesemne traiectoriei lui profesionale. Domnul Ballard era avocat, obișnuit să o ducă bine, și nu voia nimic mai prejos pentru copilul său. Titulatura lui de „doctor" îl câștigase pe seniorul Ballard. Se așteptase ca Holden să îi ofere un trai bun Lornei. Și Holden așa făcuse. Începuse să lucreze cu normă întreagă la Spitalul

Universitar din Chicago, de îndată ce își terminase rezidențiatul. În primul lor an de căsnicie, el cumpără o casă frumoasă într-unul din cartierele cele mai elegante din Chicago.

El și Lorna umplură casa impunătoare, cu două etaje, cu mobilă nouă, cu picturi care luau ochii și cu toate elementele de decor ce denotau bogăție și importanță. Muncea șase zile pe săptămână ca să îi asigure Lornei traiul cu care era obișnuită, iar în a șaptea zi se odihnea, de obicei în timp ce Lorna participa la serviciile religioase, fără el.

Dar, în timp ce influența lor socială creștea, Lorna devenea tot mai rece. Holden își rezemă capul de volan. Fără să se plângă vreodată, prea educată ca să fie cicălitoare, Lorna îi ceruse lui Holden să o ia mai încet, să petreacă mai mult timp cu ea, să meargă la biserică împreună. Dar nu avea timp.

El își construia cariera, strângea avere. Aveau timp să se relaxeze împreună și să meargă la biserică mai târziu, după ce vor fi strâns de toate. Începuse să simtă că relația lui cu Lorna era la fel de firavă ca cea cu Dumnezeu. După o vreme, ea află că așteptau un copil. Bucuria acelei zile speciale prinse viață în amintirea lui Holden. Se ridică și își duse brațele la piept, ca atunci când o îmbrățișase pe soția sa când îi dăduse vestea că vor deveni părinți.

Îi promisese, printre sărutări, că, odată cu venirea pe lume a copilului, o să muncească mai puțin și că va fi familistul pe care ea și-l dorea. În mare parte, se ținuse de promisiune, până când aflase de la doi colegi despre un eveniment special. „Regele Swingului", Benny Goodman, urma să dea un spectacol la Hotel Congres, cvintet pentru clarinet, în ianuarie.

Biletele erau puține, dar, dacă aveai relațiile potrivite, se găseau. Administratorul spitalului avea câteva bilete, pe care era dispus să le împartă cu cei pe care îi considera vrednici de acest privilegiu. Era un eveniment de înaltă clasă, iar Holden era hotărât să îi ducă pe Lorna și pe Timmy. Ca să fie printre cei câțiva aleși, trebuia să îi arate superiorului său că era trup și suflet

pentru spital. Din acest motiv fusese la spital și nu acasă, alături de Lorna și de Timmy, în clipa când ei avuseseră cea mai mare nevoie de el.

Își încleștă degetele dureros de tare în brațe. Voia să dea uitării noaptea aceea. Încercase din răsputeri să o uite. Cu toate acestea, amintirea nu ceda, șirul de evenimente era întipărit în mintea lui ca un epitaf gravat în piatră...

Cum îl sunase Lorna la spital:

„Te rog să vii devreme acasă în seara asta, dragul meu. Vreau să punem instalația pe brad pentru Tommy."

Cum îi răspunsese el:

„Dar, scumpa mea, trebuie să stau peste program, ca să putem merge în excursie la sfârșitul săptămânii, ai uitat?"

Cum acceptase ea cu strângere de inimă:

„În regulă, dar să nu întârzii prea mult, te rog."

Cum stătuse în camera de gardă, râzând cu un coleg până ce trecuse bine de ora unsprezece. Cum mersese cu mașina spre casă, cum văzuse fumul, cum inima începuse să îi bată mai tare, cuprinsă de teamă. Cum încercase să treacă cu forța de pompieri și să intre în casa înghițită de flăcări.

Cum îi văzuse fața mâhnită a șefului pompierilor care îi dădea explicații:

„Trebuie să fi pornit de la pomul de Crăciun. A fost atât de aproape de buza scărilor încât i-a prins la etajul doi. Probabil au murit intoxicați cu fum."

Cum simțise povara copleșitoare a vinovăției de a fi pus pomul acela imens lângă fereastra salonului, unde trecătorii îl puteau admira în toată splendoarea, impresionați. O capcană a morții pentru familia sa, pusă de el...

Se aprinse brusc o lumină la stânga și Holden tresări. Se uită spre sursa luminii, care venea de pe terasa lui Mica, și spre silueta prietenului său în spatele ușii cu plasă. Cât timp stătuse în mașină? Bine că lumina îi alungă gândurile nefericite în ungherele minții. Ieși din mașină și o luă cu pași greoi pe trotuar. Ușa cu plasă

se dădu în lături, aducând la lumină trăsăturile feței lui Mica. Holden îi întinse cheile de la mașină. Mica le luă, zâmbi, dar apoi se încruntă.

– Ești în regulă, prietene?

Holden lăsă privirea în pământ și dădu din cap. Simți o mână pe umărul lui. Privi la fața îngrijorată a prietenului său.

– Intră, să stăm de vorbă!

În mod obișnuit, Holden ar fi refuzat o asemenea invitație, dar amintirile îi pustiiseră inima și așa rănită. Nu voia să fie singur. Îl urmă pe Mica în salon și se trânti în mijlocul canapelei. Mica se așeză pe un scaun, în fața lui Holden.

– Ce s-a întâmplat?

Ce să îi spună? Surorilor lui le plăcea să vorbească. Fără încetare. Și Lorna vorbea mereu, despre orice. Iar Callie, odată ce se pornea, nu o mai puteai opri. Holden însă nu avea habar cum să scape de povară. Stătea fără să zică nimic, iar Mica aștepta, cu bărbia în mână, cu ochii îngustați și căzut pe gânduri.

În cele din urmă, Mica oftă.

– Are legătură de Callie?

Holden își mușcă obrazul pe dinăuntru. Mica îi mărturisise că avea sentimente profunde pentru Callie. Oare cum ar reacționa dacă recunoștea că o voia? Risca să își piardă singurul prieten dacă făcea asta?

– Poate că, știind cât de cucerit ești de ea, nu e o idee bună să vorbesc cu tine.

Mica pufni într-un râset scurt și amar.

– Ascultă, Holden, Callie mi-a spus deja că sunt ca un frate pentru ea. Și e sinceră, culmea! Normal, aș fi cel mai fericit de pe pământ dacă lucrurile ar sta altfel, dar noi doi nu vom fi decât prieteni. Așa că nu o să mă simt călcat în picioare dacă recunoști că te-ai îndrăgostit de ea.

– Nu sunt sigur. Holden se aplecă în față și se rezemă cu coatele pe genunchi. Știu că nu vreau.

– Firește că nu. Mica vorbea la fel de direct ca de obicei. Nu vrei să iubești pe nimeni. Dar nu e prea distractiv să fii singur, nu e așa, prietene?

Holden dădu din cap.

– Callie zice că Dumnezeu a trimis-o în Oahu pentru mine. El pufni ironic. De parcă Îi pasă Lui într-atât ca să facă asta!

Buza de sus era plină de broboane de sudoare. Își amintea un alt lucru pe care i-l spusese Callie: Dumnezeu ne pune la dispoziție mijloacele de a împiedica răul să își facă de cap. El plânge când răul triumfă, dar întotdeauna omul face alegerea. Cuvintele acestea îl străpunseră pe Holden până în adâncul sufletului.

Noaptea incendiului îi reveni puternic în minte. Oare Dumnezeu plânsese alegerea pe care Holden o făcuse în noaptea aceea? Mica traversă camera, se duse lângă Holden și îi puse mâna pe umăr.

– Știu că n-am vorbit despre credința mea cât vorbește Callie. De fapt, până să vină ea aici, mă cam delăsasem. Dar entuziasmul ei molipsitor mi-a reaprins flacăra credinței. Vreau să știi că m-am rugat pentru tine în tot timpul ăsta.

Holden stătea drept și îl privea pătrunzător pe Mica. Nu și-l putea imagina pe Mica, petrecărețul, făcând ceva atât de serios precum rugăciunea. Mica își lăsă mâna în poală și râse puțin rușinat.

– Mda. Sună un pic aiurea, nu-i așa? Dar e adevărat. El se lăsă pe spate și își încrucișă picioarele, cu o mină serioasă. După ce Callie mi-a spus că nu există nicio speranță ca noi să avem o altă relație decât prietenia, m-am tot gândit cum să trec peste asta, chiar dacă doare. Voi trece peste asta pentru că nu depind de Callie să mă facă fericit.

Mica întinse mâna în spate, spre masa dinapoia canapelei și luă o Carte care îi părea cunoscută. Nu era acoperită de praf, ca ultima dată când Holden o văzuse pe biroul lui Mica. Poate că

Mica făcuse niște schimbări în viața lui. Frunzări paginile foarte subțiri, cum făcuse și Callie mai devreme.

– „Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El îmi vine nădejdea." El se uită la Holden și arătă spre versetul pe care îl citise. Am speranță, chiar dacă am renunțat la ea pentru o vreme. Dacă ea nu mi-e sortită, mă așteaptă altceva, și mai bun. Dar tu, Holden? Ești unul dintre cei mai nefericiți oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Ți-ai găsit toată fericirea în viața pe care ai avut-o cu Lorna și copilașul vostru, și acum, că ei s-au dus, nu mai ai nimic. Ești ispitit să îți găsești fericirea în Callie. Nu o să meargă. Oricând de minunată ar fi Callie, o să îți ofere numai o fericire superficială. Îți trebuie ceva mai profund. Ai nevoie de speranța ce vine de la Dumnezeul minunilor.

Holden tresări. Vorbele lui Mica, blânde, cu un accent sudist atât de cunoscut, îi deschiseseră o rană în inimă.

– Nu o să îmi pun nădejdea într-un Dumnezeu care mi-a lăsat familia să moară.

– Holden, ascultă...

– Nu. Tu ascultă. Holden lovea cu pumnul în palma deschisă la fiecare cuvânt. Dumnezeu... mi-a... lăsat... familia ...să... moară... El își apăsă podul palmelor pe bancheta tapisată a canapelei, încercând să își stăpânească furia. M-am rugat – L-am implorat – să îi scoată în viață de acolo. Dumnezeul minunilor? Ce glumă! Am ales să mă fac medic pentru că am vrut să fac ceva bun. Am văzut de nenumărate ori oameni cu boli sau răni a căror vindecare e dincolo de puterea mea, dar am fost învățat că Dumnezeu are controlul și că El poate salva. Dar oamenii au murit pe capete în jurul meu. Și apoi a urmat familia mea: soția mea, fiul meu... Glasul i se frânse. Scutură din cap. Nu o să mă las iar pe mâna acelui Dumnezeu, Mica. Refuz!

Mica închise Biblia și plecă fruntea.

– Atunci nu mai am ce face pentru tine, prietene.

Holden se ridică brusc de pe scaun și măsură cu pașii încăperea, cu mâinile strânse pumn.

– Cu alte cuvinte, îmi spui că nu mai am speranță.

– În niciun caz. Mica răspunse la furia lui Holden cu o față netulburată ce îl înfurie pe Holden și mai tare. Îți spun doar că nimeni altcineva nu poate schimba lucrurile în locul tău, nici eu, nici Callie. Tu trebuie să faci asta. E alegerea ta.

Iar cuvântul acela! „Alegere." Holden scuipă.

– Nu avem de ales. Facem alegeri, dar nimic nu merge după cum plănuim. Ce e să se întâmple, se întâmplă. Suntem la voia sorții.

Mica se ridică.

– Nu, Holden, lumea e la voia sorții, dar, dacă Îl ai pe Dumnezeu în inima ta, atunci El este la cârmă. Dar trebuie să Îl lași pe El să aibă controlul. Trebuie să cauți îndrumarea Lui. Nu te va obliga, trebuie să fie alegerea ta. Vocea lui se stinse. Holden, ai devenit medic din motivele potrivite. Dar mi-ai mai spus cum decurgea viața ta. Ai uitat că e important să asiguri cele de trebuință și te-ai pierdut în abisul lucrurilor pe care ți le-ai dorit. Când ceea ce căutai s-a schimbat, s-a schimbat și inima ta. Și lucrurile au luat-o razna. El oftă. Trebuie să descleștezi pumnii și să lași frâiele. Încredințează-le lui Dumnezeu și lasă-L să facă o schimbare în inima ta.

Holden își apăsă podul pumnilor pe frunte. Pentru Mica și Callie totul suna atât de ușor, dar nu era. Credea că făcuse alegerile potrivite: să ofere un trai bun familiei sale, să aibă o carieră care să schimbe viața multor oameni. Dar unde îl aduseseră alegerile acelea? Aici, pe insula aceasta, unde nu prea era nevoie de priceperea lui ca medic. Aici, unde era singur în micul lui bungalou. Aici, pe cont propriu. Singur.

„Ești împotmolit în noroiul și mocirla amărăciunii..." Cuvintele lui Callie nu îi dădeau pace. „Împotmolit... împotmolit." Stătea încordat, cu picioarele înțepenite, captiv în podeaua din camera de zi a lui Mica. Apoi, cu un efort conștient, ridică piciorul drept și făcu un pas în față. Un pas. Apoi el ridică fața spre tavan, zâmbind cu o satisfacție amară.

Era exact unde voia să fie, la cârmă. „Vezi, Doamne? Mă pot mișca oricât vreau. Nu sunt împotmolit."

El se întoarse și se uită în ochii lui Mica. Privirea plină de amărăciune de pe chipul prietenului său îl făcu pe moment puțin mai nesigur, dar apoi își întări iar inima. Puse mâna pe umărul lui Mica, arcuind buzele într-o zâmbet forțat.

– Ascultă, știu că îmi vrei binele, dar sunt bine. Normal, mă simt uneori singur. Cine nu se simte? Am avut parte de un pic de suferință în seara asta, dar asta nu înseamnă că nu mai am speranță, zic drept? Încă zece luni și o să termin treaba aici. Voi fi liber să îmi continui viața, luând-o de la capăt. Și, cine știe? Poate Callie va „alege", apăsă cuvântul, ridicând buzele într-o parte, într-un zâmbet răutăcios, să înceapă o viață nouă cu mine. Am lăsat-o pe ea să aleagă.

Mica înălță deodată sprâncenele.

– I-ai cerut să înceapă o viață nouă cu tine?

Holden ridică din umeri, luând un aer nepăsător.

– Nu cu vorbele astea, dar cu același mesaj. Știe ce vreau. I-am cerut să îmi dea de știre.

Mica fluieră printre dinți.

– Asta-i bună, prietene. Te pregătești pentru o dezamăgire.

Holden îi aruncă o privire aspră lui Mica.

– Ce spui?

– Spun că fata nu va alege să te urmeze. Ea a ales deja să Îl urmeze pe Dumnezeu. L-a pus la cârma vieții ei.

Holden pufni.

– Femeile au obiceiul să se răzgândească, ai uitat? Nu ai cum să știi dinainte ce va face Callie.

Mica clătină din cap, apoi deschise gura, ca pentru a spune ceva. Trebuie să fi cântărit mai bine, totuși, fiindcă închise gura. Întinse brațele în lături, într-un gest zadarnic, dar în ochi i se citea compasiunea.

Holden râse... aspru, trist.

– Cum ai zis mai devreme, Mica, nu poți face nimic pentru mine.

Dădu să plece.

– Am zis că nu mai am ce face pentru tine... decât să mă rog.

Fără vreo explicație, la cuvintele acestea, Holden simți un fior pe spate. Se înveli cu mânia ca într-o manta.

– Nu îți mai răci gura, Mica. Nu te ascultă nimeni. Știu ce spun.

Ieși pe ușă cu pași apăsați, coborî scările și o luă pe trotuarul ce ducea la bungaloul său. Dar, după ce se închise în camera în care domnea liniștea, își lăsă bărbia în piept, copleșit de tristețe. Era foarte posibil ca Mica să aibă dreptate.

Callie nu îl va alege pe el în locul Dumnezeului ei. Foarte bine, atunci. Ridică bărbia, merse în dormitor și începu să se dezbrace cu mișcări țepene, bruște. Cine avea nevoie de ea? Mereu împrăștia versete din cartea ei de povești de adormit copiii, își băga nasul unde nu îi fierbea oala. Ce mai nevastă! Nici măcar nu umbla încălțată.

Putea ea să impresioneze înalta societate din Chicago? Se opri și rămase în mâini cu cămașa pe care o dăduse jos, imaginându-și fața dulce a lui Callie, care se uita la el cu milă, în timp ce vorbea cu înflăcărare despre credința ei. Făcu cocoloș cămașa pe care o aruncă mânios în coșul de rufe, din ce în ce mai înverșunat să nu cedeze amintirii ochilor ei rugători.

Scormoni prin dulapul de haine după o pijama curată, îndrugând vorbe în camera liniștită și goală.

– M-am descurcat bine în ultimii ani de unul singur. Da, mă simt singur din când în când. Dar mă descurc. Nu am nevoie de nimeni.

Atunci de ce îi spusese lui Callie că o voia? Ce fusese în capul lui să se deschidă față de ea în felul acela? Probabil povestea ei tristă îl dezechilibrase și îi trăsese preșul rațiunii de sub picioare.

Dar revenise cu picioarele pe pământ. Merse la fereastră, o deschise și se rezemă de pervaz. Vântul frământa crengile copacului.

„Când vântul te atinge, trăiești realitatea unui Dumnezeu extraordinar, fie că alegi să Îl recunoști, fie că nu."

Cuvintele lui Callie din seara aceea în Haleiwa îi răsunau în minte. Ce vorbise el cu Mica? Era ceva legat de soartă... A, da, că erau la voia sorții. Să însemne asta că era la mila lui Dumnezeu?

Se apropie cu pași grei de pat și dădu învelitorile la o parte. Se trânti pe saltea, își puse mâinile sub cap, lăsă coatele pe pat și privi în tavan. Gândurile îi zburau în voie. Mila Domnului e compasiunea... Asta fusese învățat să creadă. Mama îi citise despre îndurarea lui Dumnezeu în Petru, capitolul 1, ceva despre îndurarea care dădea oamenilor o speranță vie, prin învierea lui Isus Cristos.

El se încruntă, storcându-și mintea să își amintească restul. Era un avertisment, cum că ar trebui să te bucuri în necazuri, pentru ca, astfel, alții să vadă credința ta și, să Îi aducă slavă lui Isus. Pufni disprețuitor. Callie trebuie să fi citit pasajul și să îl fi înghițit cu totul, din vreme ce nu își abandonase credința, în ciuda încercărilor.

Dorința de a avea aceeași pace sufletească precum Callie nu îi dădea pace. Și ea suferise. Pierduse la fel de mult ca el. Cu toate acestea, în loc să se cufunde în amărăciune, ea ajunsese puternică, veselă și împăcată. Își luă mâinile de sub cap și le puse pe piept, apăsând cu putere pe golul pe care îl simțea în locul acela.

Mica îi spusese că se pregătea de o dezamăgire, așteptând alegerea lui Callie. Nu avea nevoie de încă o dezamăgire. În loc să îi dea prilejul de a-i refuza oferta, avea să îi spună că se răzgândise. Un moment de slăbiciune îl făcuse să își deschidă sufletul în fața ei, dar acum își recăpătase stăpânirea de sine.

Se întinse și își trase așternuturile peste picioare, apoi se cuibări în perne, foindu-se puțin, ca să stea comod. Stătea întins, nemișcat, cu ochii în tavanul negru și cu ochii larg deschiși. Luase decizia. Oare nu trebuia să simtă satisfacție? În loc de asta, golul din suflet părea să îi coboare în măruntaie și să îi provoace o dorință dureroasă, pe care nu știa cum să o astâmpere.

– Callie Myers, regret ziua când te-am ridicat din nisip.

„M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii."

Holden își împietri inima ca să reziste cuvintelor ei spuse cu glas duios.

„M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei..."

Își împietri inima împotriva lui Callie.

„...mi-a pus picioarele pe stâncă..."

Își împietri inima împotriva lui Dumnezeu. Și ignoră golul dureros pe care îl simțea în piept, unul la fel de real precum liniștea răsunătoare din camera lui goală și însingurată.

17

Callie

Callie deschise ochii după ce își rosti rugăciunea de la masa de dimineață și îl zări pe Holden care se îndrepta spre ea, traversând sala de mese.

Simți un gol în stomac și inima începu imediat să îi bată de două ori mai repede. Avusese o noapte foarte grea, luptându-se din răsputeri cu sentimentele pentru bărbatul acesta, rugându-L pe Dumnezeu să îi dea curajul de a face ce trebuia făcut. Se împăcase cu situația, numai că sentimentele ei nu puteau fi stinse la fel de lesne.

– Domnișoară Myers.

Holden stătea politicos de partea cealaltă a mesei, ținând mâinile împreunate la spate. Își pieptănase părul de pe frunte, punând în valoare ochii aceia de safir cărora lui Callie îi venea atât de greu să le reziste.

Își îngădui o arcuire a buzelor la salutul lui respectuos.

– Ce ar fi să stai jos, Holden. Și, te rog, nu fă pe scorțosul cu mine – am depășit momentul, nu crezi?

El mișcă puțin din umeri, cuprins de o roșeață ușoară pe gât. Pentru o clipă, șovăi, părând rușinat, dar apoi trase un scaun și se așeză în fața ei. Își puse brațele pe masă.

– Callie, trebuie să stăm de vorbă.

– Despre aseară? întrebă ea. El încuviință din cap. Atunci pot să vorbesc eu prima?

El strânse din dinți și, pentru o clipă, crezu că o va refuza. Dar el făcu un gest scurt din bărbie, ce însemna că se învoia, fără tragere de inimă.

– Holden, m-am gândit la ce ai spus aseară. Ea vorbea aproape de șoaptă, ca să aibă un dram de intimitate. Ai zis că o relație între noi depinde de mine și că...

– M-am înșelat. El inspiră atât de adânc încât i se umflă pieptul, apoi expiră. O relație ar trebui să fie o hotărâre reciprocă. Aș dori să îmi retrag cuvintele pe care le-am spus pripit aseară.

Callie nu își dezlipi privirea de la el, dar se lăsă pe spătarul metalic al scaunului, retrăgându-se cât putu de mult din fața lui. Ar fi trebuit să simtă că îi fuge pământul de sub picioare, tocmai acum, când abia își găsise locul, dar el reuși din nou să o ia prin surprindere.

– În regulă... Îl e rog să nu o iei personal. Ea făcu o grimasă la tonul lui sec. Ești o tânără foarte atrăgătoare, cu multe însușiri bune. Dar, ca să înțelegi, viitorul meu e nesigur. Mă gândesc să fac o altă alegere în privința carierei după ce stagiul meu de aici se încheie. Prin urmare, nu îți pot oferi siguranță. Astfel, e în interesul tău să...

– În interesul *meu*? Callie dădu farfuria la o parte și își puse brațele pe masă. Nu încerca să faci pe victima, Holden Winters. Știu ce faci acum. O rupi la sănătoasa de frică.

– Nu înțeleg. El strânse buzele, făcând o linie amară.

Ea pufni într-un râs scurt.

– Asta faci. Când sunt emoțiile tale în joc, tragi pătura formalismului și te învelești atât de strâns în ea că îți înăbuși sentimentele. Măcar pentru o vreme. Faci asta de fiecare dată când începi să te apropii de mine.

– Eu nu mă învelesc...

– Ba da! Ea aproape șuieră cuvintele. Dar, mai știi ceva, Holden? E în regulă. Ca să înțelegi, nici eu nu caut o relație de

lungă durată. Nu sunt la vânătoare de soț. Scopul pentru care mă aflu aici e să învăț cât pot de mult despre îngrijirea bolnavilor ca apoi, când ajung acasă, să pot folosi cunoștințele pentru a-mi ajuta comunitatea.

– E foarte nobil din partea ta, sunt convins, dar...

– Mai cred că Dumnezeu vrea să fiu o mărturie pentru El câtă vreme sunt aici, să te ajut să îți regăsești drumul spre El. Nu îmi faci munca ușoară, dar Dumnezeu nu a zis niciodată că voia Sa e o misiune ușoară, ci numai că e răspunderea mea. Cumva, El îmi va da puterea de a-ți ține piept și de a-ți înfrunta amărăciunea care nu se dezlipește de tine și care, câteodată, mă face să doresc să îți smulg nasul.

Ea se ridică în picioare, se aplecă peste masă, apropiindu-și nasul la numai câțiva centimetri de al lui.

– Oricare ar fi motivul pentru care te afli aici e ceva ce trebuie să îți lămurești singur, dar, câtă vreme fugi de mine, ai putea lua în calcul un lucru. Poți scăpa de mine, dar nu poți scăpa de Dumnezeu. El e peste tot. Și te vrea înapoi. Iar dacă eu nu voi reuși să pătrund prin căpățâna aceea tare a ta, atunci altcineva va veni să facă același lucru. Așa că, ai face bine să nu mai trăiești în trecut, ci să ridici numai privirea la cer și să faci pace cu El. Ne va scuti pe toți de multă pierdere de vreme și de supărări.

Apoi ea își luă cu elan tava neatinsă și se îndepărtă cu pași mari și cu nasul în vânt.

❖

Holden

Holden se lăsă greu în scaun. Ce ghidușă mică putea fi! Părul ei roșu nu era o păcăleală. Dar cât de încântătoare era când se mânia! Voia să îi smulgă nasul? El își undui buzele amuzat, apoi își domoli repede reacția. Conversația nu avusese cursul plănuit, dar rezultatul era același.

Se rezemă cu cotul pe masă și își puse bărbia în palmă. Oricât detesta să admită, Callie avea dreptate în privința unui singur

lucru. Trebuia să își lămurească scopul pentru care se găsea acolo. Și nu doar atât, trebuia să își afle rațiunea de a trăi. Nu mai era nici soț, nici tată. Nu avea de gând să își continue cariera de medic la care visase încă din copilărie.

Dacă pierduse pentru totdeauna lucrurile care îi conturaseră identitatea în trecut, oare mai avea vreo menire?

❧

CALLIE

Callie ieși ca o furtună din sala de mese, aproape lovindu-se de doi soldați în uniformă care intrau. Ei fluierară și se traseră îndărăt, ridicând mâinile în semn de capitulare în glumă, dar ea îi împinse și trecu pe lângă ei fără să se scuze.

O podideau lacrimile și era hotărâtă să dispară singură undeva, înainte să cadă pradă emoției ce amenința să se dezlănțuie. Nu avea să se umilească bocind în public.

O ploaie măruntă începu să cadă, așa că grăbi pasul, alergând pe distanța rămasă până la biblioteca unității. Acolo era la adăpost și putea găsi un colț liniștit unde se putea gândi la ce o ardea și putea vărsa lacrimile ce împingeau de sub pleoape. Ar fi preferat să meargă la apartamentul ei, însă nu putea. Lidia era acolo.

Fața acră a colegei de cameră nu va face decât să îi sporească neliniștea sufletească. Oare când va ieși Lidia din butoiul cu melancolie? Cândva, Lidia fusese o confidentă bună, dar nu mai era. Abia dacă mai erau colege de cameră, nici măcar să mai vorbea cu ea. Callie înălța rugăciuni neîncetat pentru Lidia și pentru ca prietenia lor să se refacă, dar, până în clipa aceea, Dumnezeu nu îi răspunsese la cerere.

Intră pe ușile bibliotecii și își făcu drum printre mese către ultimul rând de rafturi, spre o măsuță rotundă, ce era pusă în colțul cel mai îndepărtat. Se așeză cu spatele la sală, își puse capul în mâini și dădu frâu liber lacrimilor ei amare. De ce îl lăsa să aibă atâta putere asupra ei? Iar se înfuriase peste măsură pe el.

Mătușile ei o preveniseră mereu să își stăpânească furia. Dacă se răstea mânioasă când era mică, o puneau la masa de scris să scrie Iacov 1:26 până ce umplea o pagină, pe față și pe spate. Știa că trebuia să își țină limba în frâu ca să nu fie un exemplu negativ pentru iubirea răbdătoare a lui Dumnezeu. Credea că învățase să își stăpânească emoțiile sub îndrumarea lor. Aceasta până să îl întâlnească pe Holden.

O, cât de mult o provoca! Își șterse lacrimile copilărești ce șiroiau neîncetat pe obrajii ei fierbinți. Băgă mâna sub gulerul rochiei și scoase un șnur pe care și-l legase în jurul gâtului în dimineața aceea.

Legănă șnurul dinaintea ochilor, privind cum se răsucea și se legăna nasturele smuls de la cămașa lui Holden. Își pusese șnurul cu nasturele la gât, ca să atârne aproape de inima ei, ca o aducere-aminte să se roage pentru el – și să îi poarte iubirea lui Dumnezeu.

Dar el îi făcea viața atât de grea! Ce anume din ce îi spusese Holden o enerva atât de rău? Patima. Mătușile Viv și Vi o preveniseră că bărbații puteau deveni pătimași și o învățaseră se stea departe de ei când se întâmpla lucrul acesta. Era sigură că mătușile vedeau pasiunea ca pe un lucru rău.

Numai că Holden îi spusese că, atunci când se aprindea pătimașă, era cea mai frumoasă. Și atunci, pasiunea era de bine sau de rău? Și ce mai conta, din moment ce luase hotărârea că nu putea începe o relație cu doctorul Holden Winters? Lăsându-și capul în mâini, își adună gândurile în rugăciune.

„Doamne, credeam că am lămurit toate lucrurile acestea. Am venit în Schofield ca să profesez ca soră medicală, pentru a fi mai bine pregătită pentru oamenii din Shyler's Point. Dar am atât de puține ocazii de a profesa, încât am prea mult timp la dispoziție. Nu am venit aici ca să mă îndrăgostesc. De ce s-a întâmplat? Și de ce de Holden? Dacă era voia Ta să iubesc pe cineva, de ce nu l-am putut iubi pe Mica, cu care mi-e ușor să mă înțeleg și care

Ți-e devotat, în loc să mă îndrăgostesc de un îndărătnic și un arțăgos?

Buza de jos îi tremura. Dorul de mătușile ei și de viața simplă din Shyler's Point o cuprinse dureros. „Vreau să merg acasă, Doamne." Își puse capul pe brațele încrucișate pe masă și își mai îngădui câteva minute să își plângă de milă. După ce i se uscară lacrimile, ridică fruntea, își șterse ultimele urme de lacrimi și strânse din dinți.

Așadar, se îndrăgostise de Holden Winters. Ei bine, când te legi de ceva, te poți și dezlega. Va trebui să afle o cale de scăpare, atâta tot. Dintotdeauna fusese o persoană hotărâtă. Mătușile Vi și Viv o dojeneau adesea din pricină că era încăpățânată, numai că această trăsătură de personalitate îi putea prinde bine.

Lăsă nasturele să cadă la loc, sub rochie, și puse mâna în dreptul inimii. Cu o noapte în urmă, Dumnezeu îi dăruise pacea în toiul viforului ei de emoții legate de Holden. Din câte se părea, pacea rămânea cu ea doar dacă era departe de el. Drumurile lor aveau să se întâlnească în mod inevitabil, fiindcă Schofield nu era mare, iar ei lucrau în același spital.

Atunci, Dumnezeu va trebui să îi păzească inima. Și limba. Cu mâna pe nasturele care i se lipise de piele, închise iar ochii și șopti:

– Ajută-mă să îl iubesc cu dragostea *Ta*, nu a mea. Rogu-Te, Tată...

18

Callie

– Domnișoara asistentă! Domnișoara asistentă!

Un cuplu hawaiian venea fugind pe culoarul principal al spitalului. Callie ieși grăbită din spatele biroului de recepție să îi întâmpine. Bărbatul căra în brațe un băiețel, în timp ce femeia agita o tulpină cu flori galbene, delicate.

Ochii holbați ai mamei erau roșii de plâns. Callie se întrebă imediat de ce venise cu tulpina în spital, dar era mai îngrijorată de copilul care nici nu mișca, nici nu părea să respire măcar, și inima începu să îi bată și mai tare.

Callie arătă spre primul salon de pe hol și îi făcu semn bărbatului să pună copilul pe masa de consultație. Apăsă cu degetele pe vena de la gâtul copilului. Pulsul inimii era înspăimântător de scăzut.

Betsy se opri în ușă.

– Callie, ce se întâmplă?

– Cheamă-l pe doctorul Winters. Spune-i că e o urgență.

Sunetul unor picioare grăbite îi dădu de știre lui Callie că ajutorul era pe drum. Ridică poala cămășii copilului. Acesta avea abdomenul plin de pete roșiatice, inflamate. Nu mai văzuse o erupție ca aceea. Fruntea i se încruntă de îngrijorare. Copilașul era foarte bolnav.

Părinții stăteau lângă pat, urmărind-o pe Callie îndeaproape. Bărbatul bătu ușor cu mâna pe umărul soției și femeia își acoperi gura cu mâna. Încă ținea tulpina cu flori.

– Fiu mestecat plantă. Bărbatul arătă spre tulpină. Făcut foarte rău. Scuipat mult. Dus la culcare, nu trezit. Adus aici.

– Ați făcut bine.

Callie se uită iar la creanga înflorită. Florile galbene semănau foarte mult cu cea roșie pe care Mica o culesese și i-o pusese pe după ureche, leandru, cum o numise el. Își întoarse privirea spre copil. Își aminti tot ce învățase despre reanimare, în cazul în care copilul nu mai respira normal, dar se ruga să nu fie nevoită să folosească ce știa.

Holden dădu buzna în încăpere, cu stetoscopul care i se legăna pe piept. Betsy venea în urma lui, dar rămase în ușă, să nu îi stea în cale. Callie se duse de partea cealaltă a patului.

– Ei zic că băiețelul lor a mâncat o plantă, apoi s-a îmbolnăvit.

Holden ridică privirea și trase o gură scurtă de aer când privirea îi căzu pe creanga subțire pe care mama înnebunită de spaimă o agita ca pe un steag ce arăta capitularea.

– Leandru. Foarte otrăvitor. El își folosi stetoscopul, ascultă cu atenție și se încruntă. Pulsul e abia peste treizeci. Mult prea scăzut. Se întoarse către tată. Câți ani are fiul dumitale?

– El... șapte luni.

Bărbatul ridică degetele ca să arate numărul.

– Și cât timp a trecut de când a ingerat planta?

Bărbatul păru nedumerit. Se scărpină în cap și schimbă o privire încurcată cu soția lui.

– Eu nu știe asta, ingerat.

– Mestecat. Holden apucă crenguța și o ținu lângă gura sa, făcând mișcări cu gura ca și cum ar mușca. Când a mestecat planta?

Bărbatul se lumină la față, în semn că înțelese.

– O! De dimineață. Multe ceas.

Fruntea lui Holden se încreți apărându-i câteva rânduri de vârste ce trădau îngrijorarea, în timp ce aruncă crenguța cu floarea ei ofilită în coșul de gunoi.

– Ceasuri... Puse mâna ușor pe abdomenul plin de pete al copilului, cu o expresie blândă. Domnișoară Myers? El vorbi atât

de încet, încât ea fu nevoită să se aplece ca să îl audă. Acum ar fi un moment potrivit să vorbești cu Dumnezeul acela al minunilor de care ești atât de sigură. Băiețelul acesta o să aibă nevoie de toate rugăciunile pe care le poate înălța cineva.

El se întoarse și merse repede la un dulap aflat într-un colț al camerei, îl deschise cu o cheiță pe care o avea în buzunar și scoase o sticlă de culoare maro și o pipetă. Callie puse ușor mâinile pe capul copilului și începu să se roage în gând, în timp ce se uita la Holden care umplea pipeta cu lichidul din sticlă: sirop de ipeca.

Holden se întoarse la masă.

– Ține-i capul în locul meu. Sper să înghită. Trebuie să îl facem să vomite cât de mult posibil.

– Tatăl a zis că a scuipat deja.

– Asta e bine. Trebuia să dea ceva afară. Dar va trebui să îl facem să vomite până ce dispare orice urmă de leandru.

Callie îi ținu sus capul copilului. Gura mică i se deschise și Holden goli conținutul pipetei în gâtul lui. Ca prin minune, mușchii gâtului copilului se mișcară, primind lichidul.

– Întoarce-l într-o parte și pune perne în spatele lui. Nu vrem să se înece cu propria-i vomă. Fără să își abată atenția de la copil, el vorbi lui Betsy care rămăsese în ușă fără a scoate o vorbă. Domnișoară Barnes, știu că avem antidotul pentru leandru în dulapul cu medicamente din biroul meu. O sticlă verde, al treilea raft, cred, pe dreapta. El îi întinse o cheie pe care Betsy o luă în timp ce primea ultimele instrucțiuni. Pe etichetă scrie nerioside sau oleandroside. Adu-o repede, te rog! Timpul contează cel mai mult.

Betsy se depărtă în mare grabă. Holden își îndreptă atenția spre cei doi, care rămăseseră lipiți unul de altul într-un colț și le dărui un zâmbet încurajator.

– Vom face tot ce ne stă în putință pentru băiețelul vostru. Cum îl cheamă?

– Kimokeo. Noi îi zicem Tim.

Holden se albi la față și înghiți în gol, ca apoi să afișeze iar un zâmbet forțat din câte se părea.

– Tim... Un nume bun. Se întoarse către Callie. În ochii lui ca de safir ea citi tristeţe. Domnişoară Myers, ai putea găsi două scaune pentru părinţii lui Tim? S-ar putea să aibă de aşteptat...

Callie plecă în timp ce Betsy intră în grabă, ţinând în mână sticla cerută de Holden. Când se întoarse, copilul deja vomitase şi Holden îi ştergea faţa cu multă grijă. Din câte se vedea, el şi Betsy îi administraseră deja antidotul, fiindcă sticla se găsea lângă o mică seringă, pe o masă aflată într-un colţ. Mama stătea lângă masa de consultaţii, mângâindu-i părul foarte moale şi negru al copilaşului şi îi cânta încet. Chiar dacă nu înţelegea limba, Callie era destul de sigură că mama îi cânta un cântec de leagăn. Simţi o strângere de inimă şi începu din nou să se roage pentru copilaşul bolnav.

Callie îi oferi tatălui scaunele metalice pliabile. El le luă şi îi zâmbi recunoscător. Chiar dacă el o invită pe mamă să meargă şi să stea pe scaun, aceasta rămase lângă pruncul ei. Callie se apropie de Holden.

– Copilaşul are să fie bine?

Holden clătină din cap şi Callie avu impresia că în ochii lui părea să se oglindească neliniştea.

– Nu mă pot încă pronunţa. În cazul leandrului, primele douăzeci şi patru de ore sunt critice. Dacă era un adult, aş fi spus fără îndoială că va supravieţui, din vreme ce am putut să îl tratăm în primele ore de la ingerare. Dar sistemul unui copil e mult mai fragil. Mai ales la un copil atât de mic cum e Tim...

Callie îşi aminti de floarea pe care Mica i-o pusese la ureche, tot leandru. Inima începu să îi bată mai tare. Îşi pusese ceva otrăvitor în păr, atinsese floarea de mai multe ori... la fel cum părinţii aceia ţinuseră crenguţa. Ea puse mâna pe braţul lui Holden.

– Te poţi otrăvi atingând florile?

El scutură din cap.

– Contactul extern cu leandrul nu e periculos, numai intern.

– Adică trebuie să mesteci planta ca să fie vătămătoare?

Callie reţinu cele spuse pentru a-i fi de folos pe viitor. Holden îi aruncă o privire tăioasă.

– Ar fi trebuit să fi fost instruită când ai venit cu privire la plantele dăunătoare de pe insula aceasta. Cineva sigur nu și-a făcut treaba. Va trebui să verific asta. El își trecu mâna prin păr. Ei bine, domnișoară Myers, o lecție scurtă despre leandru. Cu câteva săptămâni înainte să vii, au fost aduși câțiva pacienți cu probleme gastrointestinale, din pricina otrăvirii cu leandru. Nu ingeraseră planta. Totuși, înfipseseră niște pești, pe care îi pescuiseră, în crengi dintr-o tufă de leandru ca să îi prăjească deasupra focului. Toxina din plantă s-a transmis la pești și, astfel, la oameni. A fost un caz ușor. Tratamentul a avut succes. Dar esențialul e că au fost tratați. Lăsată netratată, otrăvirea cu leandru poate avea urmări grave. În unele cazuri, chiar moartea, mai cu seamă la copii...

El își întoarse privirea la silueta mică din pat.

– Când... Tim... începe să dea semne de trezire, va trebui să îl facem să mănânce banane. Vomitatul îi va dezechilibra electroliții, așa că va trebui să înlocuim potasiul pe care îl pierde. Bananele sunt cele mai ușoare pentru organismul lui. Poți face rost de câteva, te rog?

El o privi din nou, dându-i încă un prilej de a vedea durerea din ochii lui. Ea lăsă deoparte profesionalismul ce trebuia arătat în timpul serviciului și puse mâna pe brațul lui.

– Holden, știu că îți faci griji din pricina copilașului, dar mai e ceva. Ce anume?

El plecă fruntea. Mușchii obrazului îi zvâcneau.

– Kimokeo înseamnă Timothy. Așa îl chema și pe fiul meu.

Pentru o clipă, lui Callie îi stătu inima în loc. Îl strânse de mână, sperând să îi transmită compasiunea ei.

– Avea aproape șapte luni când l-am pierdut. Holden își îndreptă privirea spre tatăl copilului. La fel și Callie. Nesiguranță și teamă se vedeau pe chipul rotund al părintelui. Holden oftă. Nu vreau să fiu răspunzător pentru că am pricinuit o astfel de durere unui tată.

Callie îl trase de braț.

– Nu vorbi așa. Gândește-te că va fi bine, Holden. Faci tot ce îți stă în puteri pentru micul Timothy.

Holden se dezlipi de atingerea ei și merse la masa unde băiatul era întins, cu brațele lui micuțe atârnând fără vlagă dinainte și cu pieptul mic abia ridicându-se odată cu respirația slabă. El înălță capul și îi întâlni privirea.

– Sper doar să fie îndeajuns.

Ea se îndreptă grăbită spre ușă.

– Mă duc să caut bucătarul. Să avem bananele aici când începe să se trezească din somn.

Holden încuviință din cap, iar Callie zăbovi puțin ca să îl vadă cum îl mângâia pe spate pe micuțul Kimokeo. Mergând înspre bucătărie, se ruga. Pentru copilaș, pentru părinții lui și pentru Holden. Și el, și Kimokeo aveau nevoie de vindecare.

❧

Un vaier ciudat o trezi pe Callie din somn. Înălță capul și se strâmbă de durerea care îi străfulgeră ceafă. De ce stătea înghesuită într-un scaun pliabil, într-un salon de spital, în loc să stea întinsă comod în patul ei? Și de ce se auzeau țipetele acelea ciudate? Cu ochii împăienjeniți se uită la patul înalt care fusese împins într-un colț al salonului și totul îi năvăli deodată în minte. Copilul mic otrăvit, părinții îngroziți și Holden care îi dăruia o frântură din inima lui. O mișcare în partea dreaptă îi atrase atenția.

Holden, cu părul în dezordine și nebărbierit, sări dintr-un scaun aflat la picioarele patului din metal. Se mișca repede, pregătindu-și stetoscopul pe care îl lipi de pieptul copilului care plângea. Un zâmbet îi răsări deodată pe față și i-l oferi lui Caliie, care venise lângă el.

– Pulsul e o sută zece!

El săltă cămășuța copilului și se uită la burtica lui. Băiețelul se foia, fără să se oprească din plâns și îi împingea supărat mâinile lui Holden, însă doctorul își duse la bun sfârșit examinarea.

– Șt, acum, micuțule. Lasă-l pe doctorul Holden să arunce o privire. După ce termină, îi zâmbi din nou radios lui Callie. Și erupția dă înapoi. Pericolul a trecut, Callie.

– O, slavă Domnului!

Nici nu apucă bine să rostească cuvintele, că se trezi trasă la pieptul lui Holden într-o îmbrățișare. La fel de repede el îi dădu drumul, se îndepărtă doi pași și se întoarse cu spatele. Își făcu de lucru cu gulerul pentru câteva secunde, iar când se întoarse cu fața la ea, afișă din noul un aer oficial.

– Domnișoară Myers, vrei, te rog, să mergi în salonul de alături și să îi trezești pe părinții micului Tim? Sunt convins că se vor bucura să vadă că se simte mai bine.

– Bineînțeles.

Abia mergea. Nu avea stabilitate pe picioare, fiindcă șocul îmbrățișării neașteptate îi înmuiase de tot genunchii. Îi trezi pe părinți și îi conduse în camera lui Kimokeo. Mama își îmbrățișă și își sărută pruncul, dar acesta plângea în continuare. Ea se uită întrebător la Holden.

– Eu hrănesc?

Holden dădu din cap.

– Da, cred că ar fi bine.

Când ea începu să își deschidă nasturii din față de la bluză, Holden o îndemnă pe Callie să iasă pe ușă.

– Să îi lăsăm puțin singuri.

Pe hol, tatăl se apropie de ei, cu ochii strălucind de recunoștință. Îi strânse mâna lui Holden și îi zâmbi radios, dezvelindu-și dinții albi.

– Mulțumesc tare mult pentru ajutor. El îi strângea mâna lui Holden, iar ochii îi luceau de lacrimi. Tu bun doctor. Om bun.

Holden zâmbi.

– Cu plăcere. Să ai grijă de copil. Nu îl mai lăsa să molfăie plante din grădină.

Pe fața părintelui se văzu o grimasă.

– Molfăie?

Holden se prefăcu a-şi mușca degetul.

– Molfăie. Muşcă.

Tatăl deschise gura îngrozit.

– O, nu! Nu mai molfăit frunză! Noi privit! Nu mai mâncat!

– Bine.

Holden bătu cu mâna prietenește pe umărul tatălui, zâmbindu-i călduros. Bărbatul intră grăbit în camera copilului, iar Holden se întoarse cu fața spre Callie. Zâmbetul îi păli.

– O să îl mai țin pe Tim o noapte preventiv, ca să mă asigur că nu are şi alte reacții neplăcute. Vrei, te rog, să completezi fișa cu medicamentele administrate lui Kimokeo aseară?

– Desigur. Ea își înăbuși un căscat. Și, apoi, aş putea să merg acasă să mă spăl? Trebuie să intru în tura mea peste două ceasuri.

– Nu, nu trebuie. Ai liber azi.

– O, dar...

– Domnișoară Myers, te rog să nu îți contrazici superiorul. Holden își încrucișă brațele pe piept cu un aer hotărât. Ai stat aici toată noaptea. Am dreptul să îți dau liber azi, ca să dormi. Te rog, du-te și odihnește-te. Meriți asta!

Callie își acoperi alt căscat.

– Atunci, probabil că n-aş fi de folos la cât sunt de istovită. Dar cu tine cum rămâne? Nici tu n-ai dormit mai mult decât mine.

– Eu m-am obişnuit cu nopți lungi şi somn puțin în anii petrecuți în Chicago. Noaptea trecută a fost o nimica toată în comparație cu unele nopți pe care le-am petrecut acolo.

Încă un detaliu scurt din trecutul lui. Callie aflase de la Holden mai multe în ultimele douăsprezece ore, decât în cele patru luni de dinainte, puse la un loc. I-ar fi făcut o plăcere deosebită să îl întrebe, să sape mai adânc, dar își simțea ochii grei și expresia de pe chipul lui nu o invita să își arate curiozitatea.

Astfel, ea dădu din cap, somnoroasă.

– Foarte bine, doctore Winters. O să primesc recunoscătoare dimineața asta liberă ca să dorm, dar o să mă întorc după-amiază.

El zâmbi cu un aer glumeț.

– Firește că vei veni. Nu te dai bătută niciodată, am dreptate, domnișoară Myers?

Oare întrezărea o apreciere în ochii lui? Era prea obosită ca să își dea seama. Adunând și ultima fărâmă de putere pe care o avea, ea ridică bărbia.

– Nu. Și ar fi înțelept din partea ta să nu uiți.

Ea o luă spre cabinetul asistentelor, completă în grabă formularele necesare pentru a înregistra medicamentele administrate micului lor pacient, apoi se îndreptă spre apartament, cu promisiunea unui somn lung și plăcut.

19

Callie

Callie intră în apartamentul ei micuț. Patul Lidiei era în dezordine, dar nici urmă de Lidia în el. Aruncă o privire în jur. Deși Lidia se schimbase în multe privințe, nu renunțase la obiceiul de a-și face ordine în partea ei de cameră, înainte de a pleca la treburile zilnice. O emoție îi dădu fiori până în vârful degetelor. Ceva mai grav decât sentimentele rănite, ori resentimentele, trebuia să o tulbure pe Lidia.

Ușa de la baie se deschise și Callie sări.

– O, Lidia! M-ai băgat în sperieți. Nu mi-am dat seama că ești aici.

Ochii roșii ai Lidiei și paloarea din obraji o îngrijorau pe Callie. Se repezi spre ea și o duse în pat. Lidia se prăbuși pe el, ținându-și capul în mâini.

Callie se așeză lângă ea, frângându-și mâinile.

– Te-am auzit plângând azi-noapte, pari foarte supărată sau deprimată. Atinse cu dosul mâinii fruntea Lidiei. Avea pielea umedă și rece, nu fierbinte de la febră, dar lui Callie tot i se părea îngrijorător. Te-a prins febra pisicii?

Lidia scoase un suspin.

– Nu, nu sunt bolnavă, dar nu cred că voi fi în stare să îmi duc la capăt anul de practică.

Callie luă mâna lipsită de vlagă a Lidiei.

– Spune-mi ce s-a întâmplat. Orice ar fi, vom rezolva. Ne-am înțeles?

Lidia râdea nervos. Callie simți o strângere de inimă.

– O, Callie, naivo, nu există „rezolvare" la orice problemă.

– Nu vom ști până ce nu încercăm.

Lidia înălță fruntea în cele din urmă. Deznădejdea se citea în ochii ei triști.

– Nu mă poți ajuta. N-are rost.

– Nimic nu e fără rost. Lidia, te rog, spune-mi care e problema. Am făcut eu ceva?

Gândurile o duseră înapoi în timp, la conversația cu Mica. El îi spusese că se certase aprins cu Lidia în seara aceea petrecută în Honolulu. Callie își stăpâni emoția cu greu.

– A... te-a supărat Mica cu ceva?

– Nu, nimeni n-a făcut nimic. Cel puțin, nu o persoană pe care să o cunoști... Ea sări în picioare și se îndepărtă. Așa cum am zis, nu poți face nimic. Dar, cumva, trebuie să ajung acasă.

Callie simți deodată o sudoare rece pe corp. Lidia făcea totul să sune grav, de parcă ar fi vorbit despre moartea iminentă a cuiva.

– Ai vorbit cu domnișoara Torkelson?

– Nu, nu încă, dar trebuie. Eu... n-am știut, pur și simplu, ce să îi spun.

Callie oftă.

– Nu e ușor să mergi la ea. Vrei să vin cu tine?

Lidia scutură din cap și părul îi căzu pe frunte. Își aranjă șuvițele rebele la loc.

– Nu, mă descurc singură.

Merse la fereastră și privi lung afară, fără să scoată o vorbă. Callie se gândi că nu văzuse niciodată ceva mai trist. Îi frământa stomacul de emoții. Strânse în mâini cearșafurile mototolite ale Lidiei.

– Lidia? Te rog, spune-mi că vei fi bine.

Lidia se întoarse cu fața la Callie cu hotărâre în priviri.

– M-am gândit la asta în ultima vreme și cred că, de îndată ce voi fi acasă, voi fi mai bine. E din pricină că mă aflu aici, atât de departe și fără să știu... O clipă își mușcă buza de jos. Apoi dădu din cap. Da, de îndată ce voi fi acasă, o să mă simt mai bine.

Lui Callie i se puse un nod în gât. Nu realizase cât de mult depindea de prezența Lidiei, până nu se văzu pusă în situația de a o pierde.

– Când vei pleca?

– De îndată ce se poate aranja. Nu mai pot aștepta mult. O să vorbesc cu domnișoara Torkelson în seara asta. Lidia scoase alt oftat lung. Înainte să plec, simt nevoia să îți cer scuze. Am fost o urâcioasă. Nu sunt supărată pe tine – e cu totul altceva – dar te-am folosit ca pe un pretext.

Callie străbătu repede încăperea și o strânse pe Lidia în brațe.

– Te iert. Dar aș dori să îmi spui care e problema, ca măcar să mă pot ruga pentru asta.

Lidia râse scurt și făcu un pas în spate, desprinzându-se din brațele lui Callie.

– Tu și rugăciunile tale... Dacă rugăciunile ar putea face problema mea să dispară, ți-aș spune totul, dar nici măcar rugăciunea nu va schimba nimic. Ea oftă adânc și privirea îi fugi la priveliștea de dincolo de fereastră. Mi-aș dori ca lucrurile să poată fi altfel. Aș vrea să fiu *eu* altfel, ca tine mai degrabă. Ești aproape perfectă.

– O, nu sunt perfectă. Callie se cutremură. Am făcut multe lucruri nesăbuite.

– Nimic din ce am făcut eu. Ea o privi șiret pe Callie. Văd cum se uită Mica la tine, până și Holden, și mă înverzesc de invidie... Ai ceva al tău ce atrage oamenii. Eu... Ea își lăsă capul în pământ... sunt doar o cochilie goală.

Callie puse mâna pe umărul Lidiei și o scutură ușor.

– Lidia, nici pe departe nu ești o cochilie goală. Ești o ființă minunată și pe dinăuntru, și pe dinafară și ai un suflet de preț, ce valorează mai mult decât orice.

Regretele o apăsau atât de mult încât simțea cum i se moaie genunchii. Se lipi de perete, adusă de spate și își astupă gura cu mâna. De când era în Oahu, nu stătuse niciodată de vorbă cu Lidia despre creștinism.

Fusese atât de preocupată să alerge după Holden, încercând să îl convingă că Dumnezeu e real, încât neglijase complet o persoană care avea nevoie disperată de un Mântuitor.

– O, Lidia, am făcut o greșeală atât de groaznică...

Vârste de îndoială îi crestau fruntea Lidiei.

– Tu? Ce greșeală ai fi putut face tu încât să fie atât de groaznică?

– Cea mai urâtă. Callie gemu. Am fost atât de prinsă de interesele mele, încât am neglijat total nevoile tale spirituale. Ar fi trebuit să petrec mai mult timp cu tine, să îți fac cunoscută dragostea lui Dumnezeu. Ochii i se umplură de lacrimi. Poate că dacă și-ar fi făcut timp să îi vorbească Lidiei despre cum poate avea o relație cu Dumnezeu, tumultul acela misterios ar fi putut fi evitat. Îmi pare atât de rău. Te rog să mă ierți.

O închipuire de zâmbet trist îi îndulci chipul Lidiei.

– Dragă Callie, de parcă ai avea nevoie de *vorbe* ca să împărtășești dragostea lui Dumnezeu. Am văzut-o în fiecare zi, pur și simplu în felul tău de a fi. Te-am văzut absorbită de Biblie, ți-am ascultat rugăciunile rostite în șoaptă, te-am auzit discutând cu Holden... Mi-ai vorbit despre Dumnezeu în fiecare zi, de când am venit împreună pe același vapor spre Oahu. Lidia plecă fruntea o clipă, apoi înălță ochii și o privi pe Callie în față. N-ar fi trebuit niciodată să te acuz că ești o prefăcută. Vinovăția mea a vorbit. M-am simțit atât de... imperfectă... și cu sufletul atât de gol. Am încercat să te fac să te simți prost pentru ca eu să mă simt mai bine. Ea oftă. N-a mers. Am fost foarte nefericită.

Pe Callie o durea inima în fața suferinței tăcute pe care Lidia o răbda. Își dorea să o poată elibera, dar știa că nu stătea în puterile ei. Însă știa Cine avea astfel de puteri.

– Lidia, așa cum am încercat să îi spun și lui Holden, Dumnezeu înțelege durerile noastre sufletești ascunse. El vrea să

ne scape de orice durere. El e acolo, te așteaptă și pe tine, doar dacă vei dori să îi ceri ajutorul.

Lidia înghiți în gol de mai multe ori și clipi să își alunge lacrimile.

– Vreau, Callie, dar cum poate Dumnezeu să mă ierte și să mă vindece câtă vreme fac atâtea greșeli? Mai ales, când greșelile acelea îi rănesc și pe ceilalți?

Callie o conduse la pat și se așezară una lângă alta.

– În orașul Ierusalim se petreceau lucruri îngrozitoare, se venerau idolii și se făceau tot soiul de fapte rele. Dar Dumnezeu i-a zis lui Solomon că, dacă poporul Lui va căuta fața Sa, dacă oamenii se vor smeri și se vor ruga, atunci El îi va ierta și le va vindeca țara. Aceeași făgăduință ți se potrivește și ție chiar în clipa asta. Ești tristă și te simți fără rost din cauză că ai făcut niște alegeri neînțelepte. Dar Dumnezeu te iubește indiferent ce ai făcut. E gata să te ierte și să te aducă într-un loc al bucuriei. Tot ce ai de făcut e să Îl rogi.

Lidia își abandonase mâna în mâna lui Callie, cu fața posomorâtă.

– Apreciez ce ai spus, dar trebuie să mă gândesc la asta. Bine?

Deși Callie voia să o grăbească pe Lidia, simți că inima prietenei sale era fragilă. Se va ruga și va lăsa Duhul Sfânt să termine lucrarea pe care o începuseră.

– Înțeleg. După ce te întorci în California, ai să îmi scrii și ai să îmi dai de știre cum ești?

Lidia ridică din umeri și își feri iar chipul.

– Cred că ar fi mai bine să uiți că m-ai cunoscut vreodată.

Callie scutură mâna Lidiei.

– N-aș putea să te uit niciodată!

Lidia se uită iar la Callie. Avea lacrimi în ochi.

– Ai spus că Dumnezeu iartă atunci când mărturisim că ne pare rău. Crezi că Dumnezeu îi poate ajuta și pe oameni să ierte?

– Sigur că poate. Nimic nu e cu neputință la Dumnezeu.

Lidia scutură încet din cap, răsuflând lung.

– O, Callie, chiar sper să ai dreptate. O să am multe de îndreptat când mă voi întoarce acasă...

Mesajul era foarte secretos. Callie își dorea din suflet să știe ce anume avea Lidia de reparat. Dar nu avea de gând să o oblige pe Lidia să îi vorbească despre durerea sufletului ei. Holden îi spusese că nu trebuia să le știe pe toate și avea dreptate. Dumnezeu știa care era problema și tot El avea o rezolvare în gând. Callie îi strânse mâna Lidiei.

– O să te port în rugăciune și voi fi alături de tine.

Lidia o cuprinse pe Callie în brațe și o ținu strâns.

– Ești una dintre cele mai bune prietene pe care le-am avut vreodată. Îți mulțumesc că ai fost alături de mine, în locul ăsta.

– Cu drag.

Ea îi mângâie spatele încordat al Lidiei, închise ochii și începu a se ruga Tatălui ca să o lumineze pe prietena ei în situația aceea, să îi dea pacea și să o aducă pe calea cea bună.

20

Callie

Lidia luă trenul spre Honolulu în dimineața în care Callie împlinea 24 de ani. Deși Callie nu știa deloc cum, – Lidia nu se oferise să îi împărtășească ce îi spusese domnișoarei Torkelson, iar Callie nu insistase –, Lidia aranjă să se întoarcă în California cu vasul *S.S. Wilson*, urmând ca părinții ei să o întâmpine în portul San Francisco.

Cele două tinere își luară rămas-bun cu ochii în lacrimi, însă Callie știa că Lidia nu pleca singură. În seara de dinainte, în febra pregătirii bagajelor, Lidia îi mărturisise că Îl invitase pe Isus să își facă lăcaș în inima ei. Callie văzuse dovada celor spuse în ochii umflați de plâns ai Lidiei. Se bucurase din tot sufletul.

Faptul că devenise creștină nu avea să o scape pe Lidia de probleme, dar, de acum, avea acces la puterea de care avea nevoie pentru a înfrunta problemele și a ieși învingătoare. Nicio altă asistentă nu venise să o petreacă pe Lidia, dar nu avea de ce să fie surprinsă. Nu legaseră prietenii strânse cu celelalte fete.

Cu toate acestea, Mica veni să își ia rămas-bun de la Lidia și să îi ureze noroc. Callie bănui că venise mai mult prietenește decât ca să îi spună că simțea ceva pentru Lidia. Asta o întristă pe Callie. Lidia nutrea sentimente sincere pentru Mica.

După ce trenul se depărtă pufăind pe șine, lăsând în urmă un miros înțepător de cărbune, Callie se întoarse cu fața spre Mica

și vărsă câteva lacrimi pe umărul lui puternic și de nădejde. După ce se liniști, el îi oferi o batistă, pe care ea o folosi cu sfială, dacă nu puțin rușinată. Într-un final, suspină încă amorțită de atâta plâns.

– O să am un sentiment ciudat singură în apartament, în noaptea asta.

Mica își încrucișă brațele.

– Cel mai bun medicament pentru o inimă rănită sunt mâinile ocupate. Nu ești de serviciu până la ora trei, dar ce-ai zice să vii la spital și să dai o mână de ajutor?

– La ce?

– Să umpli borcanele cu tampoane de vată și să numeri spatulele. Știi tu, lucruri cu adevărat importante.

El dădu din sprâncene în sus și în jos și zâmbi larg. Când vorbea cu accent sudist și îi scânteiau ochii, cu greu îi puteai rezista.

– Nu vrei să mă lași să îmi înec singură amarul, așa-i?

– Nici gând. El puse mâna pe spatele ei și o întoarse în direcția spitalului. Azi nu e timp de supărări.

Ea merse alături de el, fără a se împotrivi.

– Merg cu o singură condiție.

– Care e aceea?

– Nu mai vorbi ca în sud. Mă faci să zâmbesc și nu prea am chef acum.

El dădu capul pe spate și râse copios, ridicând fața spre cerul albastru. Ea se opri și se uită mânioasă la el.

– Mica, eu nu glumesc. Nu am poftă de zâmbete. O să te ajut ca să fiu ocupată cu ceva, dar nu încerca să mă faci să zâmbesc. Am dreptul să jelesc. Chiar îmi va fi fie dor de Lidia.

Tot amuzamentul se risipi de pe fața lui.

– În regulă, domnișoară Myers, promit să nu mai vorbesc cu accent. Și să nu te tachinez. Și să nu te ispitesc să zâmbești, cu condiția să scapi de mutra asta acră, atât de neatrăgătoare.

– Bun.

– Dar o să fie tare greu.

Ea îngustă ochii.

– Încearcă.

El dădu din cap.

– Bine.

Își continuară drumul tăcuți, pe lângă tufele de leandru și tulpinile înalte de hibiscus. Unele flori de hibiscus erau mari ca niște farfurii întinse, iar inima lui Callie se învioră în fața frumuseții petalelor roz, ușor încrețite.

Ajunseră la ușa spitalului. Mica o deschise și o pofti pe Callie să intre. Se întâlniră cu Holden care stătea în spatele biroului de recepție al asistentelor, cu ochii la niște hârtii prinse într-un dosar culoare maro.

El lăsă dosarul jos și privi la ceas.

– Bună dimineața, domnișoară Myers. Nu ești de serviciu până la ora trei. Ai venit cam devreme.

Callie ridică din umeri.

– Știu. Îl voi ajuta pe Mica să numere tampoanele de vată.

Holden ridică sprâncenele.

– Să numeri tampoanele de vată?

Mica își drese glasul.

– Adică, nu, o să numărăm spatulele, cât despre tampoanele de vată ...

Holden ridică o mână.

– Lasă. Cred că e mai bine să nu știu prea multe. El îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Mica. Presupun că știi unde sunt tampoanele de vată.

– Unde am stabilit?

– Da, cred că le vei găsi în locul stabilit.

– Bun. Vrei să ne ajuți să numărăm tampoanele de vată mai târziu?

– Foarte probabil că da. În calitate de supraveghetor al tampoanelor de vată, va trebui să mă asigur personal că se respectă corect procedura.

Callie își plimba privirea de la unul la altul, urmărind conversația ciudată. Holden păstra o mină serioasă, însă pe obrajii și gâtul lui Mica apăruseră pete roșiatice, de parcă era gata să izbucnească, dintr-un motiv anume. Cu siguranță tema discuției nu erau tampoanele de vată. Era limpede că aveau un semnal secret, dar era atât de încurcat, încât ea nu își putea da seama ce era.

– Foarte bine. Mica puse mâna pe talia lui Callie și o împinse ușor înainte. Eu o voi însoți pe domnișoara Myers la locul unde sunt tampoanele. Vii în vizita de supraveghere peste câteva minute?

Holden încuviință dând din cap. El salută, mai tare decât îl auzise vreodată vorbind.

– O zi bună, domnișoară Myers. Spor la numărătoare.

Callie îi aruncă lui Holden o privire nedumerită peste umăr, în timp ce Mica o îndemna să înainteze. Holden arcui buzele într-un zâmbet menit a o tachina și îi făcu semn cu mâna. Mica o conduse pe după colț, înainte ca ea să îi poată întoarce gestul.

Mica o opri în fața unui salon de spital. Callie se încruntă. Materialele erau ținute într-o cameră de depozitare ce se afla în partea din spate a clădirii, nu în zona destinată pacienților. Se încruntă la Mica.

– De ce suntem aici? Și nu îmi spune că avem de numărat tampoane. Zâmbitor, Mica deschise larg ușa. O ploaie de tampoane de vată căzură peste ea și câteva voci strigară:

– La mulți ani, Callie!

Callie își cuprinse fața în palme și rămase cu gura căscată. Mica o îndemnă să intre în cameră. Pansamentele din bumbac zburau ca la petrecere, iar Callie râdea amuzată de tampoanele moi care cădeau în jurul ei. Veniseră toate asistentele, inclusiv domnișoara Torkelson, care schița primul zâmbet pe care Callie avea onoarea să îl vadă pe fața ei indiferentă.

Fâșii făcute din hârtie igienică atârnau din tavan și un banner pe care era scris LA MULȚI ANI cu litere făcute din spatule, pictate în culori vii, era prins în cuie pe peretele din spate.

Tot râzând, ea arătă spre banner.

– Trebuie să număr câte spatule au fost folosite pentru a confecționa chestia aceea?

Mica dădea din sprâncene și zâmbea. Callie se întoarse către grupul care, într-un final, încetă să mai arunce în ea cu tampoane de vată și se apropie, toată numai zâmbet.

– De unde ați știut că e ziua mea de naștere?

Ea nu spusese nimănui. Domnișoara Torkelson se desprinse de micul grup, cu două tampoane de vată agățate de părul ei cărunt, scurt și cârlionțat.

– Ne-a spus doctorul Winters. S-a gândit că ți-ar prinde bine puțină distracție după plecarea Lidiei.

Callie rămase cu gura căscată. Holden pregătise totul? Ca prin farmec, Holden intră pe ușă cu o față acră. Inima începu să îi bată nebunește. Ea întinse mâinile spre el și, după numai o clipă de șovăială, el i le prinse.

– Tu chiar ai pus la cale totul?

El ridică nepăsător din umeri, dar ea văzu în ochii lui satisfacție și înțelegere.

– Știu cât de dificile pot fi aniversările. Am crezut că puțină distracție e binevenită.

Lacrimile îi usturau ochii.

– Dar de unde ai știut că azi e ziua mea? Ea se trase îndărăt, oftând ușor. Ți-ai băgat nasul în dosarul meu?

Se vedea în ochii lui că îi venea să râdă.

– Nu, Lidia a scăpat porumbelul. Când și-a dat seama că plecarea ei pică în ziua ta de naștere, și-a făcut griji că îți vei petrece ziua singură. Așa că, ne-a dat o idee lui Mica și mie. Cu degetele mari el îi strângea ușor nodurile degetelor. Sper că nu te-am pus într-o postură stânjenitoare.

Callie scutură din cap.

– Îmi prinde bine să fiu ocupată azi. Îți mulțumesc, Holden.

Privirile li se întâlniră. Parcă plămânii ei uitaseră să respire. Când să se topească în tandrețea privirii lui, ceilalți începură să strige.

– Discurs! Discurs!

Se văzu nevoită să îi lase mâinile lui Holden şi să stea cu faţa la asistentele cu feţe zâmbitoare. Întinse braţele în lături.

– Nu ştiu ce să spun. N-am avut niciodată o petrecere adevărată de ziua mea. Fără îndoială că mi-aţi oferit un dar minunat. Ea tăcu, înălţând sprâncenele întrebător. Sper că avem şi tort?

Toţi cei aflaţi în cameră, inclusiv domnişoara Torkelson, izbucniră în râs. O asistentă aduse în încăpere un cărucior cu un tort alb, rotund, cu două etaje, pe care erau puse în cerc lumânări mici, în culori pastelate. Holden aprinse lumânările şi îi făcu semn lui Callie să se apropie.

– Pune-ţi o dorinţă!

Privind în ochii lui de safir, îi venea să îşi dorească lucruri pe care nu şi le putea îngădui. Dar închise ochii pentru câteva secunde şi o dorinţă prinse contur fără efort în inima ei. „Doresc ca Holden să afle calea înapoi la Creatorul său." Deschise ochii şi suflă cu toată puterea. Lumânările scoaseră scântei şi se stinseră în uralele cercului restrâns de spectatori. Surorile se apropiară şi scoaseră lumânările din tort. Domnişoara Torkelson aduse un cuţit uriaş şi toată lumea sări îndărăt de groază, stârnind un nou val de râsete.

Mica ţinea farfurioarele, iar domnişoara Torkelson servi pe toată lumea cu felii groase de tort. Celelalte asistente stăteau una lângă alta pe salteaua fără cuvertură a patului, iar domnişoara Torkelson se aşeză cu silueta ei robustă pe un scaun pliant de lângă pat. Holden o conduse pe Callie pe un scaun aflat în mijlocul camerei, iar el şi Mica ocupară scaunele de o parte şi de alta.

Ea se întoarse către Mica, cu un zâmbet întins pe buze.

– Ai zis că n-ai să încerci să mă faci să zâmbesc.

– Iar tu ai zis că nu ai chef să zâmbeşti. El se aplecă în faţă şi i se adresă lui Holden. Mi-a zis că nu are chef să zâmbească azi. Mi-a trecut prin cap să o duc înapoi la apartamentul ei, să o las supărată şi deprimată, în loc să o aduc aici, la petrecerea ei.

Holden își stăpâni pornirea de a râde.

– Aș fi fost ispitit și eu dacă făcea pe încăpățânata.

– „Dacă făcea pe încăpățânata!" protestă Callie zgomotos. Apoi surprinse lucirea amuzată din ochii lui. Agită furculița la el. Îți spun clar și răspicat, doctore Winters, eu nu fac pe încăpățânata. Chiar sunt.

– O, sunt foarte conștient de asta, domnișoară Myers. El zâmbi șiret. Desigur, e doar unul din numeroasele tale farmece.

– Da, adăugă Mica din partea cealaltă. Mai e și înclinația ta de a face bujori în obraji...

– Temperamentul tău țâfnos... adăugă Holden.

– Obiceiul de a cita din Scriptură cu orice prilej...

– Abilitatea ta extraordinară de a cădea de pe buturugă...

– Ca să nu pomenesc de...

Callie își plimba privirea înainte și înapoi atât de repede încât simțea că amețește.

– Ajunge! Nu știa dacă să râdă sau să plângă. E ziua mea de naștere. Ar trebui să fiți drăguți cu mine.

Holden afișă o expresie nevinovată, aproape credibilă.

– Ei, acum, tu ai început.

Ea se sili să se încrunte, dar pe dinăuntru tremura de râsul pe care și-l stăpânea.

– Atunci tot eu îi pun și capăt.

– În regulă. Mica oftă. Bănuiesc că asta înseamnă că nu pot pomeni...

Callie îl amenință cu furculița în care avea înfipt un miez de aluat? El dădu din sprâncene spre Holden.

– Îți povestesc mai târziu.

Holden îi aruncă un zâmbet șiret ca răspuns.

– O să aștept.

Callie dădu ochii peste cap, dar nu își putu ascunde un zâmbet. Negreșit cei doi transformaseră o zi tristă într-una fericită. Asistentele se apropiară, ea se ridică, puse farfuria pe scaun și le îmbrățișă pe rând.

– La mulți ani, Callie! Betsy o bătu ușor cu palma pe umăr. Dacă te simți singură, vino pe la mine și pe la Ginger.

Roxanne dădu din cap.

– Eu și Trudy ne bucurăm mereu de oaspeți.

– Mai cu seamă dacă te pricepi cât de cât la șah, adăugă Trudy.

– Roxanne nu e deloc o provocare pentru mine.

Roxanne îi dădu un ghiont în brațul lui Trudy, dar râseră amândouă. Callie se trezi cu lacrimi de fericire pe care încerca să și le stăpânească. Cu toții erau atât de mărinimoși.

– Vă mulțumesc.

Domnișoara Torkelson se apropie, o îmbrățișă cu stângăcie pe Callie și o bătu prietenește și cu vioiciune pe spate.

– Să petreci frumos și restul zilei, domnișoară Myers.

Avea tonul aspru, dar ridurile din jurul ochilor îi îndulciră urarea. În momentul acela, Callie o îndrăgi sincer pe sora cea corpolentă.

– Vă mulțumesc, domnișoară Torkelson. Se uită la fiecare asistentă în parte. Vă mulțumesc tuturor. A fost o surpriză minunată.

Surorile părăsiră începerea și Callie le făcu semn cu mâna la plecare, scoțând un suspin ușor de fericire. Se prăbuși la loc pe scaun. Apoi tresări – tortul ei! – și se ridică iar în picioare. Se uită cu ochi mari la scaunul gol. Unde era farfuria ei? Înfiorată, întinse mâna la spate și pipăi.

– Hm! Holden îi întinse farfuria cu felia ei pe jumătate mâncată. O privi în felul lui, cu o sprânceană ridicată, apoi se întoarse către Mica. Ce ți-am zis? Chiar s-ar fi pus pe el.

Mormăind, Mica scoase o monedă de cincizeci de cenți din buzunar și i-o aruncă lui Holden. Acesta o prinse și o strecură în buzunar. Mica îndreptă mâna spre Callie.

– Tocmai m-ai costat cincizeci de cenți.

Callie se uită cu ochi mirați la Holden.

– Ai pus pariu cu el că mă voi așeza pe tort?

– Da, am pus. Și am câștigat.

Ea își puse mâinile pe șolduri, străduindu-se să păstreze un aer hotărât.

– Nu te-aș fi crezut niciodată un parior, doctore Winters.

– Pariez numai când sunt convins că voi câștiga. El îi puse farfuria pe cărucior, lângă tort. Și pariez că nu o să îți poți ascunde zâmbetul de pe față pentru tot restul zilei.

Își îngădui un zâmbet care își cerea drepturile.

– Câștigi și pariul acesta. Își plimbă privirea înainte și înapoi, zâmbindu-le recunoscătoare celor doi bărbați. Vă mulțumesc. Chiar ați făcut din ziua asta una specială pentru mine.

– Cu plăcere, dragă. Mica se ridică în picioare și îndreptă un deget spre ea. Dar să nu uiți că am venit aici ca să numărăm spatulele și să umplem borcanele cu tampoane de vată. Te așteaptă muncă multă.

El își dădu brațul în lături, arătând spre tampoanele de vată împrăștiate pe podea. Callie căscă gura dezamăgită.

– Vrei să zici că trebuie să strâng tot ce e aici?

Holden și Mica izbucniră amândoi în râs, iar Callie se făcu deodată roșie la față. Holden îi dădu un ghiont cu cotul lui Mica.

– Putem pune și ușor de păcălit pe lista cu însușiri.

Mica râse.

– Nu, Domnișoară Aniversare, surorile care sunt de serviciu vor face curat în cameră. Ești liberă să pleci. Eu, în schimb, sunt pe tură. Așa că... Îi duse mâna la gură și o sărută pe încheieturile degetelor. Îți urez „La mulți ani" și la cât mai multe aniversări pe viitor.

Callie se ridică pe vârfuri și îi dădu o sărutare fugară pe obraz.

– Mulțumesc din nou, Mica. Ești un frate minunat.

– Aiii!

El își înfipse vârful papucului în podeaua din gresie, prefăcându-se rușinat. Apoi, îi aruncă o ocheadă generoasă, își puse farfuria goală pe stiva de pe cărucior și ieși pe ușă. Callie și Holden rămaseră în picioare, în mijlocul încăperii cufundate brusc în liniște. Inima lui Callie începu să bată mai tare, ca de fiecare dată când se trezea singură cu el.

Ca să își facă ceva de lucru și să nu stea cu ochii lungiți la el, începu să rearanjeze farfuriile murdare de pe cărucior.

– Ai...vocea lui sună răgușit. El își drese glasul. Ai vreun plan deosebit pentru restul zilei tale?

Callie ridică din umeri, fără să îl privească.

– Nu, nu tocmai. Sunt de serviciu la trei sau, poate, voi face o plimbare cu mașina până la plajă.

– Cu mașina?

– Da. Lidia nu a putut să rezolve într-un timp atât de scurt ca mașina ei să fie transportată cu vaporul în California, așa că mi-a lăsat să o folosesc eu până în noiembrie.

Ea riscă o privire în direcția lui. El se legăna pe călcâie într-un fel ciudat, ce trăda emoție.

– Frumos din partea ei.

– Da.

Holden își îndesă mâinile în buzunare.

– Ei, ai primit felicitări de ziua ta de acasă?

Callie zâmbi, amintindu-și cele câteva cuvinte scrise pe una din felicitările primite de ziua ei prin poștă.

– Aha! Iar mătușa Vi mi-a povestit despre mătușa Viv. Se pare că domnul Shakely, un văduv din oraș, i-a făcut vizite mătușii Vivian.

Holden înălță sprâncenele.

– Chiar așa?

– Da. Doar că mătușa Viv nu a pomenit nimic despre asta.

Holden dădu din cap. Se așternu liniște. Una lungă. Cu cât se lungea, cu atât ea nu își mai găsea locul. Cât de mult își dorea să poată se simtă bine în preajma acestui bărbat, pe termen lung. Neliniștea permanentă o tulbura. Strânsese farfuriile și nu mai avea nimic de făcut.

Se întoarse către Holden și ridică din umeri.

– Ei bine...

– Ei bine...

– Eu... cred că o să merg în cameră la mine și...

– Domnișoară Myers. Holden își coborî privirea pentru un moment, scutură capul, apoi o privi în ochi. *Callie*, din vreme ce nu ai planuri, pot să te invit la un prânz de ziua ta?

Ea se aprinse la față. Oare îi dădea întâlnire?

– Eu... eu... Ea își stăpâni cu greu emoțiile. Bănuiesc că da.

De i s-ar fi liniștit pulsul, poate nu s-ar mai fi bâlbâit.

– Cum nu prea stăm bine cu timpul, va trebui să ne vedem în sala de mese. I se simțea regretul în glas. Dar aș dori să vorbesc ceva cu tine și cred că va fi mai bine să avem discuția aici.

Callie încreți fruntea.

– Despre ce este vorba?

– O să îți povestesc totul la prânz. Asta dacă... El făcu deodată o față rușinată și timidă. ...dacă ai bunăvoința să vii.

O, da, avea. Murea de curiozitate.

– Mi-ar face plăcere să iau prânzul cu tine.

– Foarte bine. El reveni la tonul lui oficial. Atunci ne vedem în sala de mese la, să zicem, ora unu? Vom avea timp să se așeze bine tortul.

Callie zâmbi larg.

– Perfect.

Făcând încă un gest scurt din cap, el ieși cu pași mari pe ușă. Callie încrucișă mâinile pe piept. Își simțea bătăile puternice ale inimii sub palme. Oare era pregătit să se întoarcă la Dumnezeu? Să fi primit deja răspuns la dorința de ziua ei?

21

Holden

Holden o aştepta pe Callie să sosească, patrulând înainte şi înapoi pe podeaua din gresie a holului din faţa sălii de mese. Mirosul de varza murată ce venea dinspre bucătărie îi făcea stomacul să bolborosească.

Din toate câte ar fi putut mânca de ziua ei de naştere, avea crenvurşti afumaţi şi varză murată. Oftă. Ar fi fost frumos să îi sărbătorească ziua la un restaurant din Honolulu, cu lumânări pe masă, cu orhidee în vază şi cu o muzică discretă pe fundal. O tânără ca ea merita ceva deosebit. Va trebui să facă şi asta dacă voia să o curteze.

Dar niciunul dintre ei doi nu era interesat de întâlniri. Dacă ar fi existat şi cea mai mică şansă ca vreunul să se răzgândească în privinţa întâlnirilor amoroase, nici măcar nu ar lua în calcul o asemenea propunere. Avea însă încredere că tânăra va păstra totul în limite profesionale, iar el, unul, ştia că poate păstra distanţa profesională. La urma urmei, aşa făcuse încă de când o ridicase din nisip, când căzuse de pe buturuga de pe plajă, cu atâtea luni în urmă. O, avusese şi el momentele lui. Era şi el om, la urma urmei. Dar judecata sănătoasă ieşea totdeauna învingătoare. În cele din urmă. Se mai putea baza pe judecata sănătoasă încă o jumătate de an, apoi o putea lua voios la sănătoasa, fără altă

vătămare după întâlnirea cu irezistibila domnișoară Calliope Myers.

Se încruntă. Oare nu ar fi trebuit să fi ajuns deja? Sigur nu îl făcuse să aștepte degeaba. Aruncă o privire la ceas. Unu fără cinci minute. Ca să vezi! El ajunsese mai devreme. Nu avea rost să stea acolo, nevoit să simtă miros de varză acră. Va aștepta afară, la aer curat. Deschise larg ușa și dădu cu ochii de Callie care era de partea cealaltă. Era îmbrăcată în uniforma de soră medicală, în rochia binecunoscută, lungă până la genunchi, de culoarea nisipului, acoperită cu un șorț cu dungi cafenii și albe. O îmbrăcăminte atât de simplă, dar care, într-un fel anume, îi venea bine.

Ea zâmbi radioasă și stătu timidă în fața lui, iar el simți pe loc cum i se bucură inima.

– Bună, Holden. Pfui. Miroase urât aici. A ce?

Expresia ei luminoasă rămase neatinsă. Holden râse. Nu știa niciodată la ce să se aștepte din partea ei.

– A crenvurști afumați și varză murată. El o luă pe după umeri și o conduse către rândul de la cantină. Putem doar spera că avem și niște legume verzi sau un desert bunicel ca să mai dreagă chinul papilelor gustative.

Callie râse ușor.

– Acum, doctore Winters, varza murată e bogată în vitaminele A și C, așa că îți face bine.

– Și calitățile salvatoare ale crenvurștilor ar fi...?

El înălță sprâncenele asemenea unui profesor curios. Ea își bătu ușor buzele cu degetele, încreți fruntea, apoi dădu brațele în lături și ridică din umeri.

– Echilibrează gustul sărat al zemii de varză?

El izbucni într-un râs scurt și ea zâmbi.

– Ei bine, sinceră să fiu, nu știu ce conține un crenvurst. Are carne, nu?

– Cred că, pesemne, asta e o întrebare care mai bine rămâne fără răspuns.

El îi dădu tava și începură să înainteze în rând, cu Callie în față. Ea își puse varză murată, fără crenvurști. Făcu și el la fel. Își umplură golul rămas în tăvi cu porumb și smântână, cu piersici la conservă și cu tartă de porumb tăiată în formă de pătrat și dată cu unt din belșug.

Ieșiră din rând și se îndreptară spre locul unde se lua masa. Era destul de târziu și cei mai mulți deja mâncaseră și plecaseră, așa că foarte puțini oameni se mai aflau în sala de mese. Chiar dacă aveau intimitatea asigurată oriunde s-ar fi așezat, Holden îi făcu semn arătând spre un colț din partea cealaltă a sălii, lângă ferestrele deschise.

Aerul proaspăt risipi mirosul greu de varză murată ce se răspândise prin toată clădirea. El stătea cu mâinile în poală, în timp ce ea rostea o rugăciune la masă. Ea înălță capul și ochii lor se întâlniră. El simți iar fluturi în stomac, dar, de data aceasta, nu erau din pricina mirosului de varză acră.

Oare cum va reacționa la propunerea lui? Ea luă o cantitate mică de porumb cu smântână cu furculița, făcând mișcări grațioase.

– Așadar, despre ce ai vrut să vorbești cu mine?

Expresia curioasă din ochii ei scânteietori îl îndemnă pe Holden să își apropie scaunul și să se aplece spre ea.

– Despre slujba de soră medicală.

Callie lăsă sprâncenele. Ar fi putut să jure că era dezamăgită. Ea lăsă capul într-o parte.

– Slujba de soră de medicală?

– Te mai gândești să te întorci în Shyler's Point să lucrezi ca soră medicală pentru comunitate?

– Da.

– Atunci, aș vrea să îți fac o propunere. El puse tava rămasă neatinsă deoparte și se rezemă cu coatele de marginea mesei. Ți-l amintești pe micul Kimokeo, pe Tim? Copilașul care a fost otrăvit?

– Sigur că da. Ea înfipse furculița în varza murată. Sunt atât de ușurată că a supraviețuit.

La fel era și Holden.

– M-am tot gândit la întrebările tale din ziua aceea. Nu erai pregătită îndeajuns pentru a avea grijă de o persoană aflată în situația aceea.

Ea deschise gura să răspundă și el simți o reacție de apărare. El dădu din mână.

– Nu a fost vina ta. Altcineva ar fi trebuit să informeze toate asistentele despre leandru, din vreme ce otrăvirea cu leandru e destul de des întâlnită prin părțile astea. Dar m-a făcut să mă gândesc la altceva, că răspunzi la o provocare pentru care ești slab pregătită.

Callie puse furculița pe masă cu zgomot și se rezemă de spătar, încrucișând brațele. Încruntătura încăpățânării pe care Holden o cunoștea bine îi umbrea trăsăturile.

– Ai de gând să îmi spui că nu îmi pot ajuta prietenii și familia în calitate de soră medicală?

– Sigur că nu.

Ea lăsă brațele în jos.

– Dar tocmai ai spus că nu sunt pregătită pentru asta.

– Da, în momentul de față, cu pregătirea pe care ai făcut-o la Crucea Roșie, nu ești pregătită. El ridică un deget ca să împiedice alte obiecții. Cu toate astea, am pus la cale un plan ca să ai parte de o pregătire mai aprofundată. El tăcu. Asta dacă te interesează.

Callie se mușcă de colțul buzei de jos în timp ce cântărea spusele lui. El aproape că vedea rotițele mișcându-se în capul ei, arât de serioasă îi era fața. Păstră tăcerea, dându-i timp să cântărească lucrurile.

În cele din urmă, ea oftă.

– Mă interesează să știu mai multe, dar motivul pentru care am ales pregătirea la Crucea Roșie e acela că mătușile mele nu au bani să mă trimită la școala de asistentă medicală.

– Ei bine... Holden își mângâie bărbia. La școală mă refer și eu, dar pregătirea aceasta anume nu o să te coste decât timp.

Neștiind ce să creadă, ea se încruntă.

– O școală unde nu se cer bani pentru cursuri? Ce fel de școală e asta?

Holden se ridică și întinse brațele în lături.

– Școala de Medicină Holden Winters.

Callie scutură din cap.

– Îți arde de glume cu mine? Dacă e așa, eu...

– Nu glumesc, Callie. El se rezemă iar cu coatele pe masă, apropiindu-și din nou fața de a ei. De acord, nu e o școală de medicină oficială. Cu siguranță nu o să primești niciun fel de diplomă. Dar cred că ți-aș putea oferi destule cunoștințe ca să fii atât de bine pregătită, încât să răspunzi la cele mai multe solicitări de prim ajutor din comunitatea ta.

Ochii ei verzi se făcură mari.

– Dar de ce ai fi dispus să faci asta? Nici măcar nu cunoști oamenii din Shyler's Point.

– Nu, dar te cunosc pe tine și mi-ar face plăcere să te ajut să îți împlinești visul.

Callie îl fixă cu privirea ei curioasă și pătrunzătoare.

– Te rog să înțelegi că nu încerc să te jignesc, dar cum pot să fiu sigură că te vei ține de cuvânt cu oferta aceasta? La urma urmei, ai mai spus lucruri – obrajii ei se făcură rozalii – și apoi te-ai răzgândit.

Cuvintele ei erau usturătoare. Mai cu seamă fiindcă erau adevărate. El își îndreptă umerii și o privi în ochi.

– Nu o să mă răzgândesc. Dacă dorești să afli lucruri, o să te învăț.

Până la urmă ieșea ceva bun din anii lui de pregătire. Ea trase adânc aer în piept, apoi dădu drumul aerului și își răsfrânse buza de jos. Șuvițele fine din bretonul ei se ridicară și căzură la loc.

– Holden, e o ofertă foarte generoasă și apreciez foarte mult că îmi oferi din timpul și din cunoștințele tale pentru a mă învăța.

El se încruntă. Urma oare să fie refuzat?

– Mi-ar plăcea să mă gândesc la ea, să mă rog și să hotărăsc cum ar fi cel mai bine.

El își drese glasul. Nu plănuise să înceapă în ziua aceea, dar se aşteptase măcar la puțin entuziasm.

– Pare un târg cinstit. Dar să nu aștepți prea mult până te hotărăşti. Sunt multe de învățat și nu stăm bine cu timpul. Misiunea mea se apropie de sfârșit. Voi pleca din Schofield la începutul lui februarie.

– Și tu pleci?

Uimirea se citea în vocea și pe chipul ei.

– Da. Am semnat numai pentru o misiune de doi ani, iar aceasta se apropie de sfârșit.

Deodată, lacrimi se văzură în colțurile ochilor ei, făcându-i irișii verzi să strălucească și mai mult.

– Nu-mi place gândul că și tu pleci. Mai ales azi, când doar ce a plecat Lidia...

O lacrimă lunecă și i se prelinse repede pe obraz. O șterse cu un gest nervos al mâinii. Aerul ei abătut punea și mai mult inima lui la încercare, în moduri pe care nu le putea înțelege.

– Nu o să plec decât peste cinci luni.

El spera ca spusele lui liniștitoare să pună stavilă lacrimilor ei.

– Cinci luni... Ea privi peste umărul lui o clipă, apoi suspină și îl privi iar. După ce termini aici, te vei întoarce în Chicago?

– Probabil că nu. El simți o strângere în piept. Nu mă așteaptă nimic acolo.

– Spitalul.

El însă scutură din cap.

– Nu, nu o să mă întorc la spital.

– Atunci ce o să faci?

Holden se încruntă.

– Nu știu. Dar orice voi face, nu va avea legătură cu medicina.

Callie înălță brusc sprâncenele.

– Dar, Holden, ești un doctor minunat!

El pufni într-un râs scurt.

– Și de unde știi asta?

– Te-am văzut la muncă. Cu micul Tim și cu soldatul acela care avea nevoie de cusături, până și cu mine. De ce nu vrei să continui cu medicina?

Ea părea atât de sincer îngrijorată, încât Holden se trezi că își dorea să i se poată destăinui. Dar la ce îi folosea?

– Chiar nu contează.

– E din pricina familiei tale, nu-i așa? Întrebarea ei, pusă pe un ton atât de blând, îi trimise un junghi dureros în inimă. Holden, nu poți renunța la vocația ta doar pentru că cineva a murit. Ce vei schimba cu asta?

Holden scrâșni din dinți. Nu se va contrazice cu o tinerică zveltă ce ținea prea mult la ideile ei fanteziste despre o lume perfectă.

– Domnișoară Myers, te miști în ape care nu îți priesc. Sunt dispus să îți împărtășesc din cunoștințele mele medicale pentru a te pregăti mai bine pentru visul pe care îl ai. Gândește-te la asta și dă-mi de știre ce ai hotărât. Știi unde mă găsești.

El dădu să se ridice.

– Așteaptă!

El se așeză încet la loc pe scaun.

– Vreau să fac asta.

Ea nu își luase timp de gândire. Ori de rugăciune.

– Ești sigură?

Ea dădu din cap.

– Sunt sigură. Oamenii din Shyler's Point au nevoie de îngrijirea cea mai bună pe care le-o pot oferi. Mă poți ajuta să fiu o soră medicală mai bună. Vreau să fac asta. Apoi, expresia ei serioasă se destinse într-un zâmbet ce făcu inima lui Holden să bată și mai tare. Vreau să fiu prima cursantă care merge la Școala de Medicină Holden Winters.

El râse, clătinând din cap la ochii ei strălucitori, încercând să își stăpânească bătăile iuți ale inimii.

– Sunt destul de convins că vei fi prima din clasă.

Ea râse și fața ei era plină de bucurie. Apoi deveni serioasă și întinse mâna după a lui.

– Îți mulțumesc, Holden.

Simpla ei atingere îi trimise lui Holden un fior electrizant pe braț în sus, așa că se dezlipi foarte ușor de mâna ei.

– Să nu îmi mulțumești încă. Pot fi un șef destul de dificil.

Ea îi zâmbi în colțul gurii, ochii ei lucind strengari pe sub bretonul răvășit, cu cârlionți roșcați.

– Asta fiindcă ești autoritar și morocănos.

El râse. Nu se putea abține. A, da, va fi o plăcere să îi predea. Dar va trebui să fie foarte atent. Tot ce voia să îi ofere domnișoarei Callie Myers erau cunoștințele lui medicale, nu inima.

❖

CALLIE

Callie stătea pe un scaun în spatele pupitrului înalt al recepției asistentelor medicale și făcea o listă cu toate lucrurile pe care voia să le învețe de la Holden. Rodea radiera de la creion, dusă pe gânduri între scrierea intrărilor, în timp ce în minte alegea între diferitele boli existente în orășelul ei: febră, gripă, mușcături de insecte, mușcături de șarpe, oase rupte, tăieturi și contuzii...

Ce propunere incredibilă îi făcuse Holden! Abia îi venea a crede că el era dispus să împartă cu ea cunoștințele și experiența lui bogată! Cu siguranță pronia cerească îi surâsese. La început, când el îi făcuse propunerea de a o învăța, ea șovăise. Nu din pricină că nu avea încredere că era un profesor bun. Dar nu se credea în stare să respecte granițele ce existau între un cursant și profesorul său.

Când se gândea că urma să petreacă mai mult timp alături de el, aproape singuri-singuri, inima ei o lua razna, mâinile i se umezeau și își simțea gâtul uscat. Era oare un lucru înțelept să petreacă timp singură cu Holden, din moment ce el îi stârnea un asemenea iureș al emoțiilor? Cu toate acestea, ce cale mai bună avea de a deveni cea mai bine pregătită soră medicală?

Sperase să aibă mai multe ocazii de a petrece timp între patru ochi cu Holden. Cu siguranță în timpul lecțiilor va reuși să își cerceteze convingerile și, până la urmă, să îl îndrume pe calea de întoarcere la Tatăl lui Ceresc. Oricine s-ar fi gândit la cele două aspecte pozitive ale acceptării propunerii minunat de generoase a lui Holden, nu ar fi găsit decât opțiunea de a spune da.

Dar va trebui să fie cu băgare de seamă.

Adăugă „tuse" la listă. Dacă ședințele se vor ține acolo, în spital, vor fi mereu și alte asistente în preajmă, la fel și domnișoara Torkelson și Mica. Cu atâția protectori, va reuși să se concentreze pe studiu, nu pe ochii de safir, tulburători ai lui Holden și nici la alunița din stânga nasului sau la părul lui negru, ușor lins la baza cărării... Apăsă creionul atât de tare pe hârtie în timp ce scria „erupții", că îi rupse vârful.

Pufni nemulțumită și se ridică să caute un briceag cu care să îl ascută. Când se ridică, Holden își făcu apariția în fața pupitrului.

– O! Aici erai.

Zâmbetul lui făcu un evantai de linii la coada ochilor, scoțând în evidență culoarea deosebită a irișilor. Privirile acelea aproape o făceau să își piardă capul. Se scutură puțin. El vorbea. Trebuia să asculte.

– Dacă începem devreme ziua de mâine, am putea lua mașina Lidiei până la plajă să ținem prima lecție la buturugă. E păcat să stai înăuntru când e atât de plăcut afară. Ce crezi?

Ea clipi repede. Ce credea? Credea că zelul lui relaxat era cel mai frumos lucru pe care ochii ei îl văzuseră vreodată. Credea că, singură cu el, nu se va putea gândi la studiu. Mai credea și că era bine să nu se mai holbeze la el ca o sperietoare de ciori fără minte și să îi răspundă la întrebare. Și mai credea că era cel mai nimerit să refuze.

– Sună minunat. Să fiu gata pe la opt?

Zâmbetul lui îi făcu sângele să pulseze în tâmple.

– La opt e perfect. O să pregătesc un coș cu picnic, să nu sărim peste prânz. Ne vedem mâine dimineață, domnișoară

Myers. El aruncă o privire asupra listei, apoi o ocheadă în semn de aprobare. Te-ai gândit bine. Să aduci și lista cu tine să vedem ce putem parcurge, ce zici?

Ea dădu din cap și el se dezlipi de pupitru, întorcându-se să plece. În timp ce el mergea pe holul ce ducea spre ușile de la ieșire, ea se trezi admirându-i umerii mari. Înghiți în sec. Ce bine arăta și la plecare, și la venire... Plecă repede privirea la listă. Ar trebui să adauge și „boala din dragoste"? La sfârșitul ședințelor, și ea va avea nevoie de tratament, în mod sigur...

22

Callie

– În regulă, să repetăm. Holden puse dosarul cu clamă în poală şi acoperi mâzgălelile mari cu amândouă mâinile. O mamă îngrijorată îşi aduce copilul la tine din cauză că cel mic are o erupţie. Ce faci?

Callie luă o mână de nisip cald, pe care îl lăsă să se prelingă printre degete, în timp ce se gândea la întrebare.

– Întâi de toate, mă uit la erupţie şi răspund la întrebări în mintea mea. Ce parte a corpului e afectată? E erupţia într-un singur loc sau în câteva locuri pe corp? E plană, în relief sau cu băşici? Copilul arată rău pe lângă faptul că are o erupţie?

Holden dădea din cap.

– Bun. Apoi...?

– Apoi pun întrebări părintelui. A mâncat copilul ceva neobişnuit? Erupţia îi dă mâncărimi? Copilul a făcut febră sau i-a fost rău de la stomac recent?

– Excelent!

Aprobarea lui Holden îi dădea aripi lui Callie. Ea zâmbi şi îşi dădu pe după ureche o şuviţă suflată de vânt.

– Îţi mulţumesc.

– Acum, să presupunem că erupţia e localizată numai pe picioarele copilului, mai ales în zona gleznelor. E în relief, cu băşici şi dă mâncărimi. Ce propui?

Callie se mușcă de buză.

– În cazul acesta, aș crede că cel mic face o reacție alergică de la atingerea frunzei unei anumite plante. Pentru a opri mâncărimea provocată de erupție, aș recomanda să se pună pastă de bicarbonat de sodiu după cum e nevoie. De asemenea, aș spune mamei să lase descoperită zona erupției cât de mult timp posibil, ca se usuce și să aibă grijă pe viitor să nu mai lase copilul să umble desculț prin ierburi înalte și prin buruieni.

Holden zâmbi și dădu din cap.

– Bine, domnișoară Myers. Exact asta aș fi recomandat și eu. El lăsă capul într-o parte, încruntând fruntea. După opt săptămâni de lecții, ea se obișnuise cu postura lui gânditoare, așa că aștepta cu răbdare și cu un zâmbet ce îi juca pe buze. Într-un sfârșit, el stătu cu capul drept, fruntea i se netezi și se aplecă ușor în față.

– De data asta pacientul e...

Vorbiră despre alte trei scenarii posibile, ce aveau legătură cu tipuri diferite de erupții, fiecare având nevoie de un alt tratament. Callie venea cu un plan de tratament pe care Holden îl aproba sau îi făcea și recomandări noi. De cele mai multe ori, Callie avea dreptate, iar încrederea în sine creștea odată cu baza ei de cunoștințe.

– Și... el trase aer adânc în piept odată cu rostirea cuvântului, semn că ajunsese la întrebarea cea mai grea... când nu tratezi erupția, ci trimiți de îndată pacientul la medic?

– Dacă erupția nu e localizată în centru, adică, dacă acoperă aproape tot corpul, dacă seamănă cu vânătăi mici sau dacă e însoțită de febră ce ține mai mult de două zile, atunci trimit pacientul la medic. Tipul acela de erupție ar putea însemna rubeolă, pojar sau meningită.

Holden îi strânse mâna lui Callie.

– Foarte bine. Se vede că ai fost foarte atentă. Sunt mândru de tine.

Laudele lui îi dădeau senzația că plutește la un metru deasupra pământului. Se rezemă de buturuga caldă și întinse picioarele. În ultimele două luni trecuseră de jumătatea listei lui Callie.

Holden avea o listă proprie și îi făgăduise că îi va pregăti o trusă cu lucruri necesare ce îi vor fi de folos când se va întoarce în Shyler's Point. Ori de câte ori se putea, țineau lecțiile pe plajă. Ea îndrăgea cadrul relaxant, valurile care se spărgeau și țipetele păsărilor de mare. Întinderea nesfârșită a oceanului de turcoaz și cerul azuriu nu încetau niciodată să îi încânte simțurile, așa că își dorea să poată veni acolo în fiecare zi.

Dar lecțiile trebuiau ținute între obligațiile ei de soră medicală și îndatoririle lui Holden de la spital. În unele săptămâni reușiră să țină patru lecții, în altele numai una. Ea număra săptămânile rămase, știind că timpul lui la Schofield se apropia de sfârșit. Gândul de a nu îl mai vedea niciodată îi dădea dureri în piept.

În ciuda tuturor strădaniilor, ea tot nu reușise să „scape din mrejele" iubirii pentru Holden Winters. Se întoarse cu fața la el.

– Suntem gata pentru azi?

El aprobă din cap, dar rămase cu ochii la valurile înspumate. Callie îi admira linia masculină a obrazului și felul cum își pieptăna părul negru. Oare la ce se gândea el când privea departe? Deși petrecuseră mult mai mult timp împreună și aflase multe despre Holden Winters, medicul, ea nu reușise încă să afle tot ce voia despre Winters, bărbatul.

În multe feluri rămânea la fel de misterios ca atunci când ea încerca să se lămurească dacă el era proprietarul nasturelui care încă îi atârna la gât, legat de un șnur.

Deodată, Holden arătă spre ocean.

– Vezi un vapor?

Callie crezu că observa forma cenușie a unui vapor de dimensiuni mari, foarte departe. Un sentiment de teamă o apăsa.

– Da, văd. Crezi că e german sau italian?

– După cum au amenințat forțele noastre navale militare că vor ataca cu torpile orice vas invadator? Sincer să fiu, sper că nu.

Mânia cu care vorbea o înspăimântă și mai rău. Își strânse mâinile în poală și se întoarse cu fața la el.

– Dar avertismentul trebuie să fi fost dat. Au dovedit că n-au gânduri pașnice când ajung în apele americane.

– Da, sunt conştient de asta. El îi aruncă o privire scurtă, încruntată, în care se citea nerăbdarea. Dar aş dori să se evite altă vărsare de sânge. Nu văd niciun folos imediat în atacarea unui vas, doar fiindcă navighează într-o zonă a oceanului pretinsă de o ţară anume.

Callie îşi muşcă buza.

– Bănuiesc că dacă n-ar face decât să navigheze, n-ar fi o problemă. Dar ştii că, dacă vaporul aparţine Germaniei sau Italiei, nu e un vas de croazieră.

Holden oftă.

– Ştiu toate lucrurile astea, Callie.

În pofida seriozităţii subiectului, Callie simţi că inima îi prinde aripi când el îi rosti numele. Rareori i se mai adresa cu domnişoara Myers.

– Atunci, de ce eşti atât de îngrijorat? Nu facem decât să ne apărăm.

Holden se uită la ea şi clătină din cap, cu o expresie greu de citit. Îşi împreună mâinile pe genunchii ridicaţi.

– Faci să sune totul atât de rece. Îţi dai seama că atunci când un vas e atacat cu torpile, sunt oameni la bord, care mor? În clipa aceea, chiar nu mai contează dacă sunt americani, germani ori italieni. Cu toţii sunt doar... morţi.

Instinctiv, Callie îşi puse palma pe dosul mâinii lui. El nu se împotrivi când ea îşi împleti degetele într-ale lui, el chiar îi mângâie degetul ei mic cu degetul lui mare, răspunzând întrucâtva acestei legături. Priviră în tăcere vasul care se îndepărta de insulă şi se pierdea dincolo de linia orizontului. Numai după ce vârfurile catargelor se făcură încet nevăzute Holden se relaxă din nou.

Vrând să mai destindă atmosfera, Callie bătu vioi cu mâna pe mâna lui.

– Ţi-ar plăcea să facem o plimbare până sus, la colibă? Eu sunt îmbrăcată potrivit.

Ea începuse să poarte pantaloni și bluze ușoare atunci când nu era la muncă. Cu tenișii în picioare și șosete albe, din bumbac, era echipată să urce pe munte.

Holden sări în picioare și îi oferi mâna. O ajută să se ridice, apoi își scutură fundul pantalonilor.

– Ce zici să luăm și prânzul acolo?

Callie zâmbi.

– Perfect.

El ridică rucsacul pe care îl cumpărase de la magazinul cazărmii pentru plimbările lor lungi și îl azvârli pe umeri. Callie îl privea, uimită că niște mișcări atât de simple – niște brațe puternice strecurate printre bretelele rezistente, reglate pentru a fixa rucsacul mai bine – erau atât de captivante atunci când le făcea Holden.

Greutatea rucsacului îi întindea cămașa pe piept și pe abdomen, scoțându-i în evidență constituția atletică. Își întoarse repede fața, înainte ca ochii ei holbați să îi dea de gol gândurile.

El o luă înainte pe plajă.

– Să mergem!

Ea îl urmă, oprindu-se din loc în loc ca să studieze câte o floare sau să privească înapoi la peisajul minunat ce se întindea sub ei. Ea făcuse deja urcușul de câteva ori. Mușchii picioarelor nu o mai dureau și nu mai avea crampe ca primele dăți când urcaseră coama muntelui.

Ușa deschisă a colibei părea să le zâmbească în semn de bun venit. Holden grăbi pașii. Apoi, el se opri brusc, aplecat în față de la mijloc. Callie aproape se dădu cu nasul de rucsacul lui înainte să își dea seama că el se oprise.

– Ce se întâmplă?

– Șt!

Ea își înghiți cuvintele și inima îi stătu pentru o clipă în loc. El rămase atât de nemișcat și de atent de parcă ar fi fost sculptat în piatră. Foșnetul ușor al frunzelor de palmier și zbaterea continuă

a valurilor își cântau muzica obișnuită, însă Callie tresări când se auzi un alt sunet, o bufnitură ciudat, neobișnuită.

Se auzea din colibă. Holden întinse brațul, avertizând-o răcut să rămână în spate. El strigă.

– Cine e acolo?

Zgomotul se transformă într-un hârșâit haotic. Holden își dădu jos rucsacul și îl puse fără a face zgomot pe pământ, la picioarele ei. El ridică palmele și mimă din buze „Stai aici." Apoi, el se furișă spre colibă, fără să i se audă pașii. Lui Callie îi suna inima în urechi în timp ce îl privea pe Holden care se apropia dintr-o parte, de-a lungul peretelui colibei și cu fața spre intrare.

Când ajunse la marginea ușii el se opri, cu tot corpul încordat. Apoi el sări, sucindu-și corpul prin aer și aterizând în ușă, cu genunchii îndoiți și cu brațele ridicate.

– Ha!

O zbatere sălbatică se auzi deodată în colibă și Callie își puse mâinile pe gură de spaimă. Se așteptase ca Holden să o ia la fugă înapoi, dar, în schimb, el intră în colibă. Strigă din interior.

– Callie, e-n regulă. Haide. Nu o să îți vină să crezi.

Ea sări peste rucsac și o zbughi spre el. Avu nevoie de un moment ca ochii să i se obișnuiască în interiorul întunecat, apoi însă inima îi fu cuprinsă de milă.

– O, biata făptură!

O pasăre mare, cu niște picioare ciudate, cu membrane și cu pene albe și negre se chircise într-un colț, cu o conservă din cositor înfiptă în capul ei. Bufnetul straniu trebuie să fi venit de la pasărea care se lovea de pereții colibei. Callie se încruntă privind pasărea.

– E un pescăruș?

Holden scutură din cap.

– Nu, cred că e o gâscă. Fie se va înfometa până va muri, fie se va răni grav dacă nu îi scoatem conserva aia de pe cap.

– Ei bine, cât de greu poate fi să prinzi o gâscă care nu vede?

Holden ridică din umeri.

– Bănuiesc că o să aflăm.

El se lăsă pe vine și înaintă spre pasăre. Cumva aceasta trebuie să îl fi simțit apropiindu-se fiindcă dădu din aripi și păși bălăbănindu-se spre el. Callie sări în ușă ca să nu lase pasărea să scape, iar Holden fugi după pasărea îngrozită, pe lângă pereții colibei. Pasărea fugi în direcția lui Callie și se lovi de picioarele ei. Callie scoase un țipăt fără să vrea. Probabil că sperie pe biata gâscă, fiindcă aceasta își luă zborul. Îl păli pe Holden în stomac. El căzu pe spate și gâsca se depărtă de el dând din aripi. În aer era numai praf și pene, aproape imposibil de respirat.

Holden se ridică în picioare, o luă pe Callie de braț și o scoase din colibă.

– Pfui! El își șterse fruntea asudată. Păcat că nu vorbim hawaiiană. Poate am convinge creatura aceea că nu vrem decât să o ajutăm.

În ciuda frustrării, Callie râdea.

– Ce ar schimba limba? Gâsca nu vorbește nicio limbă omenească.

El îi zâmbi șiret.

– Presupun că ai dreptate. Dar a meritat să încerc.

Callie se înfioră auzind bufniturile din interiorul colibei.

– De ce crezi că a rămas blocată cu capul într-o conservă?

– Cine știe? Poate ceva i-a mirosit interesant. Poate luciul conservei i-a trezit interesul. Pesemne a fost un accident. Nu poate vorbi. Deodată, pe chipul lui se văzu uimirea. Știi ce cred că avem aici?

– De unde a venit zicala „gâscă proastă"?

Holden pufni în râs, dar clătină din cap.

– Nu, cred că e o *nēnē*, o gâscă hawaiiană. Sunt pe insula aceasta de aproape doi ani, dar e pe prima pe care o văd. El o îndemnă să se apropie de ușă și arătă cu mâna spre gâsca retrasă și înghesuită într-un colț, sucindu-și capul când la stânga, când la dreapta. Uită-te la picioarele ei. Observi că membranele nu sunt crescute complet cum te-ai aștepta să vezi la o rață sau la o gâscă? Sunt convins că sunt picioare de *nēnē*. El pufni. Desigur,

trebuia să facă o vizită în locuința mea și să îmi distrugă micuța mea „casă departe de casă".

În cele din urmă, gâsca se așează ca pe cuibar. Callie arătă cu mâna.

– S-a liniștit. Poate, până la urmă, nu mai are putere. Ar trebui să încercăm iar?

– Da, numai că, de data asta, nu mai țipa. Pasărea asta chiar lovește bine din aripi. El se frecă pe burtă și zâmbi. Să o fugărim n-a fost de niciun folos. N-am făcut decât să o băgăm și mai tare în sperieți. Ne trebuie un plan...

Aruncă o privire în jur, cu fruntea încrețită de gânduri, iar apoi fața i se lumină. Merse la locul unde avea rucsacul, scoase fața de masă din pânză pe care o foloseau la picnicuri și o ținu sus, la fel cum un matador își ținea capa.

– O să arunc asta peste gâscă, ca să nu ne scape. Când o să trag pânza de pe cap, tu smulgi conserva și apoi îi dau drumul. Ne-am înțeles?

Callie îi făcu semn că era în regulă. Holden merse în vârful picioarelor spre ușă. Se opri și se încruntă la ea.

– Nu uita, fără țipete.

Callie își puse mâinile pe șolduri și îi zâmbi.

– Chiar te temi de gâsculița asta, nu-i așa?

– Nu fi răutăcioasă. Nu tu ai primit o pălitură-n burtă. El îndreptă un deget spre ea. Să nu țipi.

Ea îl salută.

– Da, domnule!

El îi aruncă încă o privire de prevenire, apoi se puse iar pe vine, ținând fața de masă la îndemână și merse tiptil pe pământul gol. Tocmai când ridica fața de masă, gâsca se înălță cu aripile întinse. Oarbă cum era, pasărea zbură drept în pătratul de pânză. Holden o cuprinse cu brațele și căzu drept în șezut.

Un gâgâit sugrumat umplea toată coșmelia. El se lupta cu fața de masă.

– Ajută-mă!

Callie se repezi spre el, sărind când înainte, când înapoi ca să țină pasul cu el, în timp ce el se rostogolea de pe o parte pe alta.

– Holden, pentru numele Domnului, stai locului și descoperă-i capul!

– Nu o pot ține nemișcată dacă ea nu vrea! Și nu știu unde are capul în clipa asta!

– Scoate ceva la iveală și vezi!

Holden se rostogoli pe mâini și pe genunchi, prinzând sub el pasărea învelită în fața de masă. Callie așteptă, pregătită să o prindă în momentul când vedea conserva. El fixă pe pământ o parte a pânzei cu genunchii, apoi răsuci cu grijă cealaltă parte. Callie îi văzu coada din pene a gâștei. El dădu pânza la loc și o privi îngrijorat pe Callie.

– Va trebui să mergi în spatele meu să îi dezvelești capul. Te rog să te miști repede. Nu o mai pot ține mult. Nu îmi vine să cred cât de voinic e masculul ăsta.

Fața de masă parcă prinsese viață, făcea valuri și se umfla ca cearceafurile atârnate, în bătaia aspră a vântului. Lui Callie îi tremurau mâinile. Avea senzația că rămâne fără aer, dar se lăsă pe vine dinapoia lui Holden și ridică marginea feței de masă. Spre marea ei ușurare, zări luciul cositorului. Prinse conserva între mâini și o scoase.

Gâsca își scutură capul negru și începu a gâgâi zgomotos. De bucurie, de frică sau de furie? O zbughi printre picioarele lui Holden. Acesta căzu jos, pe burtă, prinzând pânza sub el și Callie căzu în șezut când încercă să se ferească din calea păsării. Gâsca, acum liberă, se bălăbăni cât de repede o țineau picioarele și țâșni pe ușă afară, dând din aripi.

În momentul în care ieși din colibă, se înălță în aer, gâgâind de parcă nu avea să se mai oprească vreodată. Callie și Holden se ridicară în picioare cu mișcări stângace și fugiră afară să vadă pasărea luându-și zborul. Aceasta trecu peste tufele din apropiere și ateriză la câțiva metri depărtare, gâgâind de le suna în urechi.

Apoi, spre marea lor satisfacție, alte două gâște frumoase își făcură deodată apariția, alăturându-se primei, la fel de gălăgioase.

Împreună, cele trei păsări maiestuoase se făcură nevăzute în frunzișul bogat.

Holden își strecură mâna, o cuprinse de mijloc și rămase mai departe cu ochii la locul pe unde dispăruseră, foarte mirat.

Ea își șterse transpirația de pe frunte.

– A fost mult de muncă.

– „Să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală." El oftă. Ce seceriș pe cinste, să vedem cum își recapătă libertatea o pasăre superbă.

Callie își lăsă capul pe umărul lui, simțindu-se mai aproape de el ca oricând. Făcuseră ceva deosebit salvând gâsca împreună. Holden o lăsase să întrezărească un crâmpei din inima lui bună. Îi trecu prin minte imaginea lui cu fața de masă în mână, gata de atac, și, deodată, caraghioslâcul situației o copleși.

Izbucni în hohote de râs. Holden se dezlipi de ea și se trase un pas în spate.

– Ce e atât de amuzant?

– Dacă... dacă te-ai fi văzut ...

Ea scoase cu greu cuvintele printre pufnetele de râs.

– Gata să te arunci pe sărmana gâscă ce nu bănuia nimic. Ea ridică brațele și îi imită postura furișată. Apoi, în coate și genunchi, luptându-te cu fața de masă...

Ea râdea cu atâta poftă, că nici mai putea să vorbească. Holden îi zâmbi strâmb.

– Ce era să fac? E o pasăre puternică.

– Nici nu se vădea că era pasăre. Callie râdea cu gura până la urechi, ținându-se cu mâinile de burtă. O altă criză de râs copios. Arătai de parcă te luptai cu o... gâscă în carouri. O, a fost cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut vreodată!

Holden își încrucișă brațele și o privi de sus, dar îi luceau ochii.

– Mă bucur foarte mult că te-am făcut să râzi.

Ea își agita mâinile, făcându-și vânt și încercând să își înăbușe chicotelile, dar îi trebui ceva timp. Holden o privea, clătinând

din cap. Când se liniști, într-un sfârșit, ea dădu drumul unui oftat lung.

– O, vai de mine, chiar a fost distractiv.

Holden ridică ochii la cer.

„Distractiv, zice ea. Mi-a luat zece ani din viață, iar ea zice că fost distractiv." El își luă rucsacul.

– Nu știu cum ești tu, dar mie bătălia asta mi-a dat poftă de mâncare. Ce zici, mâncăm?

Ea întinse fața de masă pe pământ, în fața colibei. Se așezară și luară împreună un prânz simplu, povestind despre cele întâmplate, râzând și minunându-se de pățania avută.

Holden puse hârtia în care fusese învelit sendvișul în rucsac și făcu o față serioasă.

– Callie, pot să te întreb ceva?

Ea își șterse firimiturile de pe buze, numai ochi și urechi.

– Desigur.

– De ce îți place atât de mult pe plajă? El încruntă fruntea. După ce ți-ai pierdut părinții înghițiți de ape, aș fi zis că nu mai vrei să vezi apă în viața ta.

Callie ridică din umeri, strângând hârtia sendvișului în mâini.

– Probabil pentru că sunt prea multe relatări frumoase în Biblie despre apă. Izvoare de apă vie, să stai lângă ape liniștite... Valurile și curgerea oceanului mă liniștesc, nu mă tulbură. Bănuiesc că e un dar pe care Dumnezeu mi l-a făcut. Să mă pot bucura de apa rece care îmi spală picioarele, fără să îmi trezească amintiri nefericite.

Holden aproba încet din cap, strâmbând din gură a îndoială. Ea puse mâna pe genunchiul lui.

– Gândește-te câtă bucurie aș fi sacrificat dacă aș fi rămas cu teama de apă. Momentele mele cele mai fericite au fost pe plajă. Ea își stăpâni emoția și îndrăzni să adauge. Multe din ele alături de tine.

Privirea lui tandră o fixă pe a ei. După câteva secunde bune de privit în tăcere, el oftă.

– Mă bucur că nu ți-e frică. Și eu aș fi pierdut momentele astea alături de tine.

Înainte să poată Callie răspunde, cineva de jos, de pe plajă, îi strigă pe nume.

– E Mica.

Holden se ridică în picioare și puse mâinile căuș la gură.

– Coborâm îndată!

Puseră ce le rămăsese de la picnic în rucsacul pe care Holden îl luă în spate. Callie coborî în urma lui, pe cărarea bătătorită, ce ducea la plajă. Mica îi aștepta la marginea frunzișului. Îngrijorarea se vedea în linia frântă a gurii.

Holden alergă pe ultimii metri.

– Ce se întâmplă?

Mica stătea cu ochii la Callie. În clipa în care ea se alătură celor doi, el îi întinse o telegramă.

– Asta a sosit pentru tine. E de la una dintre mătuși. M-am gândit că ar putea fi ceva important.

Ea simți cum îi iese transpirația pe tot corpul. Telegramele erau scumpe. Trebuia să fie o urgență, altfel mătușile îi trimiteau o scrisoare.

– Știi ce scrie ?

– Nu. M-am gândit doar că ar putea fi ceva important.

Prinzându-și buza de jos între dinți, Callie deschise plicul galben și scoase o telegramă simplă. Ea simți privirile îngrijorate ale lui Holden și Mica ațintite asupra ei, în timp ce citea mesajul prețios.

După ce termină de citit, fără să se gândească la urmări, ea își lipi fața de gâtul lui Holden și începu a plânge.

23

HOLDEN

– Callie?

Holden o mângâia pe spate și se uita neajutorat la Mica. Credea că i se frânge inima în timp ce hohotea de plâns la gâtul lui.

– Callie, draga mea, te rog nu mai plânge. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Callie doar scutura din cap în timp ce se cuibărea lângă el, cu brațele strânse în jurul pieptului lui Holden, cu umerii tresăltând. Mica păși spre ei și o bătu ușor cu mâna pe umăr.

– Hei, haide, orice ar fi, nu poate fi atât de rău.

– Nu... e... Callie stătea lipită de pieptul cămășii lui Holden, care îi înăbușea vocea... nimic rău. Sunt doar foarte fericită!

Holden și Mica se uitară surprinși unul la altul. Holden o prinse de umeri și o dezlipi de el, privind-o în față.

– Tocmai ai zis că ești fericită?

Ea ridică fața brăzdată de lacrimi, dar radioasă, și se uită când la unul la altul, iar ochii ei de smarald străluceau de lacrimi.

– Da. Este despre mătușa Vivian. Se mărită!

Holden pufni nemulțumit.

– Vrei să îmi spui că plângi cu amar când se întâmplă ceva *bun*?

Ea strânse pumnul și se frecă sub nas, apoi ridică ochii la el, neștiind ce să creadă.

– Ești supărat pe mine?

Holden dădu ochii peste cap, nu putea să răspundă la întrebare. Se întoarse către Mica.

– Explică-i, te rog.

Mica puse mâna pe umărul lui Callie și ea se întoarse cu fața către el.

– Callie, ne-ai speriat de moarte, plângând în halul ăsta. Am crezut că s-a întâmplat ceva groaznic!

– Atunci, îmi pare rău, zise ea repede, încercând parcă să se apere. Am fost, pur și simplu, copleșită, atâta tot. Mătușa Vivian a stat atâția ani necăsătorită, iar acum cineva o iubește și vrea să o ia de soție.

Bărbia îi tremura. Holden agită spre ea un deget, prevenind-o.

– Să nu începi iar cu plânsul.

Callie își supse buza de jos și clipi din ochi, nelăsând lacrimile să îi curgă pe obraji.

– Nu pricep de ce ești supărat.

Tonul nedumerit aproape îl descumpăni pe Holden. Lui încă îi bătea inima nebunește. Când se agățase, plângând, de gâtul lui, simțise că i se rupe sufletul. Îl speriase de moarte, iar acum îl făcea să se simtă vinovat.

Trase o gură bună de aer pentru a se liniști.

– Callie, nu sunt supărat. Dar, data viitoare, când te hotărăști să te arunci în brațele mele pentru un bocet pe cinste, vrei să îmi spui, rogu-te, dinainte pentru ce sunt lacrimile? Dacă știu din vreme că sunt lacrimi de fericire, atunci nu o să mai fiu îngrijorat.

Callie mai clipi de câteva ori, își șterse urmele de lacrimi de pe obraji și ridică din umăr.

– Bine. Ea zâmbi. V-ar plăcea să vă citesc telegrama?

Holden și Mica răspunseră în cor.

– Nu.

Ea rămase cu gura căscată, se întoarse cu spatele și încrucișă brațele strâns pe piept.

– Bine!

Holden se uita la Mica, iar Mica la Holden.

Amândoi se uitau la ceafa lui Callie. Și, din senin, începură amândoi să râdă. Callie se suci, îi privi mânioasă, dar, după câteva clipe, renunță la privirea glacială și râse împreună cu ei. Mica o strânse în brațe felicitând-o și ea citi telegrama, vărsând lacrimi noi în timp ce o recitea.

Holden își întipări în minte detaliile acelei zile, știind că, după ce va pleca din locul acela și de lângă femeia aceea, va vrea să își aducă aminte ce gust avea fericirea adevărată.

În timp ce octombrie se sfârșea, cedând locul lui noiembrie, Holden își simțea inima mai ușoară: Callie avea ceva pozitiv la care să se gândească. Părea destul de imună la ceea ce se întâmpla – lucruri care pe Holden îl înspăimântau dacă își îngăduia să se gândească prea mult la ele – atât de pierdută era în lumea ei.

Într-o seară, la cină, aproape de Ziua Recunoștinței, ea își puse bărbia în palmă și oftă.

– Aș vrea să o pot vedea pe mătușa Vivian făcând jurămintele de căsătorie.

Holden înghiți o mușcătură dintr-o felie de carne.

– Când e nunta?

– Imediat după Ziua Recunoștinței. Urmă alt oftat de supărare. Apoi, ridicându-se ca un popândău, se înveseli vizibil. Dar vreți să vă arăt ce am de gând să fac cu camera mea veche?

Holden se șterse la gură cu șervețelul din pânză, apoi dădu din cap. El o privi cum își aruncă șervețelul în mijlocul mesei. Ea își înfipse degetul în ketchup și desenă cu linii vălurite planului casei.

– Ca să vedeți felul în care e casa aranjată, îi lămuri Callie în timp ce arăta spre șervețel. O ușă duce de la terasa din față drept la mine în dormitor. Acum, bineînțeles, n-am folosit niciodată ușa aceea. De fapt, am pus dulapul de haine în fața ei, ca să nu

intre nimeni pe nepusă masă! Dar, dacă cineva vrea să intre de afară, cum e indicat acum pentru cabinetul medical, e perfect.

El își ascunse un zâmbet la auzul cuvintelor *cabinetul medical.* Era atât de serioasă și nu avea habar cât de simpatică era în sinceritatea ei.

–Voi muta mobila din dormitorul meu în dormitorul mătușii Vivian. Apoi voi împărți în două fosta mea cameră cu ajutorul unei perdele, pentru ca jumătatea din față să poată fi folosită ca sală de așteptare, iar jumătatea din spate, care face legătura cu restul casei, să fie camera de consultații. Camera nu e foarte mare, dar, cu siguranță, e destul de încăpătoare pentru a servi ambele situații. Ea îi zâmbi cu o strălucire în privire. Pur și simplu, Dumnezeu a pregătit totul pentru mine, Holden! Ușa ce dă în terasă, care nu a fost folosită niciodată, căsătoria neașteptată a mătușii Viv, până și tu!

– Eu? Holden se lăsă pe spate, înălțând o sprânceană.

Callie dădu brațele în lături.

– Desigur. Lecțiile pe care mi le-ai dat. Toate lucrurile se așează numai bine ca să îmi deschid propriul cabinet.

Aceasta însemna, firește, că nu el venise cu ideea de a o învăța. Și el admitea cu oarecare rezervă în timp ce își sorbea cafeaua că, poate, ea avea dreptate. Poate exista o Forță superioară care lucra, care punea lucrurile cap la cap pentru oameni asemenea lui Callie, care, cu siguranță, meritau să li se întâmple lucruri bune.

Holden se gândea că locuitorii din Shyler's Point se vor duce cu problemele lor medicale la Callie, în lipsa unui doctor „adevărat". Într-un fel, o invidia. Știa atât de sigur ce voia! Îi admira dorința de a face ca totul să devină realitate. El încă nu era sigur încotro să o ia sau ce să facă după plecarea din Oahu, iar momentul acela nu era departe.

Să ai un oraș natal, o comunitate mică, apropiată, care să te atragă acasă! Se întreba cât de conștientă era Callie de norocul ei.

CALLIE

Callie plăti pentru cutia cu felicitări de Crăciun și se întoarse de la ghișeul magazinului garnizoanei. Un zâmbet îi cuprinse deodată toată fața când se trezi cu Mica în spatele ei.

– Ei, Mica! îl salută ea voioasă. După ce lăsă micile obiecte pe tejghea, îl îmbrățișă scurt. Crăciun fericit!

El o strânse tare în brațe și îi zâmbi larg.

– E cam devreme, nu crezi? Mai sunt trei săptămâni.

Luă cutia și se îndepărtară de ghișeu.

– Eu simt că se apropie. Mâine după-amiază, după biserică, voi pregăti plicurile cu felicitările de Crăciun.

– Sună bine. Îmi trimiți și mie una?

Ea râse la zâmbetul lui șiret.

– Ei, firește, prostuțule. Nu te-aș neglija. Și o să îmi facă o plăcere deosebită să îi trimit o felicitare și noului meu *unchi*. E prima oară.

– Asta înseamnă că mătușa Vivian e bine?

– O, da, foarte bine. Ultima ei scrisoare e foarte veselă. În timp ce îi povestea, pentru o clipă bucuria îi păli. Încă regret că nu o să pot merge la nunta ei, dar n-aș fi vrut să mă aștepte. La urma urmei, zise ea ridicând din umeri și zâmbind, așteaptă!

Mica râse.

– Ei bine, mă bucur că simți deja că au venit sărbătorile. Îmi vine greu să cred că mai e atât de puțin până la Crăciun. Vremea e pur și simplu superbă. Am nevoie de zăpadă ca să simt că sunt sărbătorile.

– Aș putea arunca tampoane de vată peste bungaloul tău, îi sugeră Callie cu un aer jucăuș.

El dădu capul pe spate și râse iar.

– De acord. Vom face rezerve de tampoane de vată pentru sărbători.

Callie oftă.

– Mi-e dor și mie de zăpadă. Sunt sigură că acasă e cel puțin un strat de o jumătate de metru. Ador să văd cum se așternfulgii

cu atâta liniște și pace. Dar și insula asta are liniștea ei, nu-i așa? E plăcut să știm că, deși sunt atâtea furtuni în alte părți ale lumii, la noi încă e pace.

Privirea lui ciudată, nu neapărat de teamă, îi dădu fiori pe șira spinării. Dar, cum veni, așa se și duse, și Mica o întrebă pe un ton vesel.

– Mergi la teatru în seara asta?

Callie alungă sentimentul straniu de teamă.

– Bineînțeles. Abia aștept. Am auzit că Abbott și Costello sunt tare amuzanți. Mergi și tu?

– O, s-ar putea... El tăcu, jucând o sprânceană. Dacă nu te deranjează că stau în sufletul tău și al lui Holden.

Callie simți că i se aprind obrajii și îi dădu un ghiont ușor peste mână cu cutia de felicitări, iar inima începu să îi bată nebunește la ideea că ea și Holden ar fi un cuplu.

– Nu începe, Mica! Știi că eu și Holden suntem doar prieteni.

El dădu din cap serios, dar în ochi i se citea un zâmbet.

– Cum zici tu, Callie.

Ea îl înghionti din nou.

– Te rog să vii. Cred că e comedie. Îți place să râzi.

Mica dădu încet din cap, ochii lui privind deodată în gol.

– Da, chiar îmi place să râd... Callie simți iar un fior, dar Mica se scuturã și o privi iar în ochi. Păi, ne vedem la șapte, la cinematograf. Ține-mi un loc, bine?

– Sigur.

Callie se îndreptă spre ușă în timp ce Mica se întoarse către ghișeu ținând cumpărăturile în mână. Ea se opri înainte de a ieși, privi înapoi la Mica, întrebându-se de ce avusese reacția aceea ciudată la unele din cuvintele lui. Apoi scutură din cap. Se purta prosteşte.

Era emoția pentru toate lucrurile bune care se întâmplaseră în ultimul timp. Isprăvise cu Holden și ultima lecție din listă, căsătoria mătușii Vivian, perspectiva de a-și deschide propriul cabinet, apropierea Crăciunului...

Mergea cu pași vioi pe trotuar, făcând lista destinatarilor pentru felicitările de Crăciun. Chiar și în decembrie cerul era senin, vremea era plăcută. Îi plăceau nespus culorile vesele ale crăciunițelor în plină floare, peste tot în jur. Luă o gură bună de aer cu miros plăcut și se rugă în gând: „Îți mulțumesc, Doamne, pentru toată splendoarea pe care ai creat-o. Îți mulțumesc pentru darurile pe care le-ai revărsat. Îți mulțumesc că L-ai trimis pe Fiul Tău pentru ca toate să își afle pacea în această lume..."

24

Callie

Callie tocmai strânsese micul dejun când auzi huruitul unor motoare de avion. Nedumerită, ea se întoarse către domnișoara Torkelson.

– De ce fac exerciții duminica dimineața? N-au mai făcut până acum.

Pe fruntea domnișoarei Torkelson apărură vârste întrebătoare. Merse la fereastră și privi afară. Scoase un țipăt.

– Nu sunt avioanele noastre! Ea fugi la masă, trupul ei încordat zvâcnind de spaimă. E un răsărit de soare sub aripi. Sunt japonezii! Fetelor, grăbiți-vă! Trebuie să ajungem la spital!

Japonezii? Ce făceau acolo? Asistentele săriră direct în picioare. Scaunele scrâșniră pe podeaua de gresie din sala de mese. Tava cu micul dejun a lui Callie căzu pe jos, făcând un zgomot asurzitor, dar ea o dădu la o parte cu piciorul, în loc să o ridice. Trudy o prinse de mână și fugiră afară împreună cu celelalte surori.

Soldații alergau din toate direcțiile, cu toții părând să se îndrepte spre hala unde era depozitată muniția. Un huruit ritmat dădea semnal că deasupra lor avioanele împânziseră cerul. Soldații din curte se aruncau pe burtă, cu fața la pământ. Callie se aplecă instinctiv, chiar dacă își dădu seama de ridicolul unui asemenea gest. Un tunet bubui în depărtare. Callie privi la cer, neștiind ce să creadă.

Apoi, își dădu seama că nu era un tunet, ci o explozie. Ținându-și respirația, întoarse privirea spre locul de unde venea zgomotul. După o clipă încordată, un nor de fum în formă de ciupercă înnegri cerul spre sud. Soldații săriră în picioare de la pământ.

Unul strigă.

– La atac!

Cu toții o luară din loc, în timp ce bubuiturile altor explozii tulburau dimineața.

– O, Doamne sfinte, ocrotește-ne, se rugă Callie cu glas tare, cu ochii larg deschiși la măcelul din jurul său.

– Haideți, fetelor!

Callie se supuse mecanic ordinului dat de domnișoara Torkelson. Își aduse aminte prima lecție pe care o primise de la sora robustă: „Vor fi momente când acțiunea voastră neîntârziată va însemna diferența dintre viață și moarte." Lui Callie adevărul acelor cuvinte îi zbârli părul pe ceafă. Surorile se îngrămădiră în spatele asistentei-șef, iar Callie era în urma lor.

Fugiră pe strada ce despărțea sala de mese de cazărmile din est. Alte două avioane japoneze trecură cu vuiet mare pe deasupra. Callie simțea furnicături în tălpile picioarelor de la vibrația motoarelor. Avioanele zburau unul peste altul, cel de jos coborând atât de mult, încât Callie reuși să vadă fața cu ochelari de protecție a pilotului.

Înlemni, înăbușindu-și cu mâinile un strigăt de spaimă la vederea torpilelor de sub aripi. Niște mâini puternice o traseră la peretele unei cazărmi. Un balcon de la etajul al doilea oferea un dram de protecție. Inima îi bătea năvalnic în timp ce o rugăciune simplă se repeta fără încetare în mintea ei: „Izbăvește-mă de rău... Izbăvește-mă de rău..." După ce avioanele trecură fără să lanseze torpilele, femeile fugiră una lângă alta până la spital. Înăuntru, domnișoara Torkelson se sprijini cu o mână de perete și respiră greu. După ce își recăpătă suflarea, începu să dea instrucțiuni rapide.

– Roxanne, ia cheile mele și deschide toate dulapurile cu medicamente din spital. Vom avea nevoie de mai multe paturi. Callie și Betsy, strângeți toate păturile pe care le puteți găsi și începeți să puneți saltele din paie de-a lungul pereților din hol, dar lăsați loc destul să putem trece. Ginger, Trudy, puneți bandaje și alifii antibacteriene, lucruri de prim ajutor, știți care sunt!, pe cărucioare și duceți-le în saloane. Roxanne, umple cu apă toate lighenele pe care le poți găsi. Vom fi foarte ocupate dacă japonezii își vor îndeplini misiunea.

Ea era albă la față și își ținea buzele strânse într-o linie subțire.

– Domnișoară Torkelson?

Fața lui Trudy se făcu albă ca varul în timp ce tânăra își punea mâinile împreunate pe piept.

– Credeți că ne vor bombarda și pe noi?

Domnișoarei Torkelson îi tremura bărbia, scuturând din cap.

– Au avut deja ocazia asta, dar au trecut mai departe. Ținta lor sunt vasele din Pearl. Și probabil avioanele din Wheeler. Nu suntem atât de mulți aici ca să se deranjeze. N-or risipi muniția pe noi!

Vorbea hotărât și calm, întocmai cum aveau nevoie surorile înspăimântate pentru a trece la acțiune. Callie o luă pe Betsy de mână și cele două alergară pe hol spre camerele cu cele necesare, unde își umplură brațele cu pături și cu cearceafuri.

În timp ce pregăteau paturile, Callie se tot gândea la ce spusese Holden, că un atac asupra lui Pearl Harbor era imposibil, dar iată că se întâmpla. Dacă și domnișoara Torkelson se înșela? Cu toții puteau fi uciși.

Cu fiecare explozie, credea că îi cedează inima, dar, cumva, reîncepea mereu să bată, iar ea își continua munca. Zgomotele de artilerie umpleau aerul. Oare soldații americani ripostau cu gloanțe? Sirenele începură să vuiască. Betsy o privi pe Callie cu o tristețe profundă.

– Pleacă ambulanțele. În curând vom avea răniți de îngrijit.

Callie își întinse mâinile tremurânde și Betsy le prinse între ale sale. Callie închise ochii.

– Doamne, dă-ne puterea Ta. Putem totul în Cristos care ne întărește. Fă-ne vrednice de misiunea care ne așteaptă. Amin!

– Amin! Betsy îi strânse mâinile lui Callie și le dădu drumul. Hai să mai pregătim paturi.

Trecu încă o jumătate de oră, încordată. Tremurau și se întrebau dacă vor fi bombardați înainte ca primele șase târgi care transportau piloți de la Baza Wheeler să ajungă la ei. Callie verifică bandajul pe care șoferul ambulanței îl legase pe umărul unui pilot tânăr. Bărbatului îi lipsea brațul de la cot în jos. Văzându-i rana zdrențuită, simți în gât un gust amar de la fiere, pe care îl înghiți cu greu, refuzând să se lase copleșită de greață.

Cu mâna rămasă, pilotul o prinse pe Callie de încheietura mâinii cu o putere incredibilă și îi șopti apăsat.

– Ne pregăteam să lansăm contraatacul când ne-au lovit. Am fost prins în schimbul de focuri. Mă cheamă Jimmy Phelps. Spune-i mamei mele că am murit demn.

– Îi voi transmite mamei tale că te refaci grabnic. Callie își suci încheietura și o eliberă, ca să îl prindă de mână. Să te odihnești. Va veni un doctor la tine îndată.

Ea îi făcu o injecție cu morfină, își rezervă un moment pentru a rosti o rugăciune scurtă pentru el, apoi se întoarse spre răniții din spatele ei. Mulți bărbați aveau membre lipsă, cu toții erau înspăimântați și unii erau în stare de șoc. Văzându-le nevoile, o cuprinse un sentiment de neputință.

Stagiul ei de la Crucea Roșie nu o pregătise pentru o suferință omenească atât de profundă. Respiră adânc ca să capete putere și își aminti rugăciunea pe care o făcuse: putea totul prin Cristos care o întărea. Hotărâtă, merse la Betsy ca să o ajute. Pacientul lui Betsy era rănit mai grav decât Jimmy Phelps, dar era la fel de nerăbdător să vorbească.

– E vreun radio pe aici? Sigur președintele va anunța planurile de represalii!

– Toate la timpul potrivit.

Callie îi tăie costumul murdar ca să îi poată trata arsurile de pe piept, în timp ce Betsy îi făcea o injecție cu calmant în braț. Îi venea greu să creadă că bărbatul acela mai avea puterea de a vorbi, judecând după gravitatea rănilor.

– Nu am putut riposta. Au lovit în avioanele de vânătoare de la Wheeler. Dar doi piloți ai noștri au reușit! Pariez că îi vor face praf pe blestemații de japonezi! El tuși, fața i se schimonosi îngrozitor. Unde e prietenu' meu? Îl cheamă Terry. Trebuie să îmi găsesc prietenu'...

Vocea i se stinse, calmantul făcându-și, din fericire, efectul, iar Callie și Betsy terminară de curățat arsurile adânci pe care le avea, de la gât până aproape de genunchi. Pentru bărbatul acesta Callie rosti o rugăciune mai lungă. Se temea că rănile adânci îi vor aduce moartea, în ciuda strădaniilor ei.

Veneau și mai mulți răniți, iar Callie făcea eforturi să își țină bătăile inimii în frâu, încercând să nu ia seama la sunetele înspăimântătoare de dincolo de pereții spitalului. Se ducea de la un pacient la altul, le dădea cu alifie, le punea pansamente și le administra morfină. În pofida haosului, rezerva fiecărui om un zâmbet încurajator, o mângâiere pe cap sau pe mână și o rugăciune, chiar dacă era scurtă: „Doamne, ajută-l pe bărbatul acesta", spusă în fugă. Dumnezeu vedea sinceritatea din inima ei și îi auzea vaietele tăcute. Crâmpeie de conversație îi atrăgeau atenția.

– Mulți oameni uciși la Hickam...

– Au bombardat cazărmile la Hickam și Wheeler. Mă mir că n-au bombardat Schofield...

– Trebuie să fi fost mai bine de patruzeci de avioane! Veneau unul după altul...

– Câte vase au fost lovite? Știe cineva?

Ca răspuns la întrebarea aceasta un bărbat începu să plângă în hohote.

– S-au dus. Toate. Le-au distrus pe toate...

Nu vorbise Callie doar cu o zi înainte despre liniștea acelei insule în mijlocul furtunilor din alte părți ale lumii? Se alesese praful de liniștea aceea. Pentru ea putea fi de domeniul trecutului.

– O să improvizăm un spital în sala de mese pentru cei ce nu sunt răniți foarte grav.

În acel vacarm, auzi tonul autoritar al lui Mica, și Callie ridică îndată capul. Nu îl mai auzise vorbind pe un astfel de ton până atunci. Accentul glumeț din Texas dispăruse cu totul. Îi luase locul o autoritate de necontestat, ce își câștigă imediat atenția.

– Am nevoie de două surori și doi infirmieri care să vină cu mine.

Domnișoara Torkelson strigă.

– Domnișoară Barnes! Domnișoară Welker! Mergeți cu doctorul Hatcher!

Ginger și Roxanne își încetară pe loc lucrul și se grăbiră să ajungă lângă Mica. El stătu numai o clipă, cât să o privească în ochi pe Callie, cu apăsare. Ea îi zâmbi cu buze tremurânde și se simți recunoscătoare când ridurile aspre din jurul gurii lui se mai șterseră, chiar și numai pentru câteva secunde.

Apoi, el și cele două surori o luară în mare grabă pe hol, dispărând din vedere. Callie își întoarse atenția spre patul de paie de la picioarele ei. Căzu pe genunchi și netezi părul tânărului care suferea îngrozitor. Nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani.

– Știu că ai dureri. O să te ajut...

❖

HOLDEN

Unii după alții... În primele treizeci de minute de la atac, un șir lung de victime ale masacrului făcut de japonezi umplu spitalul până la refuz. Tocmai când Holden crezuse că îi adunaseră pe toți, sosi un alt grup, ultimii supraviețuitori ai navei de luptă *Arizona*, toți cu arsuri foarte grave. Holden simțea că moare de

picioare, la fel ca tot personalul spitalului. Nu se pregătiseră pentru o asemenea urgență, dar, cumva, trebuiau să își întreacă limitele și să facă față solicitărilor numeroase.

Voluntari din Honolulu făceau munci istovitoare, curățând, cărând tărgi și transportând morți într-o sală ce servea drept morgă temporară până la trecerea crizei. Se dăduse ordin să fie pană de curent pe insulă, așa că o mână de voluntari vopsiseră în negru ferestrele spitalului.

Holden le aprecia eforturile. Cum să aibă grijă de răniți cu toate luminile stinse? În ciuda ajutorului neașteptat, erau atât de mulți răniți față de personalul medical, încât mulți bărbați mureau din pricina rănilor, în timp ce așteptau să primească îngrijiri. De câteva ori, în ceasurile cele mai grele, Holden se întâlnise cu Callie. Cearcănele vineții îi adânceau în orbite ochii verzi, de obicei de un verde luminos, și avea fața albă ca varul, dar își păstra calmul.

Nici măcar o singură dată nu o auzi să se plângă, era mereu cu ochii pe cei ce aveau nevoie de ea. Mâinile ei delicate erau aspre și crăpate de la alcoolul folosit pentru a preveni pătrunderea germenilor în răni. Vorbea încet și calm în timp ce le trata rănile, însă fără a pierde vremea, mergea calculat de la un bărbat la altul, dar fără a da vreun moment impresia că se grăbea. Fiecare rănit era tratat ca și cum ar fi fost singurul suferind.

Îngrijirea răniților părea pentru ea la fel de firesc ca respirația. Lui Holden îi creștea inima de admirație pentru atitudinea ei calmă, la fel și pentru îndemânarea ei. Din fericire, se părea că bombardierele japoneze își încheiaseră misiunea și duse erau, pentru totdeauna. Câțiva soldați se lăudau că nu toți japonezii se întorseseră în viață în Japonia. Holden puse capăt discuțiilor de acest fel. Pentru el, moartea era moarte. Refuza să celebreze orice fel de pierdere de vieți omenești.

Teama că pe insulă rămăseseră infanteriști japonezi, care așteptau să lanseze noi atacuri-surpriză, îl împiedica să lase garda jos, chiar și în clipa aceea. Personalul spitalului primea știri pe

unde scurte, la radio și, astfel, știau că exploziile pe care le auzeau din când în când erau cauzate de armele sau de soldații lor.

Focurile continuau să ardă puternic în timp ce uleiul navelor alimenta infernul. Deși baza era la mai bine de șaisprezece kilometri de locul atacului, mirosul de fum ajungea peste tot. Mirosul acela, mai mult chiar decât duhoarea putreziciunii de carne arsă îl chinuia pe Holden. Își strânse nasul, vrând să scape de mirosul neplăcut.

Un soldat înspăimântat se agăță de brațul lui.

– Doctore, o să mor?

Primise întrebarea aceasta de nenumărate ori. Cum făcuse și până atunci, Holden nu îi făgădui nimic, răspunse numai cu ceea ce spera să fie o strângere liniștitoare de mână pe umărul bărbatului.

– O să fac tot ce îmi stă în puteri ca să te salvez.

Îl chinuiau sentimente de neputință în timp ce trata trupurile lovite și arse ale celor care, cu numai câteva ore înainte, fuseseră bărbați voinici și plini de viață. Se aplecă asupra unei alte victime a japonezilor, ce zăcea fără cunoștință, și o zări pe Callie mai jos, pe hol, ținând de mână un bărbat ce tremura în urma șocului.

Ea ținea ochii închiși, buzele i se mișcau într-o rugăciune, după câte își dădea seama. Scăpă un suspin. Ce n-ar da el să poată avea acces la Puterea aceea superioară.

„Cere!"

El tresări. Era o voce aievea? Privi în jur, căutând vorbitorul. Toată lumea se mișca de zor ca înainte, nimeni nu vorbea cu el. Cu toate acestea, știa că auzise un îndemn simplu.

„Cere! Sunt aici, așa cum am fost mereu. Cere!"

Mâinile începuseră să îi tremure, respira greu. Se temea să nu aibă palpitații.

Întrebă în șoaptă:

– Cine e?

Și, din nou, auzi vocea aceea liniștită și blândă. „Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide..." Alte

crâmpeie din trecutul său. Amintiri din copilărie și conversații de demult își croiau drum prin mintea lui. „Gândurile lui Dumnezeu pentru noi întrec numărul boabelor de nisip de pe plajă... Ești prins în noroi și mocirlă... Pot să înfrunt greutățile vieții pentru că am un loc tare pe care să stau... Poate că ai ignorat prietenia, dar relația e acolo, așteptând să fie reluată..."

Pentru câteva secunde, parcă forfota se oprise. Lacrimile îi dădeau usturimi în ochi. Puterea îi părăsea picioarele care încercau să se înfigă în nisipul mișcător, și îi tot alunecau, până ce simți că se prăbușește din cauza efortului de a sta în picioare prin puterile lui. Îi trebuia un loc tare. Fără el, nu mai putea sta în picioare nici măcar un minut.

El ridică ochii înlăcrimați în tavan – spre porțile Cerului – și șopti răgușit: „Doamne, dacă ești acolo, Îți cer să Te întorci în viața mea."

Valul de pace care îi învălui trupul aproape îl doborî în genunchi. Inima i se umplu de o bucurie pe care nu o mai trăise de când era copil. Se simțea ca și cum ar fi transportat de un alt avion. Privi în jur, mirat să descopere că stătea încă pe un hol aglomerat și plin de paturi mobile, de răniți care gemeau și de o activitate frenetică. Uimirea, pacea interioară incredibilă, întrecea oroarea care îl înconjura. O ținu aproape de el, o strânse în inima lui, și se întoarse la pacientul său. Holden era sleit de puteri, îl dureau picioarele, era epuizat dincolo de limitele rezistenței omenești. Cu toate acestea, își continuă sârguincios munca, stând în picioare, susținut de o Piatră tare.

❖

Callie

Timp de aproape patru zile, personalul se ocupă zi și noapte de nevoile răniților. Lui Callie i se frângea inima să vadă trupurile celor morți unul peste altul, fără să aibă nimeni grijă de ei. Trebuia să se ocupe de cei care încă trăiau.

Nu știuse ce e epuizarea până în ziua atacului. Nu își dăduse seama cât de departe putea merge omul să își facă treaba cu mâncare puțină și cu somn și mai puțin. Dar nu își plângea de milă. Fusese trimisă pe insula aceea ca să lucreze ca soră medicală, așa că își făcea treaba mai departe, cât de bine putea.

În clipele libere, Îi mulțumea lui Dumnezeu că Lidia fusese cruțată de necazul acela. Se întoarse către alt pacient, un bărbat cu arsuri foarte grave, îmbrăcat în ce mai rămăsese din uniforma de marină. Fusese salvat din coca unei nave răsturnate, deși el nu își amintea care. Avea mintea prea confuză pentru detalii.

Îngenunche lângă patul de paie și îl luă de mână. Îl întrebă cum îl cheamă în timp ce o aștepta pe Betsy să îi aducă o seringă cu morfină.

– D... Dan. El o atinse cu degetele, prea lipsite de putere ca să o prindă. Eu... eu o să... o să mor, soro. Știu! Mi-e frică...

– Șt...

Callie nu voia să îl mintă spunându-i că nu avea motive să se teamă. Rănile lui erau oribile și pierduse foarte mult sânge. Moartea se apropia dintr-o clipă în alta. Își dorea să îl mângâie pe frunte, însă carnea expusă nu suferea să fie atinsă. Dar ceva tot putea face pentru el.

– Știi unde vei merge dacă mori, Dan?

Aproape imperceptibil, el ridică și lăsă bărbia într-o încuviințare scurtă.

– Când... eram mic, mi-am dăruit viața lui Cristos. D... dar m-am rătăcit... am făcut rele... nu știu dacă... dacă El mă ia acum.

Callie îi cuprinse mâna lui Dan cu ale sale.

– Dumnezeu iartă și păcatele cele mai grele. I-ar ierta până și pe japonezi că au semănat atâta groază în vieți nevinovate, dacă I-ar cere asta. Dacă Îl cunoști, Dan, vorbește cu El. Își va aminti de glasul tău. Și El te va lua acasă.

Ochii lui Dan, plini de durere, se ațintiră împăienjeniți asupra ei.

– Cre... crezi asta?

– Știu sigur. Ea își simțea capul greu din pricina epuizării, dar avea vocea hotărâtă. Vorbește-I!

Fruntea lui arsă se strânse de durere. Dan închise ochii.

– Iartă-mă, Doamne. Am... am dat-o-n bară. Îmi pare rău. I.. ia-mă acasă, ro... rogu-Te...

Callie văzu cum se schimbă la față. Cutele de pe frunte i se netezire, fața i se destinse. Buzele i se dezlipiră și pieptul i se ridică în efortul de a mai lua o gură de aer. Apoi, scoase aerul încet, dar nu mai putu să ia încă o gură. Murise.

Ea puse capul în piept, luptându-se cu lacrimile. Cu multă grijă, îi așeză brațele lipsite de viață pe piept. Opri unul dintre voluntarii care treceau în grabă pe alături.

– Omul acesta va trebui dus de aici.

Bărbatul dădu din cap, îi făcu semn altuia și cei doi mutară din hol trupul lipsit de viață al lui Dan. Callie se ridică, însă mușchii picioarelor îi cedară. Două brațe puternice o prinseră și o ținură dreaptă. Ea înălță privirea și descoperi că fusese salvată de Holden Winters. Ea îi oferi o închipuire amară de zâmbet, își dădea seama, dar era tot ce mai avea.

– Îți mulțumesc.

– Cu plăcere, domnișoară Veselie. El nu o lăsase încă din mâini. Acum poți sta în picioare?

Ea dădu din cap că da și dovedi lucrul acesta făcând un pas mic. Inima îi bătea cu putere să îl știe atât de aproape. Îi simțise brațele atât de puternice, îi oferiseră atâta siguranță. Ce mult își dorea să se poată lăsa pe pieptul lui vânjos pentru tot restul vieții. Dar nu era momentul pentru asemenea gânduri.

Ea se întoarse ca să o ia pe hol, înapoi la oamenii care încă așteptau să îi ajute. Holden o prinse de braț și o opri.

– Callie, tocmai am primit vestea că vin întăriri de la spitalul din Honolulu. Întoarce-te în camera ta acum și trage un pui de somn.

El îi dăduse un ordin, dar pe un ton foarte blând. Ochii lui erau mai blânzi ca niciodată. Erau atât de obosiți, cu pleoapele

lăsate, dar aveau o lumină pe care ea nu o mai văzuse în adâncul lor de safir. Ea îngustă privirea la el, încercând să își dea seama dacă era atât de istovită, încât își imagina lucruri care nu erau adevărate.

Deodată, el afișă un zâmbet total ieșit din peisajul care îi înconjura și îi mângâie obrajii cu nodurile degetelor.

– Începi să te uiți cruciș.

Ea se făcu roșie la față ca para focului.

– Nu, nu mă uit. Apoi, ea își îndreptă spatele cât de bine putu, ridicând umerii dureroși într-o postură războinică. Și nici la culcare nu merg. Nu câtă vreme aici mai sunt lucruri de făcut.

Holden clătină din cap spre ea, cu o expresie îngrijorată.

– Callie, va fi multă muncă și în următoarele câteva zile. O să mă asigur că vei fi și tu aici. Te-am văzut alături de oameni. Știu că vrei să fii aici. Dar, scumpa mea, ai să te îmbolnăvești, dacă nu te odihnești puțin și, atunci, la ce o să mai fii de folos?

Tonul lui blând și cuvântul de alint pe care el îl rostise aproape o emoționară până la lacrimi. Ea clipi repede, ascunzându-le.

– Dar...

Era prea sleită de puteri pentru a născoci vreo obiecție.

– Biata, istovita mea Callie...

El o prinse de umeri și o lipi de pieptul său. O legănă ușor, mângâindu-i părul. Atingerea ușoară a obrazului său pe creștetul capului ei o alina. Brațele îi atârnau fără vlagă pe lângă corp. Nu îi rămăsese putere destulă ca să îl îmbrățișeze la rândul său. Stătea liniștită, la adăpostul brațelor lui strânse în jurul ei. Închise ochii, bucurându-se de căldura și de siguranța îmbrățișării. Treptat, rațiunea se risipi și un gând rătăcit i se strecură în minte:

„Te iubesc, doctore Holden Winters..."

25

Callie

Callie se trezi încet, revenind la realitate ca o frunză plutind lin din frunzișul unui pom. Se întinse galeș, cu ochii încă închiși, bucurându-se de susținerea saltelei de sub ea și de moliciunea așternuturilor ce o acopereau.

Căldura soarelui se revărsa prin fereastra deschisă. Păsările cântau în apropiere, iar buzele ei se unduiră într-un zâmbet la cântecul lor vesel, în timp ce continua să se cuibărească în locșorul ei cald.

Vreme însorită? Păsări care cântă?

Ea se ridică brusc, cu ochii larg deschiși. Cât era ceasul? Miji ochii la ceas, se frecă la ochi, apoi privi iar. Aproape zece și jumătate! Sări din pat, fugi la baie și intră repede în duș, cu tot cu pijama. Întoarse energic mânerele rotunde ale robinetului și ridică fața la jetul foarte rece de apă ce țâșnea din capul de duș.

Cum de putuse dormi atât de mult? Trebuia să fie la spital la ora opt. Sau să fie trei? Ori era ziua ei liberă? Mișcările agitate se opriră. Stătu în apa pe acum caldă, care îi înmuia pijamaua, încercând să își amintească în ce zi a săptămânii era. Își reaminti puțin câte puțin. Cum plănuise să trimită felicitările de Crăciun, cum se pregătise pentru biserică, fusese la micul dejun, auzise avioanele deasupra capului, îngrijise răniții, atât de mulți răniți...

Și, la urmă, brațele lui Holden în jurul ei, în timp ce pe ea o fura somnul.

Dar amintirile se încheiară acolo. Cum ajunsese în apartamentul ei și în pat? Cât timp dormise? Opri apa cu un gest scurt și întinse mâna după un prosop ca să se șteargă și să usuce și pijamalele cât de bine posibil. Lăsă pijamalele ude pe marginea căzii și îmbrăcă uniforma de soră medicală.

Aruncă o privire la cele câteva haine aruncate pe podea, la capătul patului: rochia, ciorapii de nailon și papucii pe care îi purtase în duminica atacului. Nu își putea aminti nici măcar că și le dăduse jos. Avea senzația că pierduse o parte din ființa ei și că nu va mai fi în stare să o regăsească până ce umplea golurile.

Odată îmbrăcată, ea ieși cu pași grăbiți din Grant Hall și se îndreptă spre spital.

❖

HOLDEN

Holden șopti „Amin," apoi dădu drumul mâinii bărbatului întins pe pat.

– Odihnește-te! O să trimitem de îndată telegrama familiei tale.

– Mulțumesc, doctore. Soldatul vorbea răgușit. Și îți mulțumesc pentru rugăciune. Deja mă simt mai bine.

Holden dădu din cap, zâmbi și ieși pe hol. În cabinetul asistentelor, îi spuse lui Trudy de unde să trimită o telegramă prin care informa familia soldatului despre rănile acestuia.

Trudy o luă spre biroul unde se găsea telegraful, iar el se întoarse, vrând să o ia spre salonul următor. Dar Callie, care venea pe hol cu mersul ei hotărât, cu bărbia ridicată într-o ușoară încăpățânare, și mișcând brațele, îl făcu să se oprească în loc. Părul ei umed cădea într-o aură încântătoare de cârlionți ce îi încadrau fața și, chiar de la câțiva metri depărtare, verdele ochilor ei era uimitor de radios.

Simțind că îi sare inima în piept, el îi zâmbi.

– Bună dimineața!

Ea se opri chiar în drumul lui.

– Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că-mi spuneai să merg la culcare. Dar nu știu cum am ajuns acolo, cât am dormit sau...

– Hopa, ia-o mai ușurel! El râse. Ești ca un marfar scăpat de sub control.

Callie își țuguie buzele și încrucișă brațele. Coborî vocea până șopti aspru.

– Holden Winters, ești ultima persoană cu care am vorbit înainte să mă trezesc acum un ceas. Hainele mele zăceau la piciorul patului și eram îmbrăcată în pijama, dar am un gol – ceva lipsește în memoria mea – și vreau să știu ce s-a petrecut în timpul de care nu îmi amintesc.

El se lumină. Holden se trase, cu gura căscată.

– Crezi că eu te-am dezbrăcat și te-am pus în pat?

Callie se făcu deodată roșie la față și aruncă priviri în sus și în jos pe hol. Se întoarse către el, încrețind fruntea.

– Asta ai făcut?

Holden se îndreptă de spate.

– Nu. Te-am ajutat să ajungi la camera ta – aproape dormeai în picioare – dar, când te-am lăsat, stăteai pe marginea patului, cu bărbia în piept și te uitai la picioare. Te-am îndemnat să te schimbi în pijama și să te pui în pat. Se pare că mi-ai urmat instrucțiunile... de data asta.

Callie oftă greu.

– Atunci eu m-am îmbrăcat... Ea rămase o clipă privind în lături, apoi tresări. Și când a fost asta? Și în ce zi suntem?

Un zâmbet apăru pe buzele lui.

– Te simți un pic cam ca Rip Van Winkle, nu-i așa?

Callie se îndură să îi zâmbească. Ridică din umăr într-un gest a nepăsare.

– Cam da.

Holden îndreptă mâna spre calendarul de pe peretele din spatele pupitrului asistentelor.

– E 13 decembrie, Callie.

– 13 decembrie. Aproape o săptămână. Ea întoarse privirea la el. Tu ai închis cât de cât un ochi? Arăți groaznic.

El râse.

– Ei, mulțumesc foarte mult. De fapt, am reușit să mă furișez câteva ore și sunt convins că mă voi reface complet după ce sosesc medicii cei noi.

– Medici noi?

Holden încuviință din cap.

– Da, vor veni mai mulți la sfârșitul săptămânii. Trebuiau să vină în februarie, dar, cu atacul ăsta, s-au schimbat planurile. Eu și Mica vom primi ajutor în scurt timp, așa că nu o să ne mai copleșească numărul mare de pacienți care sunt acum aici. El se dezlipi de pupitru. Și, dacă tot vorbim despre pacienți, trebuie să îmi fac vizita, în loc să stau să îți amintesc lucruri. Îmi ia puțin mai mult la fiecare pacient de când îmi fac timp să mă rog pentru ei, dar cred că merită.

Callie făcu ochii ei verzi și mai mari.

– Tu... te rogi?

O, cât de mult îi plăcea cum reacționase la bomba lansată la întâmplare. El îi zâmbi strengar.

– De ce ești atât de uluită, domnișoară Myers. Ai zis că urma să îmi dovedești existența lui Dumnezeu. Te-ai gândit că vei da greș?

– Dar... dar...

El își încrucișă brațele.

– Ești foarte convingătoare, Callie. El lăsă gluma deoparte. Plus eșecul de săptămâna trecută, epuizarea mea cumplită și convingerea că, pur și simplu, nu mai pot să fac niciun pas de unul singur.

El respiră adânc, retrăind momentul minunat când întinsese mâna spre Tatăl lui și când mâna Tatălui o prinsese pe a lui.

– M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei, mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii. Picioarele mele sunt pe o piatră tare din nou, acolo unde mi-e locul. Nu mai stau pe nisipuri mișcătoare.

Obrajii lui Callie erau plini de lacrimi.

– O, Holden... Fără să îl avertizeze, îl luă în brațe. El o îmbrățișă la rându-i, respirând parfumul dulce al părului ei. Când? Cum?

Deși nu îi venea, o dezlipi de el.

– Callie, chiar trebuie să mă duc la vizite. Dar vorbim cât de repede. Ce faci în seara asta, după ce termini tura? Va fi târziu, dar mi-ar plăcea să mergem cu mașina la buturuga noastră, dacă nu vrei altceva.

Callie dădu din cap, cu ochii încă plini de lacrimi.

– Pe deseară.

Apoi, el își urmă instinctul, se aplecă spre ea și îi dădu o sărutare scurtă pe gura mirată. O salută din mers și se îndreptă spre pacienții săi, lăsând-o acolo, fără cuvinte, în mijlocul holului.

❖

Holden o ridică pe Callie pe buștean, apoi urcă lângă ea. Puse mâna pe genunchiul ei și începu să vorbească despre lucrurile pe care aștepta să i le împărtășească.

– Callie, mi-am recăpătat bucuria. O pierdusem de atâția ani, încât aproape uitasem cum e să ai „pacea care întrece orice pricepere." A făcut atât de mult parte din ființa mea în copilărie și o aveam când am hotărât să practic medicina. Pacea îmi spunea că am făcut alegerea potrivită.

Callie se încruntă.

– Atunci, cum de poți renunța la ea, Holden? La medicină, vreau să zic. Ești menit pentru asta! Nu poți, pur și simplu, să întorci spatele chemării tale.

– Acum știu asta. Holden se întoarse într-o parte, atingându-i genunchiul cu al lui. Și nu renunț la medicină. Ultima săptămână

mi-a dovedit că menirea mea e să fiu medic. Da, m-am împotrivit. M-am luptat cu neputința de a salva fiecare om care a venit la mine în suferință, căutând un leac. Dar tot ce pot face, tot ce poate face ce oricare dintre noi cu adevărat e să dau tot ce pot și apoi să las lucrurile în mâinile Domnului. Știam toate astea în copilărie, dar m-am lăsat acaparat de egoism și mândrie.

În lumina stelelor, chipul lui Callie radia.

– Mă bucur nespus că nu renunți la menirea ta de medic. Se vede că te-ai împăcat cu asta. Am observat înainte să mă ia somnul. Am văzut-o în ochii tăi o lumină, și o văd și acum.

Holden își stăpâni emoțiile.

– Am pretins că am pierdut-o odată cu moartea Lornei și a lui Timmy, dar, în realitate, nu a fost așa. Slăbise cu multă vreme înainte de asta. Mă prefăceam doar că sunt fericit cu multe luni înainte de incendiu.

– Ți-ai pierdut familia într-un incendiu?

În tonul ei se simțea mila. Îl luă de mână. El își împleti degetele cu ale ei.

– Da. Mirosul de fum îmi trezește amintiri foarte neplăcute. Ultima săptămână a fost îngrozitor, miros greu, plutind tot timpul în aer. Dar mi-a fost mult mai ușor să nu mă mai gândesc la asta de când am pus totul în mâinile atotputernice ale lui Dumnezeu.

În timp ce el vorbea, lăsă moale mâna lui Callie. Privirea ei ageră nu se dezlipea o clipă de la fața lui.

– Ce te-a făcut să ți se împietrească inima, Holden?

– Eu, zise el înfiorându-se, și scopul meu. Ajunsesem să nu mă mai gândesc decât cum să impresionez oamenii: pe tatăl Lornei, pe șefii din spital, până și pe familia mea căreia nu i-ar fi păsat nici dacă rămânea cu doi bani în buzunar. Cu cât am fost mai preocupat să capăt lucruri materiale, cu atât mai puțin a contat pentru mine să fiu bărbatul care Dumnezeu mă chemase să fiu. El oftă. Apoi, firește, când lucrurile n-au mers așa cum credeam eu, L-am socotit pe Dumnezeu răspunzător pentru alegerile mele proaste.

– Și ce ți-a readus bucuria?

El își lăsă privirea să alunece peste trăsăturile ei dragi și nu putu să nu zâmbească la părul ei rebel, ușor de recunoscut și la ochii ei luminoși.

– Tu... și credința ta neclintită.

Lui Callie i se umeziră ochii pe loc, însă zâmbetul lor nu păli deloc.

– O să îi revăd pe Lorna și pe Timmy într-o zi. Și Lorna avea credință, ca tine, așa că știu unde sunt. Mi-ar plăcea să cred că s-au întâlnit cu părinții tăi și că au pus o vorbă bună pentru mine care încă sunt pe aici. El râse ușor, oarecum rușinat de recunoașterea îndrăzneață. Siguranța asta mă face să sufăr mai puțin de dorul lor.

– Mă bucur nespus de mult.

– Îi voi purta mereu pe Lorna și pe Timmy aici. Holden duse o mână la inimă. Vor fi mereu o parte din mine, la fel cum amintirea părinților tăi e o parte însemnată din ființa ta. Dar am reușit să mă eliberez de durerea amară a pierderii lor. Bucuria ta neobosită, radioasă, în pofida durerii, m-a făcut să îmi doresc aceeași pace și mulțumire. Îți mulțumesc că ești un astfel de exemplu, Callie.

Cele două lacrimi ce tremurau pe vârful genelor ei se prelingeau acum într-un fir cristalin. Callie zâmbi printre ele, arătând ca o floare scăldată în rouă sub lumina lunii.

– Sunt atât de bucuroasă că inima ta și-a regăsit fericirea, dar te rog să nu socotești că am vreun merit. Nu aș fi putut face asta singură. Mâinile puternice ale lui Dumnezeu mă țin. Dă-I lui lauda și slava.

Holden scutură din cap, mirat.

– Ești altfel, știai asta? N-am mai întâlnit o persoană atât de altruistă și de curată la suflet ca tine. Nu e de mirare...

El tăcu, privind lung spre orizontul îndepărtat. Se cădea să îi spună? El întoarse privirea și o văzu așteptând, încântătoare, cu capul lăsat puțin într-o parte, iar el știu exact ce trebuia să facă.

26

Callie

Callie nu se împotrivi când Holden îi dădu drumul mâinii şi îi puse şuviţa ce alunecase pe obraz după ureche. Simpla lui atingere o făcu să simtă un fior de emoţie din cap până în picioare. Privirea lui aproape o fermeca.

Îşi ţinu respiraţia, de teamă să nu îşi trădeze sentimentele ascunse pentru bărbatul acesta.

– Şi ai să te întorci curând acasă, în Shyler's Point, nu-i aşa?

Ea dădu din cap, înăbuşind un hohot de plâns. Oare cum va putea să îl lase în urmă?

– Shyler's Point... e un orăşel, aşa-i?

Cheful lui brusc de conversaţie o deruta.

– Da. Foarte mic, nu sunt nici măcar o mie de oameni.

– Şi încă îţi doreşti să oferi asistenţă medicală acelei comunităţi?

Şi de data aceasta, Callie dădu din cap.

– Le-am promis mătuşilor mele că mă voi întoarce. Dacă voi fi acolo, oamenii vor avea la cine să meargă în caz de urgenţă. Nu o să pot face prea multe, dar, datorită pregătirii cu tine şi tuturor lucrurilor pe care le-am învăţat în spitalul de aici, va fi mai bine decât nimic.

– Va fi mult mai bine decât nimic. Holden o strânse uşor de mână, apoi îşi împreună mâinile în poală, contemplând apele.

Ești o asistentă minunată, Callie, iar oamenii reacționează bine în prezența ta. Ești făcută pentru asta.

Complimentul lui o bucură. Ea își plecă fruntea.

– Mulțumesc!

– Crezi că oamenilor din oraș le-ar prinde bine un medic permanent?

Callie întoarse repede privirea la fața lui care se vedea din profil.

– Sigur că da. Acum oamenii trebuie să facă drumul până la Little Rock pentru a merge la medic.

Nu o putea uita pe mătușa Vivian, pe care o auzise, fără voia sa, vorbind cu două femei îndoliate, la înmormântarea părinților ei. „Vincent trăia când l-au găsit. Dacă l-am fi putut duce la un medic la timp..."

Un medic în Shyler's Point putea însemna diferența dintre viață și moarte.

– Știi pe cineva interesat să deschidă un cabinet?

El se întoarse către ea, întinzându-i din nou mâna. Ea își lăsă mâna ei mică într-a lui și degetele lui calde și puternice o cuprinseră.

– M-am gândit să merg eu acolo.

– Tu? Ea scutură neîncrezătoare din cap. Dar de ce?

El ridică din umeri.

– Am nevoie de un nou început. Am nevoie... să fie nevoie de mine. M-am rugat pentru asta în ultima vreme și am sentimentul că Dumnezeu mă îndreaptă pe drumul ăsta. El se trase puțin în spate, dar degetele lor rămaseră unite ușor. Așadar, ce zici dacă aș pune pe picioare un cabinet medical în Shyler's Point?

Ce minunat ar fi să aibă un medic adevărat chiar în oraș! Lui Callie îi venea cu greu să creadă că un asemenea vis putea deveni realitate. Dar oare înțelegea el cu adevărat ce lăsa în urmă?

– Holden, nu o să fii niciodată bogat și nici nu vei avea ce au mulți medici, dacă vii în Shyler's Point. Acolo nu trăiesc oameni bogați. Uneori îți vor oferi lucruri, nu bani. Ești sigur că vrei să trăiești așa?

Holden închise ochii pentru o clipă și încreți fruntea. Callie își mușcă buza. Oare reconsidera oferta? Apoi, el deschise ochii și spuse oftând:

– Callie, nu vreau deloc lucruri. Avea vocea gâtuită de emoție. Am stat pe trotuarul din fața casei mele superbe și am văzut-o arzând din temelie. Niciun moment nu mi-a păsat de lucrurile care ardeau: mobila noastră luxoasă, bijuteriile pe care i le dăruisem Lornei ori colecția de antichități care stăteau mărturie bogăției și influenței noastre. Tot ce voiam din infernul acela înăbușitor erau soția și fiul.

Callie îl strânse de mână încercând cumva să îl consoleze. El oftă din greu.

– Nu, lucrurile nu contează. Deloc! Ce contează sunt oamenii. M-am făcut medic ca să ajut oamenii, nu ca să mă îmbogățesc. O vreme, am pierdut asta din vedere și mă tem că lăcomia m-a costat chiar familia mea. Dar, venind aici, mi-am amintit de chemarea mea dintâi. Vreau să merg acolo unde este nevoie de mine și cred că Dumnezeu îmi îndreaptă pașii spre Arkansas. El tăcu. Fruntea i se strânse într-o încruntare. Asta dacă nu te împotrivești tu să merg acolo.

Să se împotrivească? O, nu, i-ar părea foarte bine să fie cu ea, acolo. Dar cât de greu i-ar fi să fie așa de aproape de el, să îl iubească așa cum îl iubea și să nu facă parte din viața lui. El spusese odată că o dorea, dar nu îi declarase niciodată iubirea. Oare putea el să o iubească așa cum îl iubea ea?

Ochii i se umplură din nou de lacrimi, așa că își feri chipul. El o prinse de bărbie și o întoarse ușor cu fața spre el.

– Ce se întâmplă, Callie?

Ea privi lung în ochii lui. Ce să îi spună? Putea fi atât de egoistă încât să îi ceară să dea uitării amintirile vieții de dinainte și să fie deschis la iubirea ei? Callie lăsă privirea în poală chiar în timp ce mâna lui îi ținea bărbia.

– Callie?

Nu se putea uita în ochii lui. El ar fi citi direct în inima ei. Dacă ar fi văzut ce simțea, putea să se răzgândească și să nu mai vină în Shyler's Point. Atunci oamenii pe care îi iubea vor trăi mai departe fără medic. Nu îl putea băga în sperieți, nu îl putea alunga cu dorințele ei nebunești. Păstră tăcerea, ferindu-și privirea.

– Callie, uită-te la mine!

Fără să vrea, ea ridică privirea și se uită la el printre genele lăsate. Seriozitatea lui o ținea captivă mai mult decât mâna lui caldă de pe fața ei.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Și am nevoie de un răspuns. Asta fiindcă o atracție a acelui orășel din Arkansas e o anumită roșcată veselă, care mi-a dat lumea peste cap și un motiv să trăiesc din nou. Speram să simți și tu același lucru pentru mine. Dar, dacă nu, atunci...

Callie îi dădu mâna la o parte și se trase puțin în spate.

– Holden, tu mă iubești?

El făcu deodată ochii mari și izbucni într-un hohot de râs.

– Uite un lucru pe care îl ador la tine: sinceritatea ta fără perdea. Chipul lui se îndulci. O, da, domnișoară Calliope Myers, te iubesc cu adevărat. Nu am crezut că voi mai iubi vreodată, nu după ce am pierdut-o pe Lorna. Nu am vrut să te iubesc. M-am luptat să nu te iubesc la fel de aprig cum m-am luptat cu chemarea lui Dumnezeu din inima mea. Dar e acolo, sădită adânc, și nu o pot smulge, oricât de mult aș încerca. Și nici nu mai vreau. El se aplecă în față, lipindu-și fruntea de a ei și răsuflă oftând. Te iubesc, Callie, din adâncul sufletului meu.

Simți că rămâne fără aer, nevenindu-i a crede că auzise bine. Neputând să scoată o vorbă, se uita lung în ochii lui. Erau atât de aproape, încât își vedea licărul ochilor reflectați în adâncul de safir al ochilor lui.

– Holden, eu...

El puse un deget pe buzele ei.

– Înainte de a spune ceva, trebuie să știi toate motivele care m-au făcut să Îi întorc spatele lui Dumnezeu. Iar dacă asta îți

va schimba părerea despre mine, atunci va trebui să accept acest lucru. El se ridică în picioare, însă privirea lui nu se dezlipea de ochii ei. În ziua incendiului, ziua când Lorna și Timmmy au murit, alesesem să rămân la spital încă o tură. Nu mi se ceruse acest lucru. Eu am vrut. Lorna sunase și îmi ceruse să vin acasă. Voia să petrecem o seară liniștită înainte de Crăciun, numai noi și Timmy. Simțea nevoia să fiu acasă și să punem instalația din brad, dar am amânat-o. I-am spus că dacă mai iau o tură, puteam petrece o noapte la Hotel Congres, unde concerta Benny Goodman, cu un cvintet pentru clarinet. Am convins-o că Timmys s-ar bucura enorm. Îi plăcea nespus fonograful și râdea de bucurie când Lorna dansa cu el prin cameră, dar, adevărul este că mă interesa mai mult să mă pot lăuda că am petrecut un sfârșit de săptămână la Congres și să fiu lăudat ca cel mai dedicat medic al spitalului. Fața i se întunecă. Își ținea emoțiile în frâu. Când, în cele din urmă, m-am îndreptat spre casă și am văzut fumul de departe, am început să mă rog să nu fie casa mea. Dar a mea era. Am vrut să intru, să îmi caut familia, dar pompierii nu m-au lăsat. Atunci am stat pe trotuarul din fața casei mele cuprinse de flăcări, simțind că mă topesc, rugându-mă, implorându-L pe Dumnezeu să îngăduie ca familia mea să iasă în viață de acolo. Toate miracolele din Biblie: Daniel salvat din gura leilor înfometați, cei trei tineri salvați din cuptorul de foc, David, care l-a înfruntat pe Goliat și a ieșit victorios... Dumnezeu îi putea salva pe Lorna și pe Timmy. Știam că putea! Când am văzut că nu a făcut asta, am hotărât că El nu există.

Pe Callie o durea inima pentru el. Îi cuprinse mâinile lui, dorind să îl poată scăpa de suferință.

– Am încercat să dau vina pe Dumnezeu, dar m-am învinovățit mai mult pe mine. Dacă eram acolo, poate i-aș fi scos afară.

– Sau poate nu. Ea îi cuprinse mâinile într-ale sale. Holden, găsirea unui vinovat nu rezolvă nimic. Nu știi ce s-a întâmplat în casă în noaptea aceea. Am învățat un lucru: să tot stai cu gândul la ce ai fi putut face nu aduce decât nefericire. Trebuie să te eliberezi.

El îi strânse mâinile.

– Încă nu înțeleg de ce mi-au fost luați, de ce Dumnezeu nu a răspuns rugăciunii mele. Poate nu voi înțelege niciodată. Dar ajung, în cele din urmă, să accept lucrurile. Sunt pregătit să merg mai departe. El se aplecă spre ea, cu foc în priviri. Și nu o înlocuiesc pe Lorna cu tine. Te iubesc pentru ceea ce ești tu. Trebuie să știi și asta.

Îi crescu inima de bucurie când îi mărturisi iubirea lui. Știa cât de greu fusese pentru el să treacă peste pierderea Lornei, iar cuvintele lui o emoționau profund. Emoția o gâtuise și nu mai putea vorbi.

– Callie, scumpa mea, se cade să îmi răspunzi cu aceeași declarație de iubire sau să îmi spui că atracția e doar de o parte.

Iar se purta formal. Evident că simțea presiune. Ea râse nepăsătoare și își regăsi glasul.

– Mi-ar face plăcere să răspund la fel.

Holden înlemnise, nevenindu-i a crede. Apoi, deschise larg ochii și deodată un zâmbet îi lumină tot chipul. Izbucni în râs și o cuprinse în brațe. Îmbrățișarea lui puternică îi răsturnă pe amândoi de pe buturugă. Rămaseră lungiți într-o parte, în iarba uscată, iar el încă o ținea în brațe.

El râdea cu hohote, iar ea îi ținu isonul până ce simțiră dureri în coaste. Se auzeau neîncetat valurile care își făceau dansul zgomotos, dincolo de buștean, luându-se la întrecere cu veselia lor zgomotoasă, în timp ce o lună imensă strălucea chiar deasupra lor, scăldând în lumină fericirea de pe chipul lui.

În cele din urmă, râsetele se potoliră și Holden se rezemă într-un cot, jucându-se cu o șuviță din părul ei.

– Ce ușurare! Dacă vin în Shyler's Point voi avea nevoie de o asistentă bună.

Callie se ridică în șezut și își încrucișă mâinile pe piept.

– De asta mi-ai spus că mă iubești? Vrei o soră?

El se ridică în picioare, ridicând-o și pe ea. Apoi, ținând-o de mâini, el puse un genunchi în pământ. Îi sărută încheieturile

degetelor și inima începu să îi bată ca aripile unui fluture care își lua zborul.

Ochii lui străluceau pe fața înflăcărată în față și rosti cuvintele pe care ea nu crezuse vreodată să le audă.

– Nu, prostuța, dulcea, îndrăzneața, draga mea Callie, vreau să fii soția mea. El tăcu și își lipi iar buzele de dosul mâinilor ei. Calliope Myers, vrei să te căsătorești cu mine?

Ea închise ochii, întipărindu-și în minte umbrele colorate în albastru de lumina lunii, zbaterea valurilor ce făceau un zgomot asurzitor în urechile ei, fermitatea degetelor lui în jurul mâinii ei, căldura buzelor lui pe nodurile degetelor, miresmele insulei ce îi umpleau nările, văpaia focului din ochii lui iubiți... Când deschise ochii, ea îl află privind și așteptând cu un zâmbet nerăbdător ce îi lumina fața.

Era plină de bucuria pe care nu o mai putea ține în ea.

– Da, Holden! Da, da, da!

El se ridică în picioare, luând-o în brațe pe sus, într-o mișcare lină. El se roti într-un cerc de veselie, legănând-o în timp ce se agăța de umerii lui și râdea lipindu-i-se la piept. Mișcarea în cerc se domoli și buzele lui le găsiră pe ale ei. Ea își îngropă degetele în părul lui des, în timp ce sărutările lui aprinseră un foc înăuntrul ei, care știa că nu va fi niciodată stins de tot.

Într-un final, el o puse jos, ținând brațele lejer în jurul mijlocului ei. Ea îl privi lung și își strecură mâinile după gâtul lui, încă uimită de turnura pe care viața ei o luase atât de brusc.

Își ținuse toate promisiunile: să îl convingă pe Holden că Dumnezeu există, să se întoarcă în Shyler's Point, să se căsătorească cu un bărbat credincios...

Totul se aranjase. El o sărută pe vârful nasului.

– Fericită?

Inima ei abunda de recunoștință.

– Binecuvântată!

Ea își puse iar capul pe pieptul lui, cuprinsă de emoție că avea acces la un asemenea gest ori de câte ori dorea.

– Există cineva care trebuie să îmi dea mâna ta în căsătorie?

Cât de mult își dorea ca tatăl ei să fie în viață ca să îi ofere permisiunea aceasta. Dar avea mătuși. Nu încăpea îndoială că ele aveau să râdă pe înfundate ca niște adolescente când îl vor întâlni pe Holden pentru prima dată.

Ea îi zâmbi în colțul gurii.

– Va trebui să le convingi pe mătușile Vivian și Viola că îmi vei purta de grijă și că vei fi un om care să insufle dragostea pentru Dumnezeu copiilor noștri.

– Nu sună prea greu.

– Ar putea fi mai greu decât crezi. Ea se trase puțin în spate și îl privi ca pentru a-l preveni. Sunt foarte protectoare, mă iubesc foarte mult și vor ce este mai bine pentru mine.

O privi și mai blând.

– Atunci avem deja ceva în comun. O strânse și mai tare în brațe și își lăsă capul pe creștetul buclelor ei. A, Callie, m-ai făcut atât de fericit. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a adus aici, în locul acesta și la tine.

Ea închise iar ochii, savurând senzația brațelor lui puternice care o cuprindeau, senzația plăcută a bătăilor inimii lui pe sub cămașă. „Cămașa lui... " Deschise brusc ochii și se lăsă pe spate, uitându-se mai bine la cămașa pe care o purta. Izbucni în râs de fericire. El purta cămașa aceea groaznică și pătată, căreia îi lipsea un nasture. Ea ridică privirea și îl văzu zâmbindu-i șugubăț.

Câți bărbați ar veni îmbrăcați într-o cămașă pătată de funingine și uzată ca să facă o cerere în căsătorie? El nu i-ar fi putut dovedi cât de mult o iubește și că oamenii sunt mai importanți decât obiectele într-un mod mai limpede. Callie sări în brațele lui, se cuibări la pieptul lui, lipindu-se de cămașa cu gaură în loc de nasture, de inima bărbatului pe care Dumnezeu i-l dăruise pentru a-l iubi.

Și zâmbi. Fuseseră scoși din mocirlă și din noroaie și li se dăduse un loc tare pe care să stea. Ce minunat era să stea împreună pe temelia aceea!

SFÂRȘIT

Mulțumiri

Sunt mulți oameni care au contribuit la crearea acestei povești:

Mama și tata pe al căror sprijin neîncetat mă pot baza mereu. Vă mulțumesc că ați binevoit să mă ascultați, să mă îmbărbătați și să vă bucurați împreună cu mine. Ați fost întotdeauna alături de mine când am avut nevoie de voi. Vă iubesc din toată inima!

Candy Kaline de la Hutchinson Public Library care a strâns informații despre spitalele de pe insula Oahu. Mulțumiri pentru sprijinul tău generos și bun. Te apreciez.

Colegilor din ACFW: *Carrie, Fay, Gloria, Lisa și Melody*, care mi-au împărtășit din ceea ce știu despre Oahu. Detaliile despre floră și faună, climă, peisaje și numele tradiționale au dat cărții *Nisipuri mișcătoare* nota realistă care a prins contur în imaginația mea. Vă mulțumesc!

Beverly și Jill, primii mei critici, sfaturile și sugestiile voastre au fost neprețuite pentru mine în timp ce încercam să respect „regulile" și, în același timp, să îmi creez stilul. Vă mulțumesc pentru răbdare, susținere și pentru rugăciuni pe măsură ce povestea a prins contur. Sunteți o binecuvântare.

Numeroșilor „luptători în rugăciune" care aduc lucrarea mea de scriere înaintea Tatălui. Vă știți care sunteți! Darul sprijinului în rugăciune continuă nu se poate măsura. Vă mulțumesc și fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze din plin, așa cum și voi m-ați binecuvântat pe mine.

Cititoarelor mele, *Anastasia Crowley, Catherine DaCosta, Bobbi Graffunder, Lorie Heinrichs și Joanna Pace*, care au verificat

ortografia și neconcordanțele doar în schimbul aprecierii mele. Cu siguranță o aveți.

La sfârșit și cel mai important, Îi aduc mulțumiri lui ***Dumnezeu*** care a sădit în mine sămânța dorinței de a așterne cuvinte pe hârtie, care a udat sămânța și a crescut-o să dea rod. În cuvântul Tău făgăduiești că Cel care a început o lucrare bună va fi credincios să o ducă la bun sfârșit. Îți mulțumesc că Îți respecți făgăduințele. Fie ca orice laudă ori slavă să se răsfrângă nemijlocit asupra Ta.

KIM VOGEL SAWYER este o autoare de succes, foarte apreciată pentru poveștile ei frumoase și pline de speranță. Peste 1.5 milioane de exemplare ale cărților ei sunt în curs de apariție în șapte limbi diferite. Kim locuiește în centrul Texasului, unde, împreună cu soțul ei, militar aflat în retragere, Don, se implică în viața bisericii și se bucură de timpul petrecut alături de cele trei fiice și de o mulțime de nepoți.

Pentru a afla mai multe informații despre Kim, despre cărțile ei, vă rugăm să vizitați www.liferomania.com.

ALTE ROMANE ÎN LIMBA ROMÂNĂ
DE **Kim Vogel Sawyer**

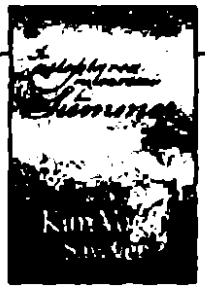

În așteptarea întoarcerii lui Summer

[347 pag., 14 x 20.5 cm]

Unde te poartă inima

[308 pag., 14 x 20.5 cm]

Unde cresc sălciile

[311 pag., 14 x 20.5 cm]

Amintirile inimii

[315 pag., 14 x 20.5 cm]

Promisiunea primăverii

[285 pag., 14 x 20.5 cm]

Tărâmul făgăduinței

[319 pag., 14 x 20.5 cm]

Șoapta împăcării

[291 pag., 14 x 20.5 cm]

O nouă speranță

[291 pag., 14 x 20.5 cm]

Speranțele inimii

[313 pag., 14 x 20.5 cm]

Cântul inimii mele

[322 pag., 14 x 20.5 cm]

Când încolțește speranța

[285 pag., 14 x 20.5 cm]

Curtând-o pe domnișoara Amsel

[319 pag., 14 x 20.5 cm]

Dulce sanctuar

[347 pag., 14 x 20.5 cm]

Sufletul meu cântă

[241 pag., 14 x 20.5 cm]

Aceste cărţi, cât şi altele
pot fi comandate la adresa:

EDITURA LIFE
OP 10, CP 25
Oradea, Bihor
Tel. 0359 177 636
Mobil: 0771 746 787
E-mail: edituralife@gmail.com

Ne puteţi găsi şi pe internet la:

www.liferomania.ro
www.resursespirituale.ro

Popoarele lumii sunt în război,
dar pentru Callie și Holden
lupta se dă în propriile lor suflete.

După o pierdere devastatoare, doctorul Holden Winters își împietrește inima față de iubire și de Dumnezeu, pe Care, cândva, L-a slujit. Asistentă medicală în cadrul armatei, Callie Myers, vrea să învețe cât mai multe lucruri legate de medicină, pentru a putea îngriji oamenii din orășelul ei de munte, Shyler's Point, Arkansas. Doctorul Winters e dispus să o învețe, dar numai dacă nu îi vorbește despre Dumnezeul ei. Oare frumusețea idilică din Oahu îl va convinge pe Holden că Dumnezeu există? Sau grozăvia atacului din Pearl Harbor îi va adeveri lui Callie ce crede Holden: Lui Dumnezeu nu Îi pasă?

KIM VOGEL SAWYER, autoare de succes distinsă cu premii, are plăcerea deosebită de a ne spune povești legate de speranța pe care o putem avea atunci când ne punem viețile în mâinile sigure ale lui Dumnezeu.

ISBN 978-606-8915-11-1

LIFE PUBLISHERS ROMANIA
www.liferomania.ro